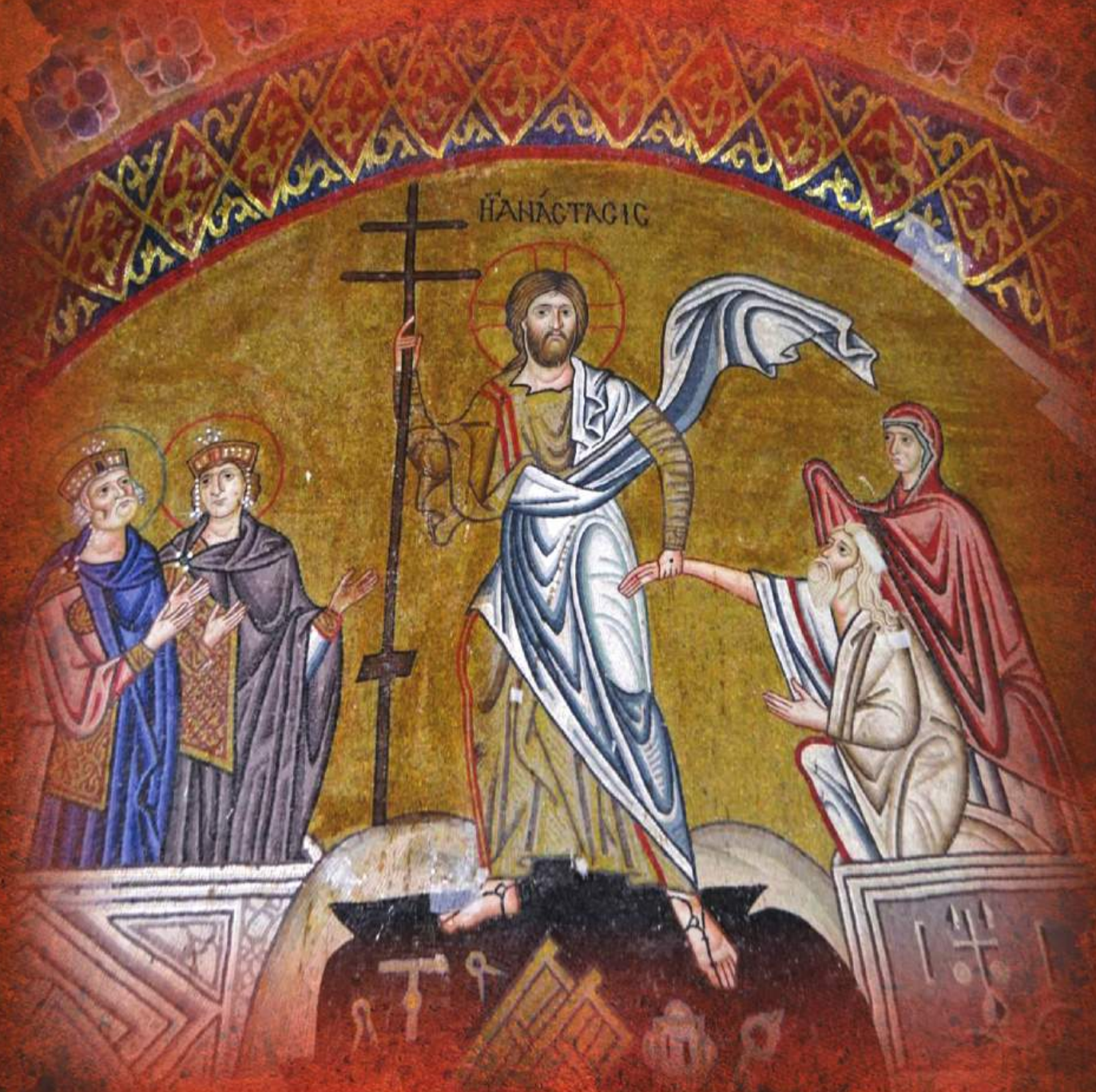

Ὁ ἅγιος Πικητάς

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΛΣΤ' • ΤΕΥΧΟΣ 297 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας»

Περιοδική ἔκδοση τοῦ
Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἁγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Αλέξανδρος Αναγνωστόπουλος,
Γραμματεὺς Ἱ. Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αρχιμ. Νικήτας Χαλέμης
Πρωτ. Χριστόδουλος Καμπερίδης
Παναγιώτης Σκαλτσῆς
Φιλοκτῆμων Φάκας
Χαράλαμπος Βουρουτζίδης

Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερὰ Μητρόπολις
Σερρῶν & Νιγρίτης
Κύπρου 10, 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιὰ τίς ὁποῖες
καὶ φέρει ὁ ἴδιος τὴν εὐθύνη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελ.

- Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. Βαρθολομαίου, Πατριαρχικὴ Ἀπόδειξις
ἐπὶ τῷ Ἁγίῳ Πάσχα 2026 03
- Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἑρμηνεία εἰς τὸν
Κανόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. 05
- Μεγάλου Φωτίου, Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς
ὑπεραγίας Θεοτόκου. 08
- Ἀγίου Ἐπιφανίου Κύπρου, Λόγος εἰς τὴν Ἀγίαν
τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν. 10
- Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρ-
θολομαίου, Κατηχητήριος Λόγος ἐπὶ τῇ ἐνάρξει
τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. 11
- Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Εἰκὺκλιος ἐπὶ τῷ
ἐορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου τῆς ὀρθοστάδην
ψαλμωδῆσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου διὰ τὴν
διάσωσιν τῆς Βασιλευούσης ἐκ τῆς πολιορκίας
τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν. 13
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.
Θεολόγου, Πνευματικὴ Διδαχὴ ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ
εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. 16
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ.
Θεολόγου, Πνευματικὴ Διδαχὴ ἐπὶ τῇ λαμπρο-
φύρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σω-
τῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 18
- Παν. Σκαλτσῆ, Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προη-
γιασμένων Δώρων. 21
- Κων. Χολέβα, Ἐπίσκοπος Ραγῶν Ἰωσήφ. Ὁ
ἐμψυχωτὴς τῶν Ἐλεύθερων Πολιορκημένων. 25
- Ἰωάν. Αἰθιανοῦ, Παγκόσμια Ἡμέρα Ἑλληνικῆς
Γλώσσας. 27
- Ἀντ. Αὐγερινοῦ, Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυ-
ρὸς «φάρος» ἀνθρωπισμοῦ, εἰρήνης καὶ ἀλλη-
λεγγύης. 30
- Φιλ. Φάκα, Ἡ αὐτογνωσία ὡς προϋπόθεσις
γιὰ τὴν βίωσιν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότη-
τος. 33
- Ἐκκλησιαστικὴς Εἰδήσεις καὶ Χρονικά 36

Παναγιωτάτου Οικουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἀγίῳ Πάσχα 2026

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καὶ εὐλογημένα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Φθάσαντες ἐν νηστεία, προσευχῇ καὶ κατανύξει τὴν λαμπροφόρον καὶ πανέορτον ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Πάσχα, ὕμνου-μεν καὶ δοξάζομεν τὴν κοσμοσωτήριον Ἐγερσιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία σηματοδοτεῖ τὴν περιφανῆ νίκην τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, καινοποιεῖ τὴν κτίσιν πᾶσαν καὶ διανοίγει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδὸν τῆς θεώσεως κατὰ χάριν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διασώζει τὴν πασχάλιον ἐμπειρίαν εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν, εἰς τοὺς ἄθλους τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἐσχατολογικὴν ὁρμὴν τοῦ μοναχισμοῦ, εἰς τὴν ἐξαγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», εἰς τὴν θεολογίαν καὶ τὴν δοξολογικὴν τέχνην, εἰς τὴν καλὴν μαρτυρίαν τῶν πιστῶν ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, εἰς τὴν ἀμετακίνητον βεβαιότητα ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἔχει τὸν τελευταῖον λόγον ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου βιοῦται ὡς χριστοδώρητος ἐλευθερία, ἡ ὁποία ἐμπνέει, τροφοδοτεῖ καὶ ἐνισχύει τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν δι' «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα»¹, ὑπενθυμίζουσα εἰς πάντας ἡμᾶς ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἀνάστασιν εἶναι ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τὸν Σταυρόν. Ἡ σταυροἀναστάσιμος εὐφροσύνη ἔσωζε τὸν λαόν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ταυτίσεις μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ

κόσμου τούτου, καὶ ἐν ταύτῳ τὸν προεφύλαττεν ἀπὸ τὴν ἄγονον κλειστότητα καὶ μίαν πνευματικότητα ἄνευ δυναμισμού καὶ ἐλπιδοφόρου πνοῆς. Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν, ἐν Χριστῷ σταυρωθέντι καὶ ἀναστάντι δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἀκυρῶνει καὶ σήμερον ὅλα τὰ ἀνοίκεια ἀφηγήματα περὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἥθους ὡς «ἠθικῆς τῶν ἀδυνάτων», τῆς δῆθεν ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς συγχωρητικότητος, τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης, τοῦ ἀσκητισμοῦ, τοῦ Κυριακοῦ «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ»² καὶ ἄλλων ἀρχῶν καὶ στάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὸν πυρῆνα τῆς ταυτότητός μας. Οὐδὲν ἀναληθέστερον αὐτῆς τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἥθους τῆς Χριστιανοσύνης, τῆς «οὐ ζητούσης τὰ ἑαυτῆς» θυσιαστικῆς ἀγάπης, τῆς συνυφασμένης μετὰ γενναιότητα, θάρρους καὶ ὑπαρκτικὴν αὐθεντικότητα. Τὸ Πάσχα εἶναι ὕμνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένην»³ πίστιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἰδικὸν μας κατόρθωμα, ἀλλὰ χάρις καὶ ἄνωθεν δωρεὰ καὶ βιοῦται εἰς τὰ ἅγια μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ «μυστήριον» τῆς διακονίας τοῦ πλησίον. Ὄντως, «ἢ εἰς Θεὸν ἀγάπη, τοῦ εἰς ἄνθρωπον μίσους παντελῶς οὐκ ἀνέχεται»⁴.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὸ «ἅλας τῆς γῆς», τὸ «φῶς τοῦ κόσμου», ἡ πόλις, «ἢ ἐπάνω ὅρους κειμένη», ὁ λύχνος, ὁ «ἐπὶ τὴν λυχνίαν»⁵, δίδει ἐμπράκτως ἐν τῷ κόσμῳ ἐνώπιον τῶν σημείων τῶν καιρῶν τὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ «τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»⁶. Ὁ λόγος

¹ Φιλίπ. δ', 8. • ² Ματθ. ε', 39. • ³ Γαλ. ε', 6. • ⁴ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περὶ ἀγάπης, PG 90, 964.

⁵ Ματθ. ε', 13-15. • ⁶ Α' Πέτρ. γ', 15.

τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Αναστάσεως ἡχεῖ σήμερον ὡς Εὐαγγέλιον εἰρήνης, καταλλαγῆς καὶ δικαιοσύνης. Ὁ πόλεμος, τό μῖσος καί ἡ ἀδικία ἀντιστρατεύονται τὰς θεμελιώδεις χριστιανικὰς ἀρχάς, διὰ τὴν πραγμάτωσιν καὶ ἐδραίωσιν τῶν ὁποίων προσεύχεται καὶ ἐργάζεται καθ' ἡμέραν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ φωτί τῆς Αναστάσεως, δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας, τῶν ὀρφανῶν, τῶν θρηνουσῶν τὰ τέκνα τῶν μητέρων, ὑπὲρ πάντων ὧσων φέρουν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν τῶν τὰ ἐνεργήματα τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος καὶ ἀναλγησίας. Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» εἶναι ἄρνησις καὶ καταδίκη τῆς βίας καὶ τοῦ φόβου καὶ πρόσκλησις εἰς βίον εἰρηνικόν. Ὁ πόλεμος παράγει ὀδυρμόν καὶ θάνατον· ἡ Ἀνάστασις νικᾷ τὸν θάνατον καὶ χαρίζεται ἀφθαρσίαν.

Ἐνώπιον τῶν καθημερινῶν εἰκόνων τῆς βαρβαρότητος τοῦ πολέμου, ἡ Ἐκκλησία διακηρύσσει γεγονυῖα τῇ φωνῇ τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου τοῦ κάθε συγκεκριμένου ἀνθρώπου ὅπου γῆς, καὶ τό χρέος τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῆς, καὶ καλεῖ ὅπως «γνωρίσωμεν ἡμῶν τὸ ἀξίωμα, τιμήσωμεν τὸ ἀρχέτυπον, γνῶμεν τοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν καὶ ὑπὲρ τίνος Χριστὸς ἀπέθανε»⁷. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν προαιώνιον κλίσιν του. Ὡς «ἀπαρχὴ ἄλλης βιοτῆς αἰωνίου» θεραπεύει τὰς ἀλλοτριωτικὰς σχέσεις καὶ ἐγκαθιδρύει τὴν εἰρήνην «τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν»⁸, ἡ ὁποία ἐμπερικλείει τὴν ἐγκόσμιον καταλλαγὴν καὶ εἰρήνευσιν.

Θεοκινήτως ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνο-

δος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὴν συμπλήρωσιν δεκαετίας ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς ὁποίας τιμῶμεν ἐφέτος, ὑπεγράμμισε τὸ καθήκον τῆς Ἐκκλησίας «νὰ ἐπικροτῇ πᾶν ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ πράγματι τὴν εἰρήνην (Ρωμ. ιδ', 9) καὶ ἀνοίγει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀδελφότητα, τὴν ἀληθὴ ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην μεταξύ ὅλων τῶν τέκνων τοῦ ἐνός οὐρανίου Πατρὸς, ὡς καὶ μεταξύ ὅλων τῶν λαῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν ἐνιαίαν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν»⁹.

Τὸ Ἅγιον Πάσχα εἶναι ὁλόκληρος ὁ πνευματικὸς πολιτισμὸς μας, ὁ πυρὴν τῆς εὐσεβείας μας. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι καὶ ἡ ἰδική μας Ἀνάστασις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προτύπως δὲ καὶ πρόγευσις τῆς «κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως» καὶ τῆς ἀνακαινίσεως ὁλοκλήρου τῆς δημιουργίας. Κατηγασμένοι ὑπὸ τοῦ ὑπερλάμπρου φωτός τοῦ προσώπου τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ δοξάζοντες ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς τὸ ὑπεράγιον ὄνομα Αὐτοῦ, τοῦ Ἀρχοντος τῆς εἰρήνης, τοῦ ὄντος μεθ' ἡμῶν «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»¹⁰, εὐχόμεθα «Καλὴν Ἀνάστασιν», πλήρη θείων δωρημάτων ὁλόκληρον τὴν πασχάλιον περίοδον καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν, ἀναφωνοῦντες τὸ κοσμοχαρμόσυνον «Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος!».

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκς'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρὸς Χριστὸν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

⁷ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Α', Εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὴν βραδυτῆτα, PG 35, 397.

⁸ Φιλίπ. δ', 7.

⁹ Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, Γ', 5.

¹⁰ Ματθ. κη', 20.

Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἑρμηνεία εἰς τὸν Κανόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμός.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρω-
θήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεῦ-
ξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθή-
σομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ
ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν
Σύλληψιν.

Ἑρμηνεία

Ἀπὸ δύο ρητὰ τοῦ
Προφητάνακτος
Δαβὶδ ἐρανίζεται ὁ
μουσουργός τὸν
παρόντα Εἰρμόν
ἐκεῖνος γὰρ λέγει
«Τὸ στόμα μου ἡ-
νοιξα, καὶ εἵλκυ-
σα πνεῦμα» (Ψάλ.
ρη' 131)· καὶ πάλιν,
«Ἐξηρεύξατο
ἡ καρδιά μου λό-
γον ἀγαθὸν λέγω
ἐγὼ τὰ ἔργα μου
τῷ Βασιλεῖ» (Ψάλ.
μδ' 2). Μιμούμε-
νος λοιπὸν τὸν
Δαβὶδ ὁ Ἱερὸς Με-
λωδός, οὕτω λέ-
γει· ἐγὼ ὁ Ἀσματ-
ογράφος θέλω ἁ-
νοίξει τὸ στόμα
μου, καὶ θέλει γε-
μώσει αὐτὸ ἀπὸ Πνεῦμα. Ποιὸν δὲ
στόμα ὀνομάζει; Τὸ τῆς ψυχῆς δηλαδὴ
καὶ τῆς διανοίας, κατὰ τὸν Θεοδώρητον
καὶ Βασίλειον καὶ Νύσσης Γρηγόριον λέ-

γοντας· «Δύναται εἶναι ψυχῆς στόμα ἡ
διανοητικὴ αὐτῆς δύναμις, ἡ διανοού-
μενη, προφέρει τὸν ἐν διανοίᾳ λόγον». Ἐπειδὴ λοιπὸν, λέγει, ἐγὼ ἔκλεισα μὲν
τὴν διάνοιάν μου ἀπὸ τοὺς πονηροὺς λο-
γισμούς, ἡνοιξα δὲ αὐτὴν εἰς
τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς,
κατὰ τὸν Εὐθύμιον, διὰ
τοῦτο ἐγέμωσεν αὐτὸ
ἀπὸ Πνεῦμα σοφίας
καὶ συνέσεως.

Καθὼς δὲ τὸ μυ-
ροδόχον ἀγγεῖον,
ἐὰν μὲν εἶναι στε-
νόστομον, ὀλίγον
δέχεται καὶ τὸ εἰς
αὐτὸ ἐγχεόμενον
μύρον· ἐὰν δὲ εἶναι
πλατύστομον, δέ-
χεται καὶ περισ-
σότερον μύρον οὗ-
τω καὶ ὁ ἄνθρω-
πος, ἐὰν ἔχη στε-
νὸν τὸ στόμα τῆς
διανοίας του, ὀλι-
γωτέραν δέχεται
τὴν χάριν τοῦ Ἁγί-
ου Πνεύματος· ἐ-
ὰν δὲ ἔχη αὐτὸ ἁ-
νοικτὸν καὶ πλα-
τύ, περισσοτέραν

δέχεται τὴν χάριν ὅθεν εἶπεν ἀλλαχοῦ ὁ
Δαβὶδ «Πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ
πληρώσω αὐτὸ» (Ψάλ. π' 11)· καὶ ὁ Θε-
ολόγος Γρηγόριος εἶπεν «Ὅσον ἂν τὸ

στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξωσι, τοσοῦτον ἐλκύσουσι». Ὅθεν γλαφυρὸν εἶναι τὸ ὁμοίωμα ὅπου φέρει εἰς τοῦτο σοφὸς Νεῖλος λέγων, «Ὅταν τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξωμεν, ἐπιφοιτήσασα τοῦ Κυρίου ἡ χάρις, τροφήν ἐπιδίδωσι, καθάπερ χελιδὼν νεοσσῶ τινι κεχηνότι». Ὡστε ἂν ἡμεῖς δὲν κοπιᾶσῶμεν νὰ ἀνοίξωμεν πρῶτον μὲ τὴν προαίρεσίν μας τὸ νοερὸν στόμα τῆς διανοίας μας, δὲν δίδεται εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Πηλουσιώτης Ἰσιδώρος (ἐπιστολή σοα' Αφροδισίῳ Πρεσβυτέρῳ): «Ἐπειδὴ γέγραφας δι' ἣν αἰτίαν οὐ πᾶσιν ἡ θεία ἐφίπταται χάρις, ἴσθι, ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐπειδὴ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζουσα πρῶτον, οὕτως ἐπιφοιτᾷ· εἰ γὰρ καὶ χάρις ἐστίν, οὐχ ἀπλῶς ἐκχεῖται, ἀλλὰ τὰ μέτρα παρὰ τῶν δεχόμενων λαμβάνουσα, τοσοῦτον ἐπιρρεῖ, ὅσον ἂν εὖρη σκευὸς πίστεως αὕτη προσενεχθὲν εἰ γὰρ μὴ τὰ παρ' ἡμῶν πρῶτον ἐζήτει, πᾶσιν ἂν ἐπέπτη· ἐπειδὴ δὲ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζει, καὶ οὕτω παραγίνεται, τοῖς μὲν ἐπιφοιτᾷ καὶ παραμένει· τῶν δὲ ἀποφοιτᾷ· οἷς δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν καθίεται».

Ἐπάγει δὲ ἀκολουθῶς ὁ Μελωδὸς ὅτι ἐγὼ θέλω ἐρεῦξομαι λόγον ἀγαθὸν καὶ σωτήριον: ἤτοι τὸν ὕμνον καὶ ἄσματικὸν Κανόνα εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ. Ἐρεῦξομαι δὲ εἶπε, διὰ νὰ φανέρωσῃ ὅτι, καθὼς τὸ ρέψιμον, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τινὰς, ἀναβαίνει κάτωθεν ἐκ τοῦ στομάχου, καὶ ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, οὕτω θέλει ἀναπέμψῃ πρὸς τὴν Θεοτόκον κάτωθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ τὸν ἄσματικὸν τοῦτον Κανόνα. Ὅρα δὲ σοφὴν τάξιν ὅπου μεταχειρίζεται ὁ ἔνθεος ὕμνογράφος ἐν τῷ Εἰρμῷ τούτῳ· πρῶτον λέγει ὅτι θέλει ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς διανοίας του, δεύτερον, ὅτι θέλει γεμῶσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καὶ τρίτον, ὅτι ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος θέλει ἐρεῦξεται λόγον εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ. Ἐρανίσθη δὲ τὴν τάξιν ταύτην ἀπὸ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον οὕτω λέγοντα· «Χρὴ τοίνυν πνευματικῆς ἀκολουθίας ὑπολαμβάνειν, τῇ δι' ἔργων φιλοσοφία καθᾶραι πρότερον ἑαυτόν, εἶτα τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξαντα ἐλκύσαι Πνεῦμα, εἶτα ἐξερεῦξασθαι λόγον ἀγαθόν, καὶ λαλεῖν Θεοῦ σοφίαν τελείαν ἐν τοῖς τελείοις».

Ἐπιφέρει δὲ ἐπομένως ὁ Ποιητὴς ὅτι διὰ τοῦ ἄσματικοῦ τούτου Κανόνος θέλει φανῇ ὅτι πανηγυρίζει λαμπρῶς, καὶ ὅτι ἄδει χαροποιῶς τὴν τῆς Θεοτόκου ἀπόρρητον σύλληψιν, ἧς ἡ ἐορτὴ ἐορτάζεται σήμερον. Διχῶς δὲ λαμβάνεται ἡ σύλληψις, ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς· ἐνεργητικῶς μὲν, καθὼς νοεῖται τώρα ἐδῶ· καθότι ἡ Θεοτόκος συνέλαβεν ἀσπύρως καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ· παθητικῶς δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καθὸ ἄνθρωπος συνελήφθη ἀσπύρως ἐν τῇ ἀσπύρῳ τῆς Παρθένου

καθάπερ χελιδὼν νεοσσὼ τινι κεχρηνό-
τι». Ὡστε ἂν ἡμεῖς δὲν κοπιάσωμεν νὰ
ἀνοίξωμεν πρῶτον μὲ τὴν προαίρεσιν
μας τὸ νοερὸν στόμα τῆς διανοίας μας,
δὲν δίδεται εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου
Πνεύματος· ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Πηλουσιώ-
της Ἰσιδωρος (ἐπιστολὴ σοα' Ἀφροδισίῳ
Πρεσβυτέρῳ): «Ἐπειδὴ γέγραφας δι' ἣν
αἰτίαν οὐ πᾶσιν ἡ θεία ἐφίπταται χάρις,
ἴσθι, ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐπειδὴ τὴν προαί-
ρεσιν ἐξετάζουσα πρῶτον, οὕτως ἐπι-
φοιτᾷ· εἰ γὰρ καὶ χάρις ἐστίν, οὐχ ἀπλῶς
ἐκχεῖται, ἀλλὰ τὰ μέτρα παρὰ τῶν δε-
χόμενων λαμβάνουσα, τοσοῦτον ἐπιρ-
ρεῖ, ὅσον ἂν εὖρη σκευὸς πίστεως αὕτη
προσενεχθὲν εἰ γὰρ μὴ τὰ παρ' ἡμῶν
πρῶτον ἐζήτει, πᾶσιν ἂν ἐπέπτη· ἐπειδὴ
δὲ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζει, καὶ οὕτω
παραγίνεται, τοῖς μὲν ἐπιφοιτᾷ καὶ
παραμένει· τῶν δὲ ἀποφοιτᾷ· οἷς δὲ οὐδὲ
τὴν ἀρχὴν καθίεται».

Ἐπάγει δὲ ἀκολουθῶς ὁ Μελωδὸς ὅτι
ἐγὼ θέλω ἐρεῦξομαι λόγον ἀγαθὸν καὶ
σωτήριον· ἦτοι τὸν ὕμνον καὶ ἀσματικὸν
Κανόνα εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως
τῶν Βασιλέων Χριστοῦ. Ἐρεῦξομαι δὲ
εἶπε, διὰ νὰ φανέρωση ὅτι, καθὼς τὸ
ρέψιμον, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τινάς, ἀνα-
βαίνει κάτωθεν ἐκ τοῦ στομάχου, καὶ
ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, οὕτω θέλει
ἀναπέμψῃ πρὸς τὴν Θεοτόκον κάτωθεν
ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ τὸν ἀσματικὸν
τοῦτον Κανόνα. Ὅρα δὲ σοφὴν τάξιν
ὅπου μεταχειρίζεται ὁ ἔνθεος ὕμνογράφος
ἐν τῷ Εἱρμῷ τούτῳ· πρῶτον λέγει ὅτι
θέλει ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς διανοίας του,
δεύτερον, ὅτι θέλει γεμῶσει αὐτὸ ἀπὸ
τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καὶ τρίτον, ὅτι
ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος θέλει
ἐρεῦξεται λόγον εἰς τὴν Μητέρα τοῦ
Βασιλέως Χριστοῦ. Ἐρανίσθη δὲ τὴν
τάξιν ταύτην ἀπὸ τὸν Θεολόγον Γρηγό-

ριον οὕτω λέγοντα· «Χρὴ τοίνυν πνευ-
ματικῆς ἀκολουθίας ὑπολαμβάνειν, τῇ
δι' ἔργων φιλοσοφία καθάραι πρότερον
ἐαυτόν, εἴτα τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοί-
ξαντα ἐλκύσαι Πνεῦμα, εἴτα ἐξερεύξασ-
θαι λόγον ἀγαθόν, καὶ λαλεῖν Θεοῦ σο-
φίαν τελείαν ἐν τοῖς τελείοις».

Ἐπιφέρει δὲ ἐπομένως ὁ Ποιητὴς ὅτι
διὰ τοῦ ἀσματικοῦ τούτου Κανόνος
θέλει φανῇ ὅτι πανηγυρίζει λαμπρῶς,
καὶ ὅτι ἄδει χαροποιῶς τὴν τῆς Θεοτό-
κου ἀπόρρητον σύλληψιν, ἥς ἡ ἑορτὴ
ἐορτάζεται σήμερον. Διχῶς δὲ λαμβάνε-
ται ἡ σύλληψις, ἐνεργητικῶς καὶ παθη-
τικῶς· ἐνεργητικῶς μὲν, καθὼς νοεῖται
τώρα ἐδῶ· καθότι ἡ Θεοτόκος συνέ-
λαβεν ἀσπόρως καὶ διὰ Πνεύματος
Ἁγίου τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ·
παθητικῶς δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ καθὸ ἄνθρωπος συνελήφθη
ἀρρήτως ἐν τῇ ἀσπόρῳ τῆς Παρθένου
κοιλία. Ἄσω δὲ εἶπε, καὶ οὐχὶ ψαλῶ ἡ
ἄλλοτι ρῆμα, διὰ νὰ φανέρωση ὅτι εἶναι
ἡ παρούσα πρώτη Ὠδὴ, τῆς ὁποίας
χαρακτηριστικὸν λόγιον εἶναι τὸ «Ἄσω-
μεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξα-
σται».

Μεγάλου Φωτίου,
ὁμιλία λεχθεῖσα
εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Φαιδρὰ τῆς παρούσης ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις καὶ λαμπρὰν τὴν χαρὰν τοῖς πέρασιν ἀποφέρειται! Χαρὰν χορηγεῖ, λύπην παλαιὰν διαλύουσας· χαρὰν χορηγεῖ, κοσμικὴν ἄρὰν ἐξορίζουσας καὶ τοῦ πεπτωκότος πάλαι τὴν ἔγερσιν ἐγκαινίζουσας καὶ πᾶσιν ἡμῖν τὴν σωτηρίαν ὑπογράφουσας. Ἄγγελος Παρθένῳ προσομιλεῖ, καὶ τοῦ ὄφρεως καταργεῖται ὁ ψιθυρισμὸς καὶ τῆς ἐπιβουλῆς ἀποπέμπεται ἡ προσβολή. Ἄγγελος Παρθένῳ προσομιλεῖ, καὶ ἡ τῆς Εὐδᾶς ἀπάτη ἐξασθενεῖ καὶ ἡ κατάκριτος φύσις ἀνωτέρα τῆς δίκης, ὡς καὶ πρὸ δίκης ὀρωμένη, παραδείσου κτήσιν ὡς κλῆρον καταπλουτεῖ. Αὐτὸς τῇ Παρθένῳ συλλαλεῖ, καὶ ὁ Ἀδὰμ τὴν ἐλευθερίαν ἀρραβωνίζεται καὶ ὁ ἀρχέκακος ὄφις τὴν κατὰ τοῦ γένους ἡμῶν τυραννίδα ἀναρπάζεται καὶ τοῦ κράτους διακρούεται καὶ μανθάνειν νῦν ὡς μάτην κατὰ τῆς πλάσεως ἐξωπλίστατο: ἀσθενεῖ γάρ τὰ καθ' ἡμῶν μηχανήματα, ἀσωμάτου φύσεως ἀγγελοφοροῦσης τὸ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀνίκητον τρόπαιον! Χριστοῦ γὰρ σταυρὸς καὶ πάθος ἐκούσιον, θανάτου καὶ ἁμαρτίας εἰς νίκος κατάποσις, πρὸς δὲ καὶ πάθος διὰ σαρκώσεως·

εὐαγγέλια δὲ νῦν ὁ ἄγγελος φέρει τῆς σαρκώσεως, οἷς ἐπαγαλλόμεθα σήμερον καὶ ὧν τὴν πανήγυριν ἐορτάζομεν...

Ἦρθε γεμάτη φαιδρότητα ἡ πανήγυρη τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ στέλνει λαμπρὴ τὴ χαρὰ στὰ πέρατα. Δίνει χαρὰ πὺ διαλύει τὴν παλαιὰ λύπη. Δίνει χαρὰ πὺ ἐξορίζει τὴν κατάρρα τοῦ κόσμου, πὺ ἐγκαινιάζει τὴν ἔγερση ἐκείνου πὺ ἔπεσε παλαιὰ καὶ ὑπογράφει τὴ σωτηρία ὅλων μας. Ἄγγελος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ καταργεῖται τὸ ψιθύρισμα τοῦ φιδιοῦ, ἀποπέμπεται ἡ ἐπίθεση τῆς ἐπιβουλῆς. Ἄγγελος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ ἡ ἐξαπάτηση τῆς Εὐας χάνει τὴ δύναμή της καὶ ἡ καταδικασμένη φύση ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν τιμωρία της, παρουσιαζόμενη ὅπως ἦταν πρὶν τιμωρηθεῖ, καταπλουτῶντας μὲ τὴν κληρονομία τοῦ παραδείσου. Ἐκεῖνος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ ὁ Ἀδὰμ παίρνει τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ τὸ ἀρχέκακο φίδι χάνει τὴν τυραννία κατὰ τοῦ γένους μας, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία, καὶ μαθαίνει τώρα ὅτι μάταια ἐξοπλίσθηκε κατὰ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἐξασθενοῦν τὰ ἐναντίον μας μηχανορραφήματά του, ἐπειδὴ ἀσώματη φύση φέρνει μὲ τὸ ἄγγελμά της τὸ ἀνίκητο τρόπαιο κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Γιατί ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἐκούσιο πάθος του εἶναι νίκη καὶ κατάποση τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ μαζὶ καὶ πάθος μέσῳ τῆς σάρκωσης. Τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία τῆς σάρκωσης φέρνει σήμερα ὁ ἄγγελος, μὲ τὰ ὅποια σήμερα γεμίζομε ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐορτάζομε τὴν πανήγυρη...

ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Λόγος εἰς τὴν Ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν

Ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ὁ τριήμερος ἀνέτειλε σήμερα κι' ὁλόκληρη ἐφώτισε τὴν πλάση. Ὁ τριήμερος καὶ προαἰώνιος Χριστός, τό τσαμπί τοῦ σταφυλιοῦ, βλάστησε καὶ τόν κόσμον πλημμύρισε ἀπὸ χαρά. Τὴν ἀβασίλευτην αὐγή ἄς δοῦμε. Πρὶν ἔρθῃ ἡ αὐγή, ἄς τὴ δοῦμε σήμερα καὶ ἀπ' τὴ φωτοπλημμύρα ἄς γεμίσουμε ἀπὸ χαρά. Τίς πόρτες τοῦ Ἀδῆ ἀνοίγει ὁ Χριστός καὶ οἱ νεκροὶ σηκώθηκαν σὰ νὰ κοιμούνται. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού ἀνασταίνει τοὺς πεσμένους καὶ ἀνάστησε μαζί Του τὸν Ἀδάμ. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, Αὐτός πού ἀνασταίνει ὅλους καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Εὐὰ ἀπ' τὴν κατάρα. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού Αὐτός μόνος ἀνασταίνει καὶ χαροποίησε τὸν ἀκατάστατο πρῶτα κόσμον, σέ ὅλα τό ρυθμό καὶ τὴν τάξη ἐγκαθιστώντας. Σηκώθηκε ὁ Κύριος, ὅπως αὐτός πού κοιμάται, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Του ὅλους τοὺς χτύπησε καὶ τοὺς ντρόπιασε. Ἀναστήθηκε κι' εἶναι ἡ χαρά τό δῶρο Του σ' ὅλη τὴν κτίση. Ἀναστήθηκε κι' ἄνοιξε τοῦ Ἀδῆ ἡ φυλακή. Ἀναστήθηκε καὶ τὴ φθορὰ τῆς φύσης σέ ἀφθαρσία τὴ μετέλλαξε. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, κι' ἀποκατάστησε τὸν Ἀδάμ στὴν παλιὰ δόξα τῆς ἀθανασίας.

**Κατηχητήριος Λόγος τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Ἀγίας
καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.**

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Τεράρχαι καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐμπλεοὶ ἱεράς συγκινήσεως, εἰσερχόμεθα καὶ ἐφέτος, Θεία εὐδοκία, εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, εἰς τό στάδιον τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, τὸν καιρὸν τῆς νηστείας καὶ τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς προσευχῆς, τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καὶ τῆς φιλαδελφίας, μέ τὰ ὄμματα τῆς καρδίας ἐστραμμένα πρὸς τὸν ζωηφόρον Σταυρὸν τοῦ Κυρίου, τὸν ὁδηγοῦντα πάντας ἡμᾶς πρὸς τό Ἅγιον Πάσχα, τό διανοίγον τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀρχομένη εὐλογημένη περίοδος εἶναι εὐκαιρία διὰ νὰ συνειδητοποιήσωμεν ἐκ νέου τὴν ἀλήθειαν τῆς κατὰ Χριστὸν ἀσκήσεως καὶ τὴν ἄρρηκτον σύνδεσίν της μέ τὴν εὐχαριστιακὴν πραγμάτωσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις καὶ διαστάσεις της καταυγάζεται ἀπὸ τό φῶς καὶ τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Τό πνεῦμα τοῦ ἀσκητισμοῦ οὐδόλως ἀποτελεῖ παρείσακτον στοιχεῖον εἰς τὸν Χριστιανισμόν, οὔτε εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιρροῆς ἐξωεκκλησιαστικῶν δυαλιστικῶν ἰδεολογημάτων.

Ἀσκησις εἶναι μία ἄλλη λέξις διὰ τὸν χαρακτηρισμόν τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως, συνδέουσα αὐτὴν μέ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Θεϊαν πρόνοιαν, μέ τὴν ἀνεξάντλητον πνευματικὴν εὐφροσύνην τῆς ἀφιερωμένης εἰς τὸν Χριστὸν ζωῆς, μέ τὴν αὐθυπέρβασιν καὶ τὴν αὐτοπροσφοράν, τὴν φιλάνθρω-

πον ἀγάπην, τὸν σεβασμόν πρὸς τὴν κτίσιν πᾶσαν. Ἡ ἄσκησις δὲν εἶναι ὑπόθεσις αὐτοβούλων ἐπιλογῶν καὶ ὑποκειμενικῶν ἰδιαιοτήτων, ἀλλὰ ὑποταγὴ εἰς τὸν κανόνα καὶ τὴν «καθολικὴν πείραν» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ, ὡς ἔχει λεχθῇ, «ἐκκλησιαστικόν», ὄχι «ἀτομικόν», γεγονός. Ἡ ἐν Ἐκκλησίᾳ ζωὴ εἶναι ἀδιαίρετος. Μετάνοια, προσευχή, ταπεινοφροσύνη, συγχωρητικότητα, νηστεία, ἔργα εὐποιΐας, εἶναι ἀλληλένδετα καὶ ἀλληλοπεριχωρούμενα. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν ἀσκησις ὡς αὐτοσκοπός, ἡ ὁποία πάντοτε ὁδηγεῖ εἰς ὑπερεκτίμησιν τῆς ἀτομικῆς προσπαθείας καὶ τροφοδοτεῖ τάσεις αὐτοδικαιώσεως.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι ὁ κατάλληλος χρόνος διὰ τὴν βίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς τόπου καὶ τρόπου ἀποκαλύψεως τῶν δωρεῶν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πάντοτε ὡς πρόγευσις τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὡς τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ ὀλοφώτου ὀρίζοντος τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος». Θεοκινήτως ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ κατὰ τό Σάββατον τῆς Τυροφάγου τὴν πανίερρον μνήμην τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων Ἀγίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀρωγοὶ καὶ συνοδοιπόροι τῶν πιστῶν εἰς τὸν δόλιχον τῆς ἀσκήσεως. Εἰς τό στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων ἔχομεν εὐδοκοῦντα τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, σκέπην τὴν Παναγίαν Θεομήτορα καὶ Μητέρα πάντων ἡμῶν, καὶ πρεσβυτάς τοὺς Ἁγίους καὶ τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως. Ὁ ὑγιὲς χριστιανικὸς ἀσκητισμὸς εἶναι συμμετοχὴ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, ὡς πνευματικῆς, ψυχικῆς καὶ σωματικῆς ἐνότητος, εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἄνευ ὑποτιμήσεως τῆς

ύλης καί τοῦ σώματος καί ἄνευ μανιχαΐ-
ζούσης συρρικνώσεως τῆς πνευματικό-
τητος. Ὡς ἔχει γραφή, ἡ χριστιανική ἄσ-
κησις εἶναι ἐν τέλει «ἀγώνας ὃχι κατὰ
ἀλλά ὑπέρ τοῦ σώματος», συμφώνως
καί πρὸς τὸ τοῦ Γερωντικοῦ: «Ἡμεῖς οὐκ
ἐδιδάχθημεν σωματοκτόνοι, ἀλλὰ πα-
θοκτόνοι».

Ατυχῶς καί ἀστόχως, ὁ χριστιανικός ἀ-
σκητισμός ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ συγχρό-
νους διανοητὰς ὡς ἄρνησις τῆς χαρᾶς
τῆς ζωῆς καί ὡς περιστολή τῆς ἀνθρω-
πίνης δημιουργικότητος. Οὐδέν ἀνα-
ληθέστερον τούτου! Ἡ ἄσκησις, ὡς ἀ-
παλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἔχειν καί τὴν προσκόλ-
λησιν εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων καί,
κατ' ἐξοχήν, ὡς ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τοῦ
ἐγώ, ἀπὸ τοῦ «ζητεῖν τὰ ἑαυτοῦ», ἀπὸ τοῦ
«ἔχειν τοῦ εἶναι μας», εἶναι πηγὴ καί ἐκ-
φρασις γνησίας ἐλευθερίας. Τί ἀληθέ-
στερον ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς εἰρκτῆς
τοῦ «ἀτομικοῦ δικαίωματος» καί ἀπὸ
τὴν ἀνοικτοσύνην καί τὴν ἀγάπην πρὸς
τόν συνάνθρωπον, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν
«καλὴν ἀλλοίωσιν» καί τὴν σταθερότη-
τα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐντολῶν τοῦ
Θεοῦ; Τί δημιουργικώτερον τῆς νηστεί-
ας, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὀλιστική στάσις
ζωῆς καί ἐκφράζῃ τὸ ἀσκητικόν καί εὐ-
χαριστιακόν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅ-
ταν εἶναι «κοινόν ἄθλημα» καί ὃχι ἀ-
τομικόν ἀγώνισμα; Τί ὑπαρξιακῶς
συγκλονιστικώτερον ἀπὸ τὴν μετάνοι-
αν, τὴν ἐσωτερικὴν μεταστροφὴν, ὡς
ζωτικὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν, τὴν ἐκ νέου ἀνακάλυψιν τῆς δυ-
νάμεως τῆς Θείας Χάριτος, τοῦ βάθους
τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος ζωῆς
αἰωνίου; Εἶναι ἐντυπωσιακόν τὸ γεγο-
νός ὅτι, ὅταν ἀντικατεστάθῃ ὁ πρωτο-
χριστιανικός χαρακτήρ τῆς Ἀγίας καί
Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς περιόδου

προετοιμασίας διὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα
εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστά-
σεως, ἀπὸ τοῦ «ἦθος τῆς μετανοίας»,
παρέμεινεν ἡ βίωσις αὐτῆς ὡς «δευτέ-
ρου βαπτίσματος».

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ περίοδος τῆς
νηστείας καί τῆς μετανοίας δέν εἶναι
σκυθρωπὴ. Ἡ ὕμνολογία μας ὁμιλεῖ διὰ
τὸ «ἔαρ τῆς νηστείας» καί ἡ Θεολογία
ἀποκαλεῖ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακο-
στήν «πνευματικὴν ἀνοιξιν» καί «περίο-
δον χαρᾶς καί φωτός». Ὅλα αὐτὰ ἀπο-
κτοῦν ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα καί ἀξί-
αν ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀνθρωπο-
λογικῆς συγχύσεως καί τῶν, πολιτισμι-
κῆς προελεύσεως, νέων ἀλλοτριώσεων.
Μέ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καί τὰς σκέψεις,
ὑπενθυμίζοντες τοῖς ἐν ἀπάσῃ τῇ δε-
σποτείᾳ Κυρίου τέκνοις τῆς Ἀγίας τοῦ
Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ὅτι, κατὰ
τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θά
κορυφωθοῦν οἱ ἐορτασμοὶ ἐπὶ τῇ συμ-
πληρώσει 1400 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 626,
ὅτε, πρὸς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς
τὴν Θεοτόκον διὰ τὴν διάσωσιν τῆς
Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ ἐπικίνδυνον
πολιορκίαν, ἐψάλη «ὀρθοστάδην» εἰς
τόν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν ὁ Ἀκά-
θιστος Ὑμνος, εὐχόμεθα πρὸς πάντας
ὕμᾱς εὐδρομον τὸ στάδιον τῆς νηστείας,
ἐν ἀσκήσει καί ὑπομονῇ, ἐν εὐχαριστίᾳ
καὶ δοξολογίᾳ.

Εἴθε, ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγια-
ζόμενοι ἐν Κυρίῳ, νὰ βαδίσωμεν τὴν
ὁδὸν πρὸς τὴν πεπληρωμένην χαρὰν
τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, βικς'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεόν
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

**ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ Ἐγκύκλιος
ἐπὶ τῷ ἐορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου
τῆς ὁρθοτάδης ψαλμωδῆσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου
διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Βασιλευούσης
ἐκ τῆς πολιορκίας τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Περσῶν**

«Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀναγράφω Σοι ἡ Πόλις Σου, Θεοτόκε!»

Ἐφέτος συμπληροῦνται χίλια τετρακόσια ἔτη ἀφ' οὗ, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, ἐψάλη ἐπισήμως ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα ὀρθίων ἱσταμένων πάντων τῶν πιστῶν, τὸ σήμερον παγκοίνως γνωστὸν ὡς ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος» Κοντάκιον, ποίημα ὑψήγορον καὶ διθυραμβικόν, ἀναφερόμενον, ἱστορικῶς καὶ θεολογικῶς, μὲ μοναδικὸν πλοῦτον καλλιτείας, εἰς τὴν Ἑνσαρκον Θείαν Οἰκονομίαν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν μοναδικὴν συμβολὴν τῆς Παναχράντου Θεομήτορος.

Οἱ προσευχόμενοι πιστοὶ διὰ τοῦ Κοντακίου τούτου χαιρετίζουν εὐσεβῶς τὴν Παναγίαν μὲ ἀλλεπαλλήλους ἐπαναλήψεις τῆς πρώτης πρὸς τὴν Κεχαριτωμένην προσφωνήσεως τοῦ εὐαγγελιζομένου τὴν χάριν καὶ τὴν χαρὰν Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, τῆς λέξεως «Χαῖρε», δι' ἧς φανεροῦται τὸ «ἀπ' αἰῶνος μυστήριον» καὶ συγκροτεῖται τῆς «σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον». Ἡ εἰς τὸν Ὑμνον τοῦτον ἐπανάληψις τοῦ «Χαῖρε» ἐπὶ ἑκάτον τεσσαράκοντα τέσσαρας φορὰς

πρὸς τὴν Παμμακάριστον Παρθένον, ἔχει προδήλως μυστικὴν ἔννοιαν. Παραπέμπει εἰς τὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας χιλιάδας τῶν ἀγνῶν ἐκείνων Ἀγίων τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν ἀδόντων ἐν κιθάρᾳ τὴν «καινὴν ᾠδὴν» ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ «ἀκολουθούντων τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ». Ἀγνεύων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τε τὸ ἦθος καὶ τὸ δόγμα, ἀφωσιωμένος ἕως ἐσχάτου εἰς τὸν σαρκωθέντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἡνωμένος ἀρρήκτως μετ' Αὐτοῦ, ὑμνεῖ τὴν σωτηριώδη Θείαν Οἰκονομίαν καὶ ταυτοχρόνως χαιρετίζει ἐν ᾠδαῖς ἁσμάτων μουσουργικῶν τὴν Ὑπερένδοξον Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν κραταιὰν προστασίαν αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματός της!

Ἡ Εἰσαγωγή τοῦ Κοντακίου, τὸ Προοίμιόν του, ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ γνωστὸν «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει...», τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπερ φανεροὶ ὅτι ὁ ὅλος ὕμνος προσιδιάζει εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἐορτήν, τῆς ὁποίας καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ὅλη Ἀκολουθία τῶν «Χαιρετισμῶν» ἀ-

ποτελεῖ ὡραῖον καὶ καλλιανθῇ προεόρτιον καὶ μεθέορτον στέφανον. Ἐν τῇ πορείᾳ, καθιερώθη νέος εἰσαγωγικὸς ὕμνος, τὸ «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια», προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐγνώμων τοῦ λαοῦ εὐχαριστία πρὸς Ἐκείνην, «δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια», «δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι!»

Ἡ σωτηρία τῆς Πόλεως καὶ τῆς ὀλης Αὐτοκρατορίας ἐκ τῆς δεινῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς Ἀβάρων καὶ Περσῶν, ἀπουσιάζοντος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἀγωνιζομένου μακρὰν διὰ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεδόθη δικαίως εἰς τὴν κραταιὰν προστασίαν καὶ βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς τὴν Ὅποιαν ὁ κτίτωρ Ἰσαπόστολος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας εἶχεν εὐσεβάστως ἀφιερῶσει τὴν Νέαν Ρώμην. Δεχομένη ἡ Θεομήτωρ τὴν ἀπὸ καρδίας ἀδιάλειπτον καὶ ἀγωνιώδη δέησιν κλήρου καὶ λαοῦ, ὅχι μόνον ἀνεπτέρωσε τὸ

φρόνημα τῶν ὀλίγων ὑπερασπιστῶν, ἀλλὰ καὶ μέγα θαῦμα εἰργάσατο, τὴν διὰ συστροφῆς θυελλωδῶν ἀνέμων ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου τῶν πολιορκητῶν, κατόπιν τῆς

ὁποίας ἐκεῖνοι ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ Πόλις. Αἰσιοχρέως, λοιπόν, «ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν», ἡ Θεοτοκὸς ἀνέγραψε τὰ νικητήρια εἰς τὴν Παναγίαν, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε ὠνόμασεν «Ὑπερμαχὸν Στρατηγόν» τῆς, καὶ ὡς τοιαύτην πάλιν καὶ πολλάκις ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν πολυκύμαντον τοῦ Γένους ἱστορίαν καὶ ἔλαβεν ἐκάστοτε γλυκεῖαν πεῖραν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κραταιᾶς Σκέπης Τῆς!

Ὁ ἱστορικός Νάος τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου κατὰ παράδοσιν παλαιὰν ἐτελεῖτο ἐβ-

δομαδιαίως ἱερὰ Ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος, συχνάκις καὶ μὲ Αὐτοκρατορικὴν παρουσίαν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7ης Αὐγούστου 626 ἐδέχθη τὰ συρρεύσαντα πλήθη τοῦ διασωθέντος

θεόφρονος λαοῦ, ἐν συγκινήσει πολλῇ καὶ μετὰ δακρύων εὐγνωμοσύνης «ἀπο- νέμοντα Αὐτῇ τὴν προσκύνησιν» καὶ ψάλλοντα τὸ Κοντάκιον μὲ τὸ νέον πλέ- ον προοίμιον, ὡς ἐποφειλομένην εὐχα- ριστίαν καὶ χρεωστικὴν δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν «τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος τὴν ἔχουσαν», κατὰ τὴν μοῦσαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, τὴν Ἐλευθερώτριαν καὶ Σώτειρα τῆς Πόλε- ως καὶ τοῦ ὅλου κράτους!

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος», τὸ περίλαμπρον ἀριστοτέχνη- μα τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως, ἀσύγκριτον μνημεῖον τοῦ Ἑλλήνος λό- γου καὶ χρυσοπλοκάτατον τέχνημα θεοπνεύστου Θεολογίας, κατέστη ὁ πλέον δημοφιλὴς ὕμνος τῆς λειτουργι- κῆς ἡμῶν ζωῆς, ἐντρύφημα γλυκύτατον τῶν Χριστιανῶν. ἔχει μεταφρασθῇ πρὸ πολλοῦ εἰς πολλὰς γλώσσας. Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τὸν ραψῶδου ἐν κατανύξει. Οἱ Μοναχοὶ τὸν ἀπαγγέλλουν καθημε- ρινῶς, οἱ δὲ πιστοὶ πολλάκις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Θεολόγοι ἀνα- λύνουν τὰς ὑψηλὰς δογματικὰς τοῦ ἀνα- βάσεις. Φιλολογοῦντες καὶ λογοτεχνού- ντες καταδύονται εἰς τοὺς ὡραίους βυ- θοὺς τῆς ἐκφραστικῆς τοῦ κομψότητος καὶ τοῦ ποιητικοῦ τοῦ μεγαλείου. Ποιη- ταὶ καὶ ζωγράφοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς φωτεινὰς λυρικὰς τοῦ ἐκφράσεις. Ἁγιο- γράφοι ἱστοροῦν ὡραίας εἰκόνας ἐκ τῶν πολυπληθῶν τοῦ περιεχομένου του. Οἱ μῦσται τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τὸν ἐπενδύουν μὲ περίτεχνα ἱερὰ μελί- σματα. Ἀλλὰ ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος» πά- ντοτε εἶναι θεοπρεπὴς προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας! Φωνὴ τῆς εὐσεβοῦσης τῶν Χριστιανῶν καρδίας! Δοξολογία ἐν ταῦ-

τῷ καὶ εὐχαριστία καὶ δέησις καὶ ἰκεσία πρὸς τὸν «δὲ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρ- θένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα», καὶ πα- ραλλήλως πρὸς τὴν ἔχουσαν Μητρικὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν καὶ πολλα- χῶς καὶ πολυτρόπως πάντοτε τὴν κρα- ταιὰν Αὐτῆς βοήθειαν καὶ σκέπην दाψι- λεύουσιν εἰς τὸ εὐσεβὲς Γένος τῶν Ὁρ- θοδόξων.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος καλεῖ κάθε πι- στὸν νὰ γρηγορῇ καὶ νὰ παραμένῃ ὁρ- θὸς καὶ εὐσταλής, ἐν ταπεινώσει καὶ προσευχῇ, ἐνώπιον τῶν μεγάλων προ- κλήσεων τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὰς δυστή- νους ἡμέρας τῶν πολλῶν ἀναταράξεων καὶ πολεμικῶν συρράξεων, τὰς ὁποίας διέρχεται κατ' αὐτὰς ἡ ἀνθρωπότης. Ἄς δεηθῶμεν ἐκτενῶς, ὅπως ἡ Μήτηρ τῆς «Εἰρήνης τοῦ Θεοῦ», φιλοτιμουμένη ἐκ τῆς ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν πιστῶν καὶ ἐν κατανύξει καὶ εὐλαβείᾳ προσευχητικῆς ἀποδόσεως τοῦ «Ἀκαθίστου Ὕμνου» Τῆς, ἐνεργήσῃ καὶ αὐθις ὡς «Ὑπέρμα- χος Στρατηγός» παντὸς ἀδικουμένου καὶ κινδυνεύοντος, καὶ ὡς Σκέπη κρα- ταιὰ τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, βραβεύουσα εἰς τὸ ἀν- θρώπινον γένος τὴν ἀληθὴ καὶ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν» Εἰρήνην τοῦ Υἱοῦ Τῆς!

**Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, βκς', κατὰ μῆνα
Μάρτιον (κζ') Ἐπινεμήσεως Γ'
Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
Βαρθολομαῖος ἐν Χριστῷ εὐχέτης.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Πρός τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς
Τεράς Μητροπόλεώς μας.

«**Μεάνοια ἐστὶ ἀνάκλησις βαπτί-
σματος. Μεάνοια ἐστὶ συνθήκη πρὸς
Θεόν δευτέρου βίου. Μεάνοια ἐστὶ
ταπεινώσεως ἀγοραστής... Μετά-
νοια ἐστὶ θυγάτηρ ἐλπίδος
καὶ ἄρνησις ἀνελπιδί-
ας... Μεάνοια ἐστὶ συ-
νειδότος καθαρι-
σμός**». (Ἁγίου Ἰωάν-
νου τῆς Κλίμακος,
λόγος περὶ μετανόι-
ας).

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελ-
φοί,

Ἡ εὐλογημένη περίοδος
τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσα-
ρακοστῆς εἶναι ὁ εὐπρόσδεκτος ἀπὸ
τόν Κύριό μας καιρός τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ ἔτους κατὰ τόν ὅποιον ἡ φιλόστοργ-
ος μητέρα μας Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς
προτοιμάζει πνευματικῶς μέ τά ἱερά ἀ-
ναγνώσματα ἀπὸ τὴν Παλαιά καὶ τὴν
Καينὴ Διαθήκη, μέ τίς ἰδιαίτερες κατα-
νυκτικές ἱερές ἀκολουθίες, τὴν ψυχω-
φελῇ νηστεία καὶ τὴν θεοφιλεῖ ἐλεημο-
σύνη, ὥστε «ψυχαῖς καθαραῖς καὶ
ἀρρुπώτοις χεῖλεσι» νά φθάσουμε καί
νά προσκυνήσουμε «τόν δι' ἡμᾶς τούς
ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτη-
ρίαν... σταυρωθέντα, παθόντα, ταφέ-
ντα καὶ Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν» Κύριον

καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, Ἰησοῦν
Χριστόν. Ἡ εὐλογημένη αὐτὴ περίοδος
εἶναι ὁ κατεξοχὴν καιρός τῆς μετανόιας,
τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, τοῦ
ἀναστοχασμοῦ, τῆς ὑποποιοῦ ταπει-
νώσεως, τῆς κατανύξεως, τῆς προσευ-
χῆς, τῆς νηστείας, τοῦ ἐντόνου πνευ-
ματικοῦ ἀγῶνος, τῆς καθάρσε-
ως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἡ πνευματικὴ μας ἀνα-
γέννηση δέν μπορεῖ νά
γίνει πραγματικότητα
χωρὶς τὴν συναίσθηση
τῆς ἀτελείας μας, τὴν
εἰλικρινῇ μεάνοια,
τὴν καθαρά ἐξομολό-
γησή μας, τὴν ἐνσυνεί-
δητη ἀπομάκρυνσή μας
ἀπὸ τὴν χώρα τῆς ἁμαρτίας
καὶ τὴν ἐπιστροφή μας στὸν

Οἶκο τοῦ οὐρανίου Πατέρα μας. Παρά-
δειγμα μιᾶς τέτοιας συμπεριφορᾶς,
μεταξύ πολλῶν ἄλλων, εἶναι καὶ ὁ προ-
φήτης καὶ βασιλεὺς Δαυίδ. Ὅταν ἀμά-
ρτησε, αἰσθάνθηκε τό βάθος τῆς πτώ-
σεώς του. Καὶ ὁ θρῆνος τῆς ψυχῆς του
ἐγίνε καρδιακὴ προσευχή, ὁ περίφημος
50ός ψαλμός, ὁ ψαλμός τῆς μετανόιας.
Σέ αὐτόν, μέ καρδιά συντετριμμένη καὶ
ταπείνωση ζητᾷ συγχώρηση καὶ τό
ἄμετρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς μία
ἐκφραση συμπαθείας. Εἶναι ἡ ἀπέραντη
θάλασσα τῆς θείας ἀγάπης. Εἶναι «πλή-
θος οἰκτιρμῶν», πέλαγος ἀγαθότητος.

Στήν τραυματισμένη από τὰ πυρφόρα βέλη τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μετανοημένη ἀνθρώπινη ψυχή, κατεβαίνει ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ μιά μυστική οὐράνια χάρη καί παράκληση. Αὐτή ἡ θεία Χάρη, μέσα ἀπό τό ἅγιο μυστήριό τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, θεραπεύει τὴν πληγή, σβήνει τὴν ἐνοχή, χαρίζει υἱεῖα καί χαρά, ἐξαλείφει τὰ πταίσματα, ἀποδίδει στόν ἄνθρωπο χαρισματικῶς τὴν δυνατότητα τῆς μετοχῆς του, ὡς υἱός καί κληρονόμος, στήν οὐράνιο χαρά τοῦ παραδείσου, στό ζωηφόρο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πολύ χαρακτηριστικά ὁ θεῖος εὐαγγελιστής καί Απόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναφέρει στήν πρώτη του ἐπιστολή: «Ἀγαπητά μου παιδιά, σᾶς τὰ γράφω αὐτά γιά νά μήν πέσετε ποτέ σέ ἁμαρτία. Ἄν ὁμως κανεῖς ἁμαρτήσῃ ἀπό ἀδυναμία, δέν πρέπει νά ἀπελπισθεῖ. **Ἔχουμε μεσίτη καί συνήγορο κοντά στόν Πατέρα τόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, τόν δίκαιον καί ἀπολύτως ἀναμάρτητον.** Καί αὐτός ὁ Ἰησοῦς εἶναι τό θῦμα πού θυσιάστηκε, ὥστε μέ τό αἷμα του νά ἐξιλεωθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες μας. Καί ὄχι μόνο γιά τίς δικές μας, ἀλλά καί γιά τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου».

Οἱ θεόπνευστες αὐτές διαβεβαιώσεις τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, δίνουν στήν ψυχή τοῦ ἁμαρτωλοῦ φῶς, ἐλπίδα, χαρά. Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος βροντοφωνεῖ: **«Κανένας ἄς μήν ἀπελπίζεται γιά τή σωτηρία του, ὅσο ἁμαρτωλός κι ἂν εἶναι.** Εἶσαι ἄρπαγας καί κλέπτης; Σκέψου τόν τελώνη. Ἐπεςες σέ ἠθικές παρεκτροπές; Πάρε ὡς παράδειγμα τὴν πόρνη γυναῖκα. Ἀντιστρατεύσαι στό νόμο τοῦ Θεοῦ;

Σκέψου τόν Παῦλο, πού ἀπό ἀπειθῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μετενόησε καί ἐγινε Απόστολος. Ἀμάρτησες; Μύριες φορές μετανόησε. **Μέ τὰ φάρμακα τῆς Ἐκκλησίας ἐπαλείφοντας συνεχῶς τίς πληγές, θά καταστεῖλεις τίς φωτιές τῶν παθῶν».**

Γιά τὴν ἁγία Μητέρα μας Ἐκκλησία ἡ περίοδος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι περίοδος μετανοίας, πνευματικοῦ ἀγῶνος, χαρμολύπης, ἐλπίδος, θεραπείας, θείας παρηγορίας, περίοδος πού ὁδηγεῖ σέ μία νέα ζωή, τὴν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μετάνοια εἶναι ἓνα μεγαλειώδες γεγονός πού ἱεουργεῖται στά ἔγκατα τῆς ὑπάρξεώς μας. Τό ἀποτέλεσμα τῆς μετανοίας εἶναι ἡ ἄφεσις, ἡ θεραπεία, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνευσις, ἡ δικαιοσύνη.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Τὴν Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πού ξεκινᾷ ἀπό σήμερα μέ τόν κατανυκτικό Ἑσπερινό, εὐχομαι νά τὴν διέλθουμε ὅλοι μας μέ χαρά, ὑψηλό φρόνημα, υἱεῖα πνευματική καί σωματική. Ὁ φιλόανθρωπος Κύριος καί Δεσπότης τῆς ζωῆς μας, ἡ ἐνυπόστατη ζωή, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ὁδός πού ὁδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στόν Θεό, εὐχομαι νά εἶναι δίπλα μας σέ αὐτὴ τὴν σωτήρια καί ψυχωφελῆ πορεία μας, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε στό τέλος τῆς νά προσκυνήσουμε ὅλοι μας τὰ ἅγια καί σωτήρια Πάθη καί τὴν ἑνδοξη Ἀνάστασή Του.

Εὐλογημένη καί σωτήρια Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Διάπυρος εὐχέτης ὅλων σας πρὸς τόν Κύριον

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια. Ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερέωται». (Κανὼν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ὠδή γ').

Αγαπητοί μου ἀδελφοί,

Μᾶς ἀξίωσε καὶ πάλιν, ὁ φιλόανθρωπος Θεός, μέ αισθήματα πνευματικῆς ἀνατάσεως νά φθάσουμε μέ καθαρές ἀπὸ τὸν εὐλογημένο ἀγῶνα τῆς τεσσαρακονθήμερης νηστείας τίς αισθήσεις, στήν κόρυφαῖα καὶ εὐλογημένη αὐτή νύχτα τῆς ἀγίας πίστεώς μας καὶ νά ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ πανένδοξη καὶ λαμπροφόρος Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐορτή τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, καθὼς «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου τὴν ἀπαρχήν». Ἡ ἐφετεινὴ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας ὁμως ἐορτάζεται μέσα σέ ἓνα κλίμα ἀγωνίας καὶ ἀβεβαιότητος, πού πλήττουν ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ τίς ἀντοχές τῆς κοινωνίας μας. Αὐτή ἡ θλιβερὴ πραγματικότητα εἶναι ἡ ἀναπόδραστη συνέπεια πρωτίστως τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς παρακμῆς τῆς κοινωνίας μας, πού ἐπιλέγει νά πορεύεται, μέσα σέ μία παρα-

ζάλη, ἀπιστίας, ἐγωϊσμοῦ καὶ αὐτοαναφορικότητος. Τά πιεστικά προβλήματα φανερώνουν μέ τὸν τραγικότερο τρόπο τὴν ἐγγενῆ ἀπροθυμία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου νά ἐργασθεῖ γιὰ ἓναν καλύτερο κόσμο, βασισμένο στίς ἀξίες τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀρετῆς, τῆς συνέπειας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἐνσυναίσθησης, τῆς συγχωρητικότητος, τῆς ἐγκαρτέρησης. Ἀξίες

θεμελιώδεις πού νοηματοδοτοῦνται αὐθεντικῶς ἀπὸ τὸν Σταυρό, τὴν λυτρωτικὴ θυσία καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας. Ἡ πνευματικὴ φτώχεια, ἡ οἰκονομικὴ κρίση, οἱ πόλεμοι, οἱ γεωπολιτικές ἀνακατατάξεις, ἡ παραβατικότητα, ἡ αὐξανόμενη βία, ἡ ἀπαξίωση ἀξιών καὶ θεσμῶν, ὁ

θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθετικότητα στίς σχέσεις ἀνθρώπων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν καὶ ἄλλα φαινόμενα παρακμιακῆς συμπεριφορᾶς, κλονίζουν τὸ ἀνθρώπινο οἰκοδόμημα. Οἱ νουνεχεῖς ἄνθρωποι δίκαια διερωτῶνται. Ποῦ βαδίζει ὁ κόσμος μας; Ὑπάρχει ἄραγε ἐλπίδα;

Ἡ ἀπάντηση τὴν δίδει μέ τὴν Ἀνάστα-

σή Του ὁ Κύριός μας. Ναί, ὑπάρχει ἐλπίδα! Ὅχι ὡς μία ἀφηρημένη εὐχή, οὔτε πάλι ὡς ἔκφραση τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιβιώσει, ἀλλά ὡς πρόσωπο, ὡς μία χειροπιαστή βεβαιότητα. Ὁ Λυτρωτής καί Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν μέ τήν δική Του δύναμιν, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός! Αὐτός εἶναι ἡ ἐνυπόστατη καί μόνη ἐλπίδα μας, «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζωσαν» (Α' Πετρ. 1, 3). Βιώνοντας μέ πίστη στήν ζωή μας καί μέ τήν ζωή μας τό ἀναστάσιμο λυτρωτικό γεγονός, οἱ συνθήκες τοῦ ἐπί γῆς βίου μας ἀποκτοῦν μία σταυροαναστάσιμη ἐλπιδοφόρο προοπτική. Ἡ σκληρή πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας μέσα στόν σύγχρονο κόσμο, οἱ πολλές καί πιεστικές μέριμνες τῆς ζωῆς, οἱ πειρασμοί καί οἱ θλίψεις, δέν θά πρέπει νά μᾶς ἀπελπίζουν. Στόν πόλεμο τοῦ Διαβόλου, στίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἀντιπαραβάλλει τήν ἐμπιστοσύνη του στόν Ἀναστάντα Κύριο. Αὐτό τό γεγονός γεννᾷ τήν ἐλπίδα, χαλυβδώνει τήν ὑπομονή καί τήν καρτερία, ἐμπνέει τό ἀγωνιστικό φρόνημα, πλαταίνει τούς ὀρίζοντες, ἰσχυροποιεῖ τίς ἀντοχές, διανοίγει προοπτικές ζωῆς αἰωνίου.

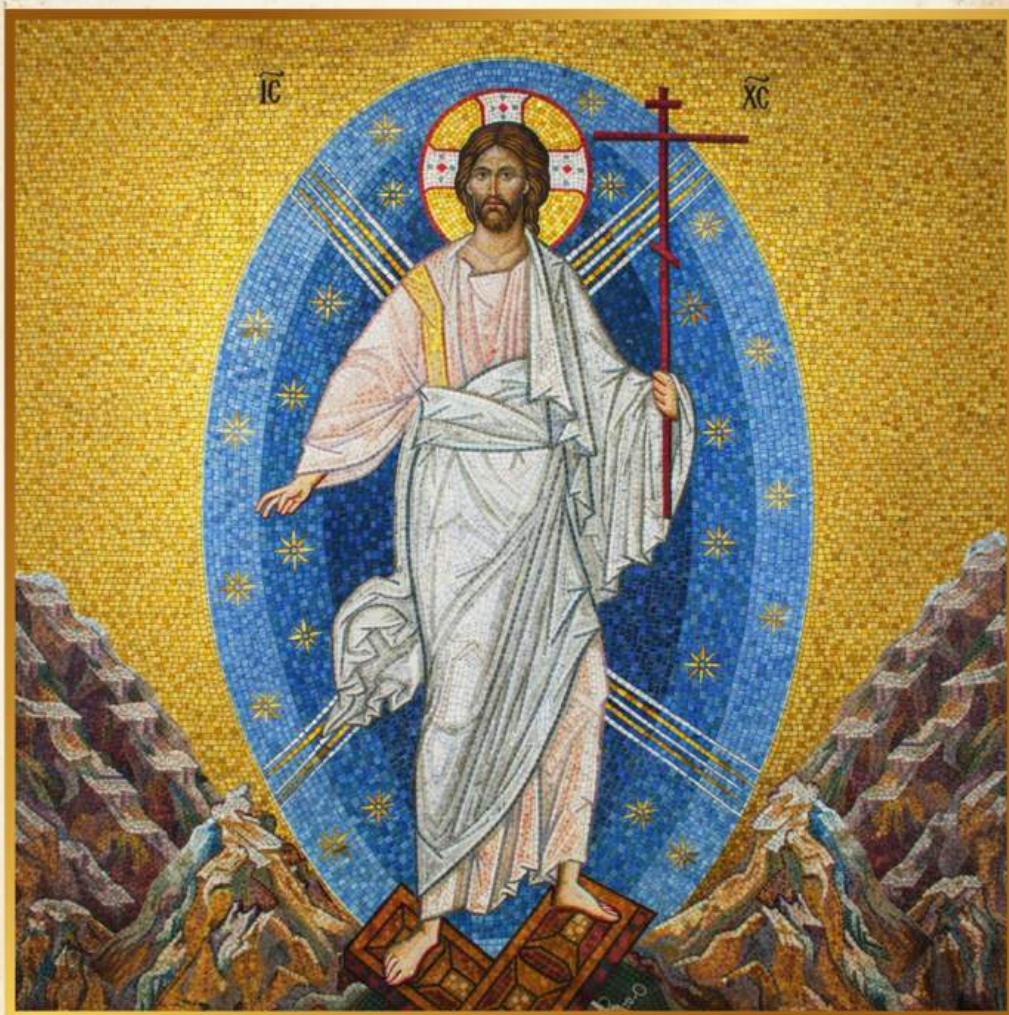
Ὁ Ἀναστάς Κύριος μᾶς ἐλευθερώνει ὄχι μόνον ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἀλλά μᾶς θωρακίζει καί μᾶς ἐμψυχώνει στόν ἀγώνα μας κατά τῆς ἁμαρτίας, πού γεννᾷ τόν θάνατο. Κανείς λοιπόν ἐφεξῆς, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, νά μήν φοβᾶται τίποτε, ὅσο εἶναι μαζί μέ τόν Ἀναστημένο Χριστό. Πρό τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἦταν πράγματι «φοβερός ὁ θάνατος γιά τόν ἄνθρωπο». Μετά τήν

Ἀνάστασιν ὅμως γίνεται «φοβερός ὁ ἄνθρωπος γιά τόν θάνατο», καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐνδύεται πλέον τήν πανοπλία τοῦ Θεοῦ, τήν αἰώνιον ζωήν, ἐνδύεται μυστικῶς τόν ἴδιο τόν Χριστό, τόν νικητή τοῦ θανάτου!

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεώς μας, πάνω στόν ὁποῖο θεμελιώνεται ἡ Ἐκκλησία μας καί ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ «κενή ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. 15, 14). Ἡ πίστη μας στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ φωτίζει, ἰσχυροποιεῖ, νοσηματοδοτεῖ, ὁμορφαίνει καί δίνει προοπτική στήν ζωή καί τόν ἀγώνα μας. Γι' αὐτό καί ἡ ἀγία ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, καλεῖ ὅλους μας νά γίνουμε κοινωνοί τῆς Ἀναστάσεως καί νά γνωρίσουμε βιωματικῶς τόν Κύριο «καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ» (Φιλ. 3, 10), πού χαρίζεται, ὡς δυνατότητα ἐπιλογῆς ζωῆς καί σωτηρίας σέ ὅλους μας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ Θεός τῆς εἰρήνης (Ρωμ. 15, 33), ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, μᾶς χάρισε μέ τό θεῖον Πάθος καί τήν πανένδοξη Ἀνάστασιν Του καί τήν πάντα «νοῦν ὑπερέχουσαν εἰρήνην» (Φιλ. 4, 7). Ὁ ἀναστάς Κύριος ἀπεκατέστησε τήν κοινωνία μας μέ τόν Θεόν καί Πατέρα μας, ἔφερε τήν πραγματική εἰρήνη στήν καρδιά καί συνολικῶς στήν ζωήν μας. Εὐχομαι πατρικῶς ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας νά γίνει τό προσωπικό μας ἅγιον Πάσχα, τό πέρασμα τοῦ καθενός μας στήν ἀγιότητα, τήν ἀγάπη, τήν χαρά, τήν εὐλογία, τήν

ζωή καί τελικῶς στὸν ἴδιο τὸν Χριστό, τὸ αἰώνιο καί μυστικό μας Πάσχα. Πολύ θά ὠφεληθοῦμε σ' αὐτόν τὸν ἀγῶνα μας ἐνθυμούμενοι τί ἔλεγε ὁ σύγχρονος ἅγιος Ιουστίνος Πόποβιτς γιὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ: «Σέ τέσσερις μόνο λέξεις συγκεφαλαιοῦνται καί τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σέ κάθε μία λέξη ἀπὸ αὐτές εὐρίσκεται ἓνα Εὐαγγέλιο καί στὰ τέσσερα Εὐαγγέλια εὐρίσκεται τὸ νόημα ὅλων τῶν κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καί τῶν ἀορατῶν»!

Ἦδε χάρις καί τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Κυρίου Ἰ-

ησοῦ εὐχομαι καί προσεύχομαι νά σκεπάζουν καί νά ἀγιάζουν ὅλους σας, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ.

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ –
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!**

**ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ,
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ**

Διάπυρος πρὸς τὸν Ἀναστάντα
Κύριον εὐχέτης σας
**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ**

Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων

Τοῦ Παναγιώτη Ἱ. Σκαλτσῆ, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἶναι ἡ Λειτουργία πού τελεῖται «ἐν ταῖς τοῦ πένθους ἡμέραις»¹, τίς καθημερινές ἡμέρες, τίς λεγόμενες ἄμνημες (=δεν ἐορτάζεται ἅγιος), τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κυρίως ὅμως τελεῖται τίς Τετάρτες καί Παρασκευές αὐτῆς τῆς περιόδου, διότι ὡς συνδεόμενες μέ τό πάθος τοῦ Κυρίου εἶναι αὐ-

στηρότερες ἡμέρες νηστείας. «Τετράδα δέ καί Παρασκευήν προσέταξεν ἡμῖν νηστεύειν, τήν μέν διά τήν προδοσίαν, τήν δέ διά τό πάθος»².

α). Ἡ ὀνομασία Προηγιασμένη ὀφείλεται στό ὅτι τά Τίμια Δώρα (=ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος) ἔχουν ἁγιασθεῖ στήν πλήρη καί τελεία Λειτουργία τοῦ Σαββάτου ἢ τῆς Κυριακῆς πού προηγήθηκε. «Καί γάρ

¹ Συμεών Θεσσαλονίκης, Αποκρίσεις πρὸς τόν Πενταπόλεως Γαβριήλ, ΝΕ', ΡΓ 155, 904Α.

² Διαταγαί τῶν Ἁγίων Αποστόλων V, 14, Sources Chrétiennes 329, 258. Βλ. καί Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΓ', ΡΓ 155, 900Β.

τετελεσμένα εἰσι τὰ μυστήρια καὶ αὐτό τό σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ»³. Κρατεῖται ἄρτος τετελειωμένος (=καθαγιασμένος) «ἱερουργηθεὶς καὶ ἀνυψωθείς καὶ ἠνωμένος τῷ θεῷ αἵματι»⁴ (ὁ ἄρτος εἶναι ἐμβαπτισμένος μέ αἷμα). Κατὰ τὴν προπαρασκευὴ τῶν Τιμίων Δώρων πού γίνεται στήν Πρόθεση τὴν ὥρα πού ψάλλονται «Τὰ πρὸς Κύριον» (IH' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου), ὁ ἱερέας εἰσάγει στό ποτήριο, χωρὶς ἄλλη εὐχή, οἶνο καὶ ὕδωρ. «ἵνα μελισθέντος τοῦ θεοῦ ἄρτου καὶ κατὰ τὸν τύπον ἐν αὐτῷ εἰσαχθείσης τῆς ἄνω μερίδος, ἁγιασθῶσι τῇ μετοχῇ τὰ ἐν τῷ ποτηρίῳ καὶ κατὰ τὴν ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τάξιν, ἔκ τε τοῦ ἄρτου κοινωνήσῃ καὶ τοῦ ποτηρίου ὁ ἱερέας, μεταδώσῃ τε καὶ τοῖς χρεῖαν ἔχουσι μετασχεῖν, εἴτε ἱερωμένοις ἐντός κατὰ τό ἔθος, εἴτε λαϊκοῖς διὰ τῆς λαβίδος»⁵. Ἡ μετάληψη, πρῶτον τοῦ λειτουργοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἱερέων ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καὶ ἐν συνεχείᾳ τῶν πιστῶν ἐκτός αὐτοῦ, γίνεται μετὰ τὴν Κυριακὴ Προσευχὴ («Πάτερ ἡμῶν») καὶ τὴν κεφαλοκλισία, ἀφοῦ πραγματοποιηθεῖ ὁ μελισμός τοῦ ἁγίου ἄρτου καὶ ἡ ἔνωσή του μέ τόν οἶνο.

Ὅπως γίνεται κατανοητό, ἀπὸ τῆς Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων Δώρων ἐλλείπει τό τμήμα τῆς Ἀναφορᾶς τῆς πλήρους θείας Λειτουργίας, ὅπου γίνεται ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων. Γι' αὐτό, ἡ Προηγιασμένη θεωρεῖται

αἰτελής Λειτουργία, τελούμενη μέ κατανυκτικό τρόπο, «συνεσκιασμένως καὶ πενθηρῶς, διό καὶ μυστικωτέρα εἰς πᾶν ἢ τελετὴ γίνεται»⁶, χωρὶς ἀσφαλῶς νά μειώνεται ὁ ἀναστάσιμος χαρακτήρας τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τὰ Τίμια Δῶρα εἶναι καθαγιασμένα (=τετελεσμένα) καὶ παρατίθενται πρὸς κοινωνία στό πλαίσιο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ. Καὶ τοῦτο διότι ἡ νηστεία κατὰ τίς ἁμνημες (=μή ἐορτάσιμες) ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (ἀπὸ Δευτέρα ἕως καὶ Παρασκευῇ) διαρκεῖ ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν πού συμβολίζει τό θάνατο τοῦ Κυρίου, καθόσον αὐτὴ τὴν ὥρα ἐπᾶνω στό Σταυρό ὁ Χριστός εἶπε τό «τετέλεσται»⁷. Ἡ ἐνάτη, λοιπόν, ὥρα καὶ ὁ Ἑσπερινός πού ἀκολουθεῖ ἀποσώζουν «τόν ὄρον τῆς νηστείας, ἅπαξ πρὸς ἐσπέραν ἐσθίειν τετυπωμένου»⁸.

β). Ἡ λειτουργικὴ αὐτὴ πράξη, ἐνταγμένη στό πνεῦμα καὶ τό κλίμα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι παράδοση γνωστὴ ἀπὸ τὸν 7ο αἰ. Στό Πασχάλιον Χρονικόν (μέσα 7ου αἰ.) γίνεται λόγος γιὰ τὰ Προηγιασμένα Δῶρα πού, στό πλαίσιο τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰσάγονται «εἰς τό θυσιαστήριον ἀπὸ τοῦ σκευοφυλακίου μετὰ τό εἰπεῖν τόν ἱερέα “Κατὰ τὴν δωρεάν τοῦ Χριστοῦ σου” (πρόκειται γιὰ τὴν ἐκφώνηση τῆς Β' εὐχῆς τῶν πιστῶν)». Πολλές λειτουργικὲς λεπτομέρειες τό ἐν λόγω κείμενο δέν μᾶς παραδίδει. Μνημονεύει μόνο τὸν ψαλλόμενο

³ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', PG 155, 909C.

⁴ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', PG 155, 909C.

⁵ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', PG 155, 909C.

⁶ Θεοδώρου Στουδίτου (ἀποδιδόμενο), Ἑρμηνεία τῆς θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων, PG 99, 1688A.

⁷ Ἰω. 19,30: «Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τετέλεσται καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τό πνεῦμα». Πρβλ. Ματθ. 27,50 . Μάρκ. 15,37. Λουκ. 23, 46.

⁸ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', PG 155, 904B.

κατά τήν Προηγιασμένη Χερουβικό Ὕμνο «Νῦν αἱ δυνάμεις ...», ὁ ὁποῖος ψαλλόταν «καί ἐν ἄλλαις ἡμέραις, ὡς ἂν προηγιασμένα γίνηται». ⁹ Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Προηγιασμένη τήν ἐποχή ἐκείνη ἐτελεῖτο καί σέ ἄλλες ἡμέρες, εἴτε ὅλες τίς καθημερινές τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅπως μέ σαφήνεια σημειώνεται σέ Κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (692) ¹⁰, εἴτε καί ὅλες τίς Τετάρτες καί Παρασκευές τοῦ ἔτους, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Νικηφόρος Κωνσταντινουπόλεως. ¹¹ Τελικά, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, ἐπικράτησε νά τελεῖται μόνο τῇ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, καθόσον «αὕτη παρά τὰς ἄλλας μόνῃ πρώτη ἐστὶ καί ἐξαίρετος καί τοῦ Κυρίου νηστεία». ¹² Κατά τόν ἅγιο Συμεών, ἡ Προηγιασμένη ἐτελεῖτο τίς πέντε ἡμέρες κάθε ἐβδομάδας τῶν Νηστειῶν, ἀλλά καί Τετάρτῃ καί Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου, ὅπως ἐπίσης καί τῇ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. ¹³ Σε μεταγενέστερο χρόνο ἕως καί σήμερα ἡ Τετάρτῃ καί ἡ Παρασκευῇ τῆς Τυροφάγου καί ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἶναι ἡμέρες ἀλειτούργητες (χωρίς πλήρη Λειτουργία καί χωρίς Προηγιασμένη) ἀπό ἐπίδραση τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς παράδοσης.

Ὁ ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης (15ος αἰ.), ἀναφερόμενος στήν παράδοση τῆς Προηγιασμένης Λειτουργίας, σημειώνει ὅτι αὕτη εἶναι παλαιά «ἐκ τῶν διαδόχων

τῶν Ἀποστόλων, ὡς καί αἱ εὐχαὶ μαρτυροῦσι καί ἡ παράδοσις αὕτῃ ἀρχαία οὖσα, καί ἀληθῶς τῶν Ἀποστόλων εἶναι ταύτην τήν παράδοσιν, ἐξ ἀρχῆς γεγενημένη δι' αὐτήν τήν νηστείαν». ¹⁴ Οἱ πληροφορίες αὐτές δέν ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ ὅσα ἀναφέρθηκαν περὶ τῆς λειτουργικῆς συγκρότησης τῆς Προηγιασμένης (Ἑσπερινός μέ θεία Κοινωνία) ἀπό τόν 7ο αἰ. Μᾶς βοηθοῦν ὁμως νά ἀναζητήσουμε τήν προδρομική μορφή καί τὰ εὐχαριστιακά πρότυπα αὐτῆς τῆς Λειτουργίας.

Οἱ παράγοντες στοὺς ὁποίους στηρίχθηκε ἡ Ἐκκλησία, προκειμένου νά διαμορφώσει τήν Προηγιασμένη εἶναι δύο. Πρῶτον τό παλαιότατον ἔθος τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως ὄχι μόνο ἀπό τοὺς μοναχοὺς, ἀλλά καί ἀπό τοὺς ἀπλοὺς χριστιανούς, καί δεύτερον ἡ λόγω τῆς νηστείας ἀπαγόρευση τέλεσης πλήρους θείας Λειτουργίας κατὰ τίς καθημερινές (ἄμνημες ἡμέρες) τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τόν πρῶτο λόγο γνωρίζουμε ὅτι, σύμφωνα μέ τίς πηγές, **οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ ἀκόμῃ ἐποχὴ κοινωνοῦσαν καθημερινά . «καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντες τε κατ' οἶκον ἄρτον».** ¹⁵ Ἀλλά καί ἀργότερα, ὅταν δέν ὑπῆρχε δυνατότητα τέλεσης θείας Λειτουργίας, κρατοῦσαν ἅγιο

⁹ PG 92, 989B.

¹⁰ Κανὼν 52 τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου. Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, τ.2, σ. 427: «Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς καί τῆς ἀγίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας».

¹¹ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Λειτουργία Προηγιασμένων Δώρων [Κείμενα Λειτουργικῆς -8], Θεσσαλονίκη 1978, σ. 8.

¹² Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904C.

¹³ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904D.

¹⁴ Συμεὼν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', PG 155, 904A.

¹⁵ Πράξ. 2, 46.

ἄρτο προκειμένου νά κοινωνοῦν κατ' ἰδίαν ἐντός τῆς ἐβδομάδος. «Ἐγίνετο δηλαδή ἀνάλογόν τι πρὸς τὴν διατήρησιν καί μετάληψιν τοῦ ἀντιδώρου ὑπὸ τῶν πιστῶν σήμερον»¹⁶. Τό ἴδιο ἴσχυε καί γιά τοὺς ἐρημίτες μοναχοὺς. Διατηροῦσαν καί αὐτοὶ καθαγιασμένο ἄρτο ἀπὸ τῆς Λειτουργίας τῆς Κυριακῆς καί κοινωνοῦσαν κατ' ἰδίαν στὴν ἔρημο, εἴτε κάθε ἡμέρα, εἴτε τουλάχιστον Τετάρτη, Παρασκευή, Σάββατο καί Κυριακή, σύμφωνα μέ τό Μέγα Βασίλειο. «Πάντες οἱ κατὰ τάς ἐρήμους μονάζοντες, ἔνθα μή ἔστιν ἱερεὺς, κοινωνίαν οἴκοι κατέχοντες, ἀφ' ἑαυτῶν μεταλαμβάνουσιν». ¹⁷ Ἔτσι, προέκυψε ἡ Ἀκολουθία τῶν Τυπικῶν, ἡ ὁποία ὑπάρχει στό Ὁρολόγιο (λειτουργικό βιβλίο). Ἡ θεία μετάληψη γινόταν σέ συγκεκριμένο λειτουργικό πλαίσιο, μέ εὐχαριστιακοῦ περιεχομένου στοιχεῖα, εἰς τύπον τῆς θείας Λειτουργίας.¹⁸

Αὐτή λοιπόν τὴν ἀρχαία παράδοση τῆς διατήρησης καθαγιασμένων Τιμίων Δώρων κράτησε ἡ Ἐκκλησία ὡς λειτουργικό πρότυπο, προκειμένου νά ὑπερβεῖ τὴ δυσκολία συμμετοχῆς στὴ θεία Εὐχαριστία πού δημιουργοῦσε ἡ σύμφωνα μέ Κανόνες τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου (περὶ τό 363) ἀπαγόρευση ἀφ' ἑνός τῆς

τέλεσης τῆς θείας Λειτουργίας κατὰ τὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς (Κανὼν μθ'), καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ μή ἐορτασμοῦ μνημῶν μαρτύρων κατὰ τὴν ἰδίαν πάλιν περίοδο τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας (Κανὼν να'). Μέ τὴ λύση πού δόθηκε, νά προσφέρεται ἡ θεία μετάληψη στό πλαίσιο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, γιά τοὺς λόγους πού ἐξηγήθηκαν, δίδεται ἡ δυνατότητα στοὺς πιστοὺς νά κοινωνοῦν ἀκόμη καί στὴν πλέον αὐστηρή – πένθιμη περίοδο τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους, αὐτὴ τῶν Νηστειῶν. «Ἡ θεία Εὐχαριστία – γράφει ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν – σάν μυστήριον καί πανηγυρισμὸς τῆς Βασιλείας, σάν γιορτὴ τῆς Ἐκκλησίας, δέν συμβιβάζεται μέ τὴ νηστεία καί δέν τελεῖται στὴ διάρκεια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἀλλὰ σάν χάρις καί δύναμις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ πού ἐνεργεῖ στόν κόσμον, σάν προμηθευτὴς τῆς “οὐσιαστικῆς τροφῆς” μας καί τῶν ὄπλων γιά τὸν πνευματικὸ ἀγώνα μας, βρίσκεται στὴν καρδιά τῆς νηστείας, εἶναι στ' ἀλήθεια τό μάννα ἐξ οὐρανοῦ πού μᾶς διατηρεῖ ζωντανούς στό ταξίδι μας μέσα στὴν ἔρημον τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς».¹⁹

¹⁶ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 6

¹⁷ Μεγάλου Βασιλείου, Ἐπιστολή 93, PG 32, 484.

¹⁸ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Λειτουργία Προηγιασμένων Δώρων [Κείμενα Λειτουργικῆς -8], Θεσσαλονίκη 1978, σ. 8.

¹² Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904C.

¹³ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904D.

¹⁴ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', PG 155, 904A.

¹⁵ Πράξ. 2, 46.

¹⁶ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 6

¹⁷ Μεγάλου Βασιλείου, Ἐπιστολή 93, PG 32, 484.

¹⁸ Βλ. Παναγιώτη Ι. Σκαλτσῆ, Ἡ θεία Λατρεία. Ἱστορικὴ, Θεολογικὴ καί Τελετουργικὴ Αναφορὰ [Λειτουργικά καί Ὑμνολογικά Παράλληλα -15], ἐκδ. Κυριακίδης, Θεσσαλονίκη 2024, σσ. 333-339.

¹⁹ Alexander Schmemmann, Μεγάλη Σαρακοστή. Πορεία πρὸς τὸ Πάσχα, ἐκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1981, σ. 57.

Κων. Χολέβας, Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ. Ὁ ἐμψυχωτὴς τῶν Ἐλεύθερων Πολιορκημένων

Ὁ ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ (1776-1826) ὑπῆρξε μάρτυρας τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821. Εἶχε σημαντικό ρόλο στὴ δεύτερη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, ὅταν ἡ πόλη ἦταν περικυκλωμένη ἀπὸ τὶς τουρκοαιγυπτιακὲς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ καὶ τοῦ Ἰμπραήμ. Γεννήθηκε τὸ 1776 στὴν Τσαρίτσανη Ἐλασσόνας. Τὰ πρῶτα γράμματα τὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸν ἱερέα των Τρικάλων Πολυζῶη. Γίνεται μαθητὴς τοῦ δασκάλου τοῦ Γένους ἱεροδιακόνου Γρηγορίου Κωνσταντὰ καὶ στὴν Τσαρίτσανη τοῦ Κωνσταντίνου Κούμα. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, τὸ 1798,

χειροτονεῖται ἐφημέριος στὴν Τσαρίτσανη. Γεμάτος ἀρετὲς, ἀπὸ κεῖνες ποὺ κοσμοῦν τοὺς ἄξιους ἐπισκόπους «νηφάλιος, σώφρων, φιλόνητος, σοφός, διδακτικός, μὴ πάροινος, μὴ πλήκτης, μὴ αἰσχροκερδής, ἀλλ' ἐπιεικής, ἀφιλάργυρος, ἀντεχόμενος τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ», ὅπως γράφει ὁ βιογράφος τοῦ Ν. Αφεντάκης, ἀνέβηκε στὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελευταίας πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου ἀπὸ τοὺς Τουρκοαιγυπτίους ἀνέλαβε αὐτὸς νὰ

ἐμψυχώνει τοὺς μαχητές, διότι ὁ Μητροπολίτης Ἀρτης Πορφύριος μετέβη ὡς ἐκλεγμένος σύμβουλος στὴν Γ' Ἐθνοσυνέλευση. (Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Μεσολόγγι ὑπήγετο ἐκκλησιαστικῶς στὴ Μητρόπολη Ἀρτης). Ὁ Ἰωσήφ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1825, ἀμέσως μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία, κάλεσε ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ ἐργασθοῦν χειρωνακτικὰ καὶ νὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ τεῖχη ἀπὸ τὸν βομβαρδισμό. Στὴν ἐργασία πρῶτος αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ στήριζε ἠθικὰ τοὺς λίγους, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπιζαν μὲ θάρρος τοὺς πολλούς. Μὲ μεγάλη καρτερία καὶ γενναιότητα κρατώντας στὰ χέρια του τὸν Τίμιο Σταυρὸ τρέχει «μὲ τὴ ρακῶδη ἐνδυμασίαν του, ἐμψυχώνει καὶ παρήγορων ἅπασαν τὴν ἐν Μεσολογγίῳ φρουράν, καὶ ἐν γένει τοὺς ἐν ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ διαμένοντας». Ὁ δὲ Μάγερ ἔγραψε γιὰ τὴ δράση τοῦ αὐτοῦ στὶς 19 Δεκεμβρίου τοῦ 1825 στὰ Ἑλληνικὰ χρονικὰ ὅτι **«Ἀπὸ τὸ ρακένδυτο πετραχήλι του κρέμονται οἱ ψυχὲς ὅλων τῶν πολιορκημένων»**. Τὸ κύριο πνευματικὸ ἐφόδιο τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων ἦταν ἡ Θεία Κοινωνία, τὴν ὁποία μετέδιδε τακτικὰ ὁ Ἐπίσκοπος μαζί μὲ τοὺς ἱερεῖς, τονώνοντας τὸ ἠθικὸ τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν ἀμάχων. Καὶ μόνο ὅταν ἡ δρεπάνη τοῦ λιμοῦ καὶ τῶν νόσων ἐθέριζε νυχτόημερα τοὺς κλεισμένους καὶ μόνον ὅταν, ὅπως γράφει ὁ Τρικούπης, «οἱ πολιορκούμενοι ρακοφοροῦντες, τετραχηλισμένοι, αὐχμηροὶ καὶ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς κακουχίας κατασκελετευμένοι, δισδιάγνωστοι καὶ φασματώδεις... ἐπιπταν κατὰ γῆς λιποθυμοῦντες, ἀσθενεῖς καὶ τραυματίαι, ἐστεροῦντο πάσης θεραπείας, πτώ-

ματα ἔκειντο ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ οἱ ζῶντες ἀνάπνεαν τὴν ἀποφοράν των» καὶ κάθε ἐλπίδα βοηθείας χάθηκε, ἤρθε ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἀποφάσεων.

Ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ ὑπαγόρευσε τὸ Σχέδιο τῆς Ἐξόδου στὸν Δυτικομακεδόνα πολεμιστὴ Νικόλαο Κασομούλη, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ τὸ διέσωσε. Τὸ κείμενο ἀρχίζει μὲ τὴν ἐπίκληση στὴν Ἀγία Τριάδα. Κατὰ τὴν Ἐξοδο πολλοὶ σκοτώθηκαν, λίγοι διέφυγαν. Ὁ Δεσπότης κλείσθηκε στὸν Ἀνεμόμυλο καὶ ὅταν ἔμπαιναν οἱ εἰσβολεῖς ἔβαλε φωτιά καὶ ἀνατινάχθηκε. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἱμπραήμ καὶ τοῦ Κιουταχὴ τὸν βρῆκαν ἡμιθανῆ καὶ βαριὰ τραυματισμένο καὶ τὸν βασάνισαν μέχρι θανάτου. Κάποιες πηγὲς ἀναφέρουν ὅτι τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν.

Ἐφέτος τὸ Μεσολόγγι ἐορτάζει τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ Ἐξοδο, κορυφαῖο καὶ συνάμα τραγικὸ γεγονὸς ποὺ καθόρισε τὴν πορεία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Οἱ πολιορκημένοι ὑπερασπιστὲς τῆς πόλης, Ἕλληνες καὶ Φιλέλληνες, προτίμησαν νὰ μὴν παραδοθοῦν, ἀλλὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ἡρωικὴ ἔξοδο ἀπὸ τὰ τεῖχη ποὺ κατέληξε σὲ γενικευμένη σφαγὴ. Αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἐξέλιξη, γεγονὸς μὲ τεράστιο ἀντίκτυπο τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπη, προκάλεσε παγκόσμια συγκίνηση. Σήμερα, ἡ ἔξοδος ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὁρόσημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, τὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νὰ συγκλονίζει. Ὁ δὲ Ἐθνομάρτυς Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ συμβολίζει τὰ ματωμένα ράσα ποὺ πρωταγωνίστησαν στὴ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐπανάστασι. Αἰωνία ἡ μνήμη του!

Παγκόσμια Ήμέρα Έλληνικῆς Γλώσσας

Τοῦ Ἰωάννη Ἀθιανοῦ, Ὑποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ. ἐ.ἀ.

Ἡ 9η Φεβρουαρίου ἔχει ἀνακηρυχθεῖ ὡς παγκόσμια ἡμέρα ἑλληνικῆς γλώσσας, ἡμέρα μνήμης τοῦ θανάτου τοῦ ἔθνικοῦ μας ποιητῆ, Διονυσίου Σολωμοῦ (1798-1857). Φέτος ἡ ἡμέρα αὐτὴ γιορτάσθηκε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα, καθὼς ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο ἐπίσημο ἐορτασμό της, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς UNESCO. Τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν διοργάνωσε μία ἐμβληματικὴ ἐκδήλωση στὴν κατὰ μεσητὴ ἀπὸ κόσμον Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος, στὸ Κέντρο Πολιτισμοῦ Ἰδρυμα Σταῦρος Νιάρχος, παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, οἱ ὅποιοι ἀπηύθυναν καὶ σχετικὸ χαιρετισμό, ἀναφερόμενοι στὴ διαχρονικὴ προσφορὰ καὶ τὴν σημασία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας στὸν παγκόσμιον πολιτισμό. Ἀνάλογες

τιμητικὲς ἐκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς Πρεσβεῖες στὴ Ν. Ὑόρκη (ἔδρα ΟΗΕ), τὸ Παρίσι (ἔδρα UNESCO) καὶ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, καθὼς καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀναδεικνύοντας τὴν οἰκουμενικότητα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἐπίσης, στὰ ἑλληνικὰ Πανεπιστήμια, Σχολεῖα, Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση καὶ ΕΡΤ, ἔλαβαν χώρα ὁμιλίες, διαλέξεις καὶ ἀναρτήσεις στὶς σχολικὲς ἰστοσελίδες.

Γιορτάζεται παγκοσμίως ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, ἡ «πανέμορφη κόρη τοῦ Ἑλλήνος Λόγου» καὶ «Μητέρα» τῶν γλωσσῶν τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Ἡ γλώσσα τῆς ἐλεύθερης σκέψης καὶ ἑκφρασης, τῆς νόησης καὶ τῆς διανοήσης. Ὅμιλεῖται καὶ γράφεται γιὰ τοῦλάχιστον 3.500 χρόνια καὶ ἀναμφισβήτητα εἶναι ἀπὸ τὶς

ἀρχαιότερες ζωντανές γλώσσες στὸν κόσμο, χρησιμοποιώντας τὸ ἴδιο σύστημα γραφῆς, τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο, σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Παρὰ τὶς κακοποιήσεις ποὺ δέχτηκε στὸ διάβα τῆς πορείας της, διατήρησε τὴν προσωπικότητά της καὶ ἔχει τὸ προνόμιο νὰ ἐξελισσεται, νὰ συνθέτει καὶ νὰ προσαρμόζεται ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκάστοτε πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς καταστάσεις. Σύμφωνα μὲ τὸν διακεκριμένο καθηγητὴ Γλωσσολογίας, Γεώργιο Μπαμπινιώτη, «ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει περίπου 100.000 λέξεις καὶ ἂν ὑπολογίσουμε ἓνα μέσο ὄρο 3 σημασιῶν σὲ κάθε λέξη, προκύπτουν 300.000 σημασίες».

Εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, ἡ γλῶσσα ποὺ κράτησε ἀλώβητη τὴ ρίζα καὶ τὸ οὐσιαστικὸ νόημα τοῦ συνόλου τῶν λέξεών της. Κατηγορηματικὸς εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς Ἑλύτης: «Εἴμαστε οἱ μόνοι σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπῃ ποὺ ἔχουμε τὸ προνόμιο νὰ λέμε τὸν οὐρανὸ "οὐρανὸ" καὶ τὴ θάλασσα "θάλασσα", ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Πλάτωνας πρὶν 2.500 χρόνια. Ἐπικοινωνοῦμε κάθε στιγμή μιλώντας μὲ τὶς ρίζες μας. Τὶς ρίζες μας ποὺ βρίσκουμε ἐκεῖ: στὰ Ἀρχαῖα». Εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, τῶν μεγάλων φιλοσόφων, τῶν τραγικῶν ποιητῶν, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπιστημῶν, ποὺ κατὰ τὴν περίοδο τῶν Κλασικῶν χρόνων ἔφτασαν στὸ ἀπώγειο τῆς δόξας καὶ τῆς ἀκμῆς τους. Ἡ γλῶσσα τοῦ μέτρου, τῶν μουσικῶν φθόγγων καὶ τῆς μελωδίας, μὲ τὸν Γεώργιο Σεφέρη νὰ ἐπισημαίνει: «Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ μίλησε ὁ Ὅμηρος ὡς σήμερα, μιλοῦμε, ἀνασαίνουμε καὶ τραγουδοῦμε

τὴν ἴδια γλῶσσα». Ἡ γλῶσσα ποὺ μίλησε μὲ τὸν ἑναστρο οὐρανὸ καὶ θαύμασε τὴν ἁρμονία καὶ τὴν τελειότητα τοῦ Σύμπαντος, χαρίζοντας στοὺς ἀστερισμούς, πλανῆτες καὶ δορυφόρους τους, ὀνόματα θεῶν, θεοτήτων καὶ ἡρώων ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ παράδοση. Ἡ γλῶσσα τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς μὲ τὶς ἀνεκτίμητες ἀξίας ἀρχαιότητες, πολλές τῶν ὁποίων λεηλατήθηκαν καὶ ἐκλάπησαν γιὰ νὰ κοσμοῦν σήμερα ξένα Μουσεία.

Ἔναι ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἢ Ἑλληνιστικὴ κοινὴ, ὡς φυσιολογικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς διαλέκτου, ἡ ὁποία θὰ διαδοθεῖ εὐρέως στὸν γνωστὸ τότε κόσμο ποὺ κατακτῆθηκε ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ θὰ γίνῃ ἡ πρώτη διεθνὴς γλῶσσα, ποὺ θὰ ὁμιλεῖται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου: Μεσόγειος, Μέση Ἀνατολή, Αἴγυπτος, Κεντρικὴ Ἀσία, μέχρι τὶς Ἰνδίες. Εἶναι ἡ γλῶσσα ποὺ ἦρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἄλλους πολιτισμούς καὶ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ γλῶσσα ποὺ δὲν ἐξύμνησε μόνο τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία, ἀλλὰ συνέβαλε καταλυτικὰ στὴν εὐρεῖα διάδοση τῆς χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας. Ἡ γλῶσσα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῆς Ἱερᾶς Παράδοσης, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τῆς ὑμνογραφίας... τῆς ἀγιογραφίας. Ἡ γλῶσσα ποὺ ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, Παῦλος, ἔγραψε τὶς ἐπιστολές του καὶ οἱ «Ἑβδομήκοντα» μετέφρασαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Εἶναι ἡ Βυζαντινὴ γλῶσσα, γνωστὴ καὶ ὡς Μεσαιωνικὴ ἑλληνικὴ, ἡ ἐξέλιξη τῆς Ἑλληνιστικῆς κοινῆς. Θὰ ταυτισθεῖ μὲ

τὴν πορεία τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους (330-1453) καὶ θὰ ἀποτελέσει τὴ γέφυρα μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς. Τὸν 7ο αἰῶνα θὰ ἐπικρατήσῃ τῆς Λατινικῆς καὶ θὰ καθιερωθεῖ ὡς ἡ μόνη ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ Βυζαντίου, ἡ δὲ ἀπλοποιημένη δημοτικὴ γλῶσσα θὰ συνεχίσει νὰ εἶναι ἡ καθομιλουμένη, ποὺ σταδιακὰ θὰ ἀποτελέσει τὸν πρόδρομο τῆς νεοελληνικῆς γλῶσσας.

Γιορτάζεται ἡ παγκόσμια ἀκτινοβολία τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ποὺ ἀφειδῶς μπόλιασε τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου μὲ τὶς θεμελιώδεις ἀρχές καὶ ἀξίες τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ κράτους δικαίου, θέτοντας τὶς βάσεις τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς προσφορᾶς ἔρχεται ἀπὸ ἐξέχουσες προσωπικότητες τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης καὶ τῆς παγκοσμίου διανόησης, ποὺ κατὰ καιροὺς ἐκφράστηκαν μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό, ὅπως:

-Κικέρων (106-43 π.Χ.), ἐπιφανέστερος Ρωμαῖος ρήτορας: «Ἐὰν οἱ θεοὶ μιλοῦν, τότε σίγουρα χρησιμοποιοῦν τὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων».

-Οὐράτιος (65-8 π.Χ.), κορυφαῖος Ρωμαῖος ποιητής: «Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ γεννήθηκε εὐνοημένη μὲ μία γλῶσσα εὐχη, γεμάτη μουσικότητα».

-Γκαίτε (1749-1832), ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς καὶ πεζογράφος τῆς Γερμανίας, διακεκριμένος φιλόσοφος, θεολόγος καὶ μεγάλος φιλέλληνας: «Ἄκουσα στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες. Ἡ ἑλληνικὴ ἀντήχησε ἄστρο λαμπερὸ μέσα στὴ νύχτα».

-Ἐλεν Κέλλερ (1880-1968), διάσημη τυ-

φλὴ Ἀμερικανίδα συγγραφέας: «Ἄν τὸ βιολὶ εἶναι τὸ τελειότερο μουσικὸ ὄργανο, τότε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ βιολὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στοχασμοῦ».

-Ζακλὴν ντὲ Ρομιγὺ (1913-2010), Γαλλίδα διανοούμενη, κλασικὴ φιλόλογος, συγγραφέας. Μεγάλῃ ἑλληνίστρια, πρέσβειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σ' αὐτὴν ἀνήκει ἡ φράση: «Ἄν ἡ Ἑλλάδα ζητοῦσε πίσω ὅλες τὶς λέξεις τῆς ποὺ ἔχουμε δανειστεῖ, ὁ Δυτικὸς πολιτισμὸς θὰ κατέρρεε».

Γιορτάζεται ἡ οἰκουμενικότητα τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἱστορίας τῆς καὶ τὶς μορφές τῆς. Ὡστόσο, μὲ τὸν νόμο 309/1976 ἡ Δημοτικὴ ἔγινε ἡ μόνη ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τερματίζοντας τὸ μακροχρόνιο γλωσσικὸ ζήτημα. Σήμερα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τῆς Κύπρου καὶ μία ἀπὸ τὶς ἐπίσημες γλῶσσες τῆς (ΕΕ), ἐνῶ ἔχει ἀναγνωριστεῖ ὡς μειονοτικὴ στὶς χώρες Ἀλβανία, Ἀρμενία, Ἰταλία, Οὐγγαρία, Ρουμανία καὶ Τουρκία. Ὁμιλεῖται καὶ γράφεται, ὡς μητρικὴ, ἀπὸ 14 ἑκατομμύρια ἄτομα περίπου καὶ ἐκτιμᾶται ὅτι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὁμιλοῦν παγκοσμίως τὰ ἑλληνικά, ὡς πρώτη ἢ δεύτερη γλῶσσα, ἀνέρχεται στὰ 25 ἑκατομμύρια. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνήκει στὴν παγκόσμια πολιτιστικὴ κληρονομιά, εἶναι ἡ ταυτότητά μας, ἡ ἱστορία μας, ἡ ἐθνικὴ μας ὑπόσταση. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν περιβάλλουμε μὲ τὸν πρέποντα σεβασμό, χωρὶς λεκτικὲς ἢ γραπτὲς ἀκρότητες. Ἡ διαφύλαξη καὶ ἡ θωράκισή της ἀποτελεῖ χρέος ὅλων τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς «Φάρος» ἀνθρωπισμοῦ, εἰρήνης καὶ ἀλληλεγγύης.

Τοῦ Ἀντωνίου Αὐγερινοῦ, Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ.

Οἱ διαρκῶς ἐπιταχυνόμενοι ρυθμοὶ διαβίωσης τῆς Ἀνθρώπινης κοινότητος, μὲ ἀλλεπάλληλες μεταβολές καὶ τροποποιήσεις διαμορφώνουν συνθήκες πού καθιστοῦν ἀπαραίτητη τὴν ἐπαγρύπνηση καὶ τὴν πλήρη ἐτοιμότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (Ε.Ε.Σ). Ἡ παρουσία μας ὀφείλει νὰ καλύψει τὴν ἀπόσταση πού βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς σταθερές ἀρχές μας καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀνάγκες. Ἐμπνεόμαστε δεοντολογικὰ ἀπὸ μιὰ ιδέα καὶ ἓνα ὄραμα, νὰ μετουσιώσουμε σὲ πράξη, τὴν παρουσία τοῦ ΕΕΣ στὸ προσκήνιο, ἐνισχύοντας τὴν ἱστορική του διαδρομὴ καὶ τὴν προοπτική του στὴν τρέχουσα δεινὴ διεθνή συγκυρία. Μιὰ γραμμικὴ διαδικασία μετάδοσης γνώσεων καὶ τεχνογνωσίας, μὲ στόχο τὴν ἐκπαίδευση καὶ ἀνάπτυξη τῶν δεξιοτήτων τῶν ἐθελοντῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων ἀποκαλύπτει μὲ ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια καὶ ἀναλυτικὴ εὐκρίνεια τὸ Ἐρυθροσταυρικὸ ὄπλοστάσιο. Ἡ ἐξατομίκευση γνώσης μέσα ἀπὸ προγράμματα ἐπιμόρφωσης καὶ ἐξειδίκευσης ἀξιοποιεῖ τὴν ἐμπειρία, τὸν σχεδι-

ασμὸ καὶ τὴν ὁργάνωση, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μετουσιώσουν τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἐμπειρίες τους στὸ πεδίο.

Ἀμεση Ἀνταπόκριση σὲ Κρίσεις

Ἡ Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα χρόνια ἀντιμετώπισε πληθώρα προκλήσεων, ὅπως φυσικὲς καταστροφές, ὑγειονομικὲς κρίσεις καὶ κοινωνικὲς δυσκολίες. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὁ Ε.Ε.Σ. ἀνταποκρίθηκε ἔγκαιρα καὶ ἀποτελεσματικά. Ἀπὸ τὶς πλημμύρες καὶ τὶς πυρκαγιές, ἕως τὴν πανδημία τοῦ COVID-19, οἱ ἐθελοντὲς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ Ε.Ε.Σ βρέθηκαν ἀμέσως στὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ νὰ προσφέρουν παντὸς εἶδους βοήθεια στοὺς πληγέντες. Μεταξὺ τῶν βασικῶν δράσεων τοῦ Ὄργανισμοῦ εἶναι ἡ ὑποστήριξη εὐάλωτων ὁμάδων σὲ περιπτώσεις ἐκτακτῆς ἀνάγκης, συνδράμοντας στὴν ἀντιμετώπιση τῶν κρίσεων, παρέχοντας παράλληλα ἀνθρωπιστικὴ ὑποστήριξη στοὺς πληγέντες μὲ διανομὴ τροφίμων μακροῦς διάρκειας καὶ ἐμφιαλωμένων νερῶν, καθὼς καὶ ψυχολογική

στήριξη - υποστήριξη όσων βιώνουν τις συνέπειες τραυματικών καταστάσεων. Παράλληλα, οί ειδικά εκπαιδευμένοι έθελοντές Σαμαρείτες-Διασώστες και τὸ εξειδικευμένο Νοσηλευτικὸ προσωπικὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. παρεμβαίνουν ταχύτατα σὲ έκτακτες καταστάσεις πὺ προκύπτουν σὲ πολίτες, σώζοντας ζωὲς μὲ τὴ χρήση ἐξοπλισμοῦ αἰχμῆς (ἀπινιδωτὲς κ.α.).

Ἐνίσχυση τῆς Ὑγείας καὶ τῆς Πρόληψης

Ἡ προώθηση τῆς ὑγείας ἀποτελεῖ ἐπίσης κεντρικὸ ἄξονα τοῦ ἔργου μας. Ὁ Ε.Ε.Σ. ὀργανώνει ἐκστρατείες πρόληψης γιὰ τὴ βελτίωση τῆς δημόσιας ὑγείας, ὑλοποιώντας συνεχεῖς δράσεις προαγωγῆς ὑγείας (καρκίνος τοῦ μαστοῦ, σακχαρώδης διαβήτης κ.α.) σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, δίνοντας ἔμφαση σὲ περιοχές ὅπου οἱ πολίτες ἔχουν περιορισμένη πρόσβαση σὲ ὑγειονομικὲς μονάδες. Ἐπίσης, ιδιαίτερη ἔμφαση δίνεται στὴ φροντίδα τῶν ἡλικιωμένων, τῶν ἀσθενῶν μὲ χρόνια προβλήματα ὑγείας, τῶν ἀστέγων, τῶν ἐγκύων καὶ τῶν παιδιῶν, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιπλέον, ὁ ΕΕΣ ὑλοποιεῖ προγράμματα ἐκπαίδευσης πρώτων βοηθειῶν σὲ πολίτες, ὀργανισμοὺς, φορεῖς, ἑταιρεῖες κ.α. Ὅποιος γνωρίζει Πρῶτες Βοήθειες μπορεῖ νὰ παρέμβει ἄμεσα σὲ περιπτώ-

σεις τραυματισμοῦ, καρδιακῆς ἀνακοπῆς ἢ ἄλλου ἀτυχήματος καὶ νὰ σώσει ζωές. Οἱ ἐκπαιδεύσεις αὐτὲς ἀποτελοῦν ὑψίστη ἀνθρωπιστικὴ προσφορά πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία.

Ἀνθρωπιστικὴ δράση καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ

Ὡς μέλος τῆς Διεθνoῦς Ὀμοσπονδίας Συλλόγων Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου (ΔΟΕΣ), ὁ ΕΕΣ συμμετέχει ἐνεργᾶ σὲ διεθνεῖς ἀνθρωπιστικὲς ἀποστολές. Οἱ ἔθελοντές καὶ τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ μας ἔχουν ταξιδέψει σὲ περιοχές πὺ πλήττονται ἀπὸ συγκρούσεις, πολέμους καὶ φυσικὲς καταστροφές, προσφέροντας πρωτοβάθμια ὑγειονομικὴ βοήθεια καὶ εἶδη πρώτης ἀνάγκης στοὺς πληγέντες. Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὴν Οὐκρανία, τὴν Τουρκία καὶ τὴν Συρία ἕως τὴν Παλαιστίνη, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀποδεικνύει μὲ πράξεις ὅτι ἡ ἀνθρωπιά καὶ ἡ ἀλληλεγγύη δὲν γνωρίζουν σύνορα. Σὲ συνεργασία μὲ τὴν ΔΟΕΣ ἄλλους Ἐθνικοὺς Συλλόγους Ἐρυθροῦ Σταυροῦ & Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου, ἐπιδιώκουμε νὰ οἰκοδομήσουμε ἓνα καλύτερο μέλλον γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας πὺ βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, προσφέροντας τοὺς τα μέσα νὰ ἐπιβιώσουν καὶ νὰ ἀνακάμψουν ἀπὸ τὶς δυσκολίες.

Ο κινητήριος μοχλός του Ε.Ε.Σ.

Όλα τὰ παραπάνω δὲν θὰ μπορούσαν νὰ υλοποιηθοῦν χωρὶς τὴ συμβολὴ τῶν χιλιάδων ἐθελοντῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴ καὶ τὸν κινητήριον μοχλὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδας προσφέρουν τὸν χρόνο, τὶς γνώσεις καὶ τὴν ἐνέργειά τους γιὰ νὰ κάνουν τὴ διαφορὰ στὶς ζωὲς τῶν συνανθρώπων τους. Ἐπενδύουμε διαρκῶς στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἐθελοντῶν μας, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία καὶ τὴ συμβολὴ τους στὴν υλοποίηση τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ μας ἔργου. Ἡ σημασία τοῦ ἐθελοντισμοῦ στὴ σύγχρονη κοινωνία τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ τῆς κατανάλωσης ἀποτελεῖ τὴν ὑψιστὴ μορφή κοινωνικῆς εὐαισθησίας καὶ προσφορᾶς καὶ ἀποκτᾷ ὁλοένα καὶ μεγαλύτερη σημασία καθὼς ἐκφράζει τὴν κοινωνικὴ εὐθύνη τοῦ ἐνεργοῦ πολίτη ἔναντι τῶν συνανθρώπων του. Οἱ δράσεις ἐθελοντισμοῦ καὶ ἡ αὔξηση τῆς συμμετοχῆς τῶν νέων σὲ αὐτὲς ἀποτελοῦν ἓνα οὐσιαστικὸ βῆμα τῆς μετάβασης τῆς κοινωνίας σὲ κοινωνία υπεύθυνων πολιτῶν ὅπου οἱ πολῖτες ἀπὸ ἀπλοῖ χρήστες ἢ κριτὲς τῶν δρώμενων γίνονται υπεύθυνοι καὶ συνειδητοποιημένοι πολῖτες ποὺ συμμετέχουν ἐνεργᾶ στὴ διαμόρφωση ἑνὸς ποιοτικοῦ μέλλοντος γιὰ τοὺς ἰδίους καὶ τὶς ἐπόμενες γενιές. Θέλουμε καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ

ἐθελοντὲς ποὺ θὰ διακρίνονται ἀπὸ υπευθυνότητα, εὐγένεια, σεβασμὸ, ὁμαδικότητα καὶ συλλογικότητα. Παρακαλῶ θερμὰ τὶς νέες καὶ τοὺς νέους μας νὰ γίνουν ἐθελοντὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ νὰ συμπορευθοῦμε ὅλοι μαζὶ στὸν ὡραῖο δρόμο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἐθελοντισμοῦ.

Ἡ συνέπεια, ἡ σταθερότητα καὶ ἡ συνοχὴ περιλαμβάνουν μιὰ στέρεα καὶ δομημένη μεθοδολογία, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀξιοποίηση καὶ ἐξέλιξη τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς παρακαταθήκης μακριὰ ἀπὸ αὐτιστικὲς πρακτικὲς τοῦ παρελθόντος. Μὲ δημιουργικὸ πάθος καὶ ἀφοσίωση, μὲ στάση συμπαράστασης καὶ πράξεις ὑποστήριξης, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐκφράζει μιὰ ὁμοιογένεια πεποιθήσεων καὶ ἀξιῶν ἐφαρμόζοντας νέες βιωματικὲς, μεθοδικὲς καὶ ρομαντικὲς πρακτικὲς. Τὰ ἰσχυρὰ λοιπὸν ποιοτικὰ χαρακτηριστικά, οἱ δὲ αὐτοὶ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐξελίσσονται οἱ ἀμετακίνητες ἀνθρωπολογικὲς σταθερές, μέσα ἀπὸ ἐπιβαλλόμενες διαδρομές, φωτίζουν τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καλεῖται νὰ ἐπιτελέσει ὑπέγγυον ρόλο ἀποτελῶντας μιὰ ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες ἐγγυήσεις γιὰ μιὰ ἐπιταχυνόμενη ἀνοδικὴ καὶ μακρόσυρτη πορεία μείζονος σπουδαιότητος.

Ἡ Αὐτογνωσία

Ὡς προϋπότητες γιὰ τὴν βίωσιν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας

Τοῦ Φιλοκλήμονος Χ. Φάκα

Ὅταν λέμε αὐτογνωσία, ἐννοοῦμε τὴν ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνωρίζῃ ὅσο περισσότερο μπορεῖ τὸν ἑαυτό του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ διεισδύσῃ στὰ κατάβαθα τῆς υπάρξεώς του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὶς σκέψεις του, τοὺς λογισμοὺς του καὶ τὰ συναισθήματά του, τίς πράξεις του, τὸ τί εἶπε καὶ δὲν εἶπε, γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος, ὅπως διακηρύσσει ὁ κορυφαῖος Γάλλος διανοούμενος Ἀλέξης Καρρέλ μέ τὸ περιβόητο σύγγραμμά του: ὁ ἄνθρωπος, αὐτός ὁ ἄγνωστος. «Τίς οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τῷ ἐν αὐτῷ» (Α' Κορ. 2, 11), διερρωτᾶται ὁ Απόστολος παῦλος καὶ ὁ ἴδιος ἀπαντᾷ, μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλην τὴν δημιουργία ἔχει τὸ προνόμιο νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ ἐλέγχεται, νὰ κρίνει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν κόσμον στὸν πνευματικό του κατὰ τὴν ἱερά ἐξομολόγησή του ἢ ἔστω στὸν ψυχίατρο καὶ τὸν ψυχαναλυτὴ του.

Τὸ πρῶτο χρονολογικὸ κείμενο ποὺ ἀναφέρεται στὴν αὐτογνωσία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λεγόμενα ποιητικὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποὺ ἔχει τίτλο Ἰώβ. Σ' αὐτὸ ἀναγράφεται ὅτι ὁ Ἰώβ, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν δέκατο πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, θεωροῦνταν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἄνθρωπος εὐσεβὴς καὶ σταθερός στὴν πίστη του στό Θεό. Ἀντίθετα ὁ σατανὰς θεωροῦσε τὸν Ἰώβ ὑποκριτὴ καὶ ἔμπορο τῆς εὐσέβειας. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ σταθερότητα τοῦ Ἰώβ στὴν πίστη του, ἐπιτρέπει στὸν σατανὰ νὰ ὑποβάλῃ τὸν Ἰώβ σὲ ὀρισμένες δοκιμα-

σίες: τὴν ἀπώλεια τῆς τεράστιας περιουσίας του, τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ του, τὴν θανάτωση τῶν δέκα παιδιῶν του καὶ τὴν προσβολὴ τῆς υἱείας ἀπὸ βαρύντατη ἀσθένεια ἐξαιτίας τῆς ὁποίας ὑποχρεώθηκε νὰ ζεῖ ἡμίγυμνος πάνω σὲ βρομερό ἀπὸ κοπριά σωρό.

Στὴν θλιβερὴ αὐτὴ κατάσταση εὗρισκόμενος ὁ Ἰώβ δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τριῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι τὸν ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ τὸν συμπαρastaθοῦν, νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ἡ ἱκανότητα ὁμως γιὰ συμπαράσταση καὶ παρηγοριά σ' ἓναν πονεμένο καὶ πάσχοντα συνάνθρωπό μας δὲν εἶναι εὐκολὴ ὑπόθεση. Εἶναι χάρισμα. Γιατί, καμιά φορὰ, μέ ἄστοχες καὶ ἀψυχολόγητες ἐρωτήσεις πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπό μας, πού εἶναι μαχαίρι στό κόκαλο, δὲν τὸν παρηγοροῦμε, ἀλλὰ ἐπαυξάνουμε τὸν πόνο του. Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ μέ τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ Ἰώβ. Ἐξέλαβαν τὸν Ἰώβ ὡς διαπράξαντα μεγάλη ἁμαρτία, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε νὰ ὑποστῇ τίς θλιβερές δοκιμασίες, πού ὑφίστατο. Ἐτσι ἐξελάμβαναν τότε, τὸν 10 ο π.Χ. αἰῶνα, τὸν Θεό, ὡς ἓνα σκληρὸ καὶ ἀνάλητο τιμωρό. Χρειάστηκε νὰ περάσουν δέκα αἰῶνες γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον καὶ νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ Θεὸς «ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4, 8).

Ὁ ἓνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐπισκέπτες, ὁ Ἐλιφάζ, συνιστᾷ στὸν Ἰώβ: «σύ δε γνῶθι σεαυτῷ». Εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ Ἰώβ διεπραξε κάποιο μεγάλο ἁμάρτημα, γι' αὐτὸ τιμωρεῖται τόσο σκληρὰ ἀπὸ τὸν

Θεό. Προσπάθησε λοιπόν, νά γνωρίσεις καλά τόν ἑαυτό σου, νά διαπιστώσεις τήν ἁμαρτία πού διέπραξες, νά ζητήσεις συγχώρηση ἀπό τόν Θεό γιά νά ἀπαλλαγεῖς ἀπό τίς δοκιμασίες σου. Ὁ Ἰώβ ὁμῶς ἐπέμεινε στήν ἀθωότητά του. Τελικά δικαιώθηκε. Ἀνέκτησε τήν παρουσία του, τό ὑπηρετικό προσωπικό του, ἀπέκτησε νέους ἀπογόνους, διά τῶν ὁποίων περάτωσε τήν ἐπίγεια βιοτή του πανευτυχής.

Τό δεύτερο χρονολογικά κείμενο, στοῦ ὁποῖο γίνεται λόγος γιά τήν αὐτογνωσία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἕνα ἄλλο βιβλίο τῆς τῆς Π. Διαθήκης, τό Δευτερονόμιο. Σ' αὐτό ἀναγράφεται ὅτι ὁ Θεός δίνει ἐντολή στόν Μωυσή νά προσέχει τόν ἑαυτό του, ἀναμέτρησε σωστά τίς ἱκανότητές σου, τίς εὐθύνες πού ἀναλαμβάνεις, προκειμένου νά ὀδηγήσεις τούς συμπατριῶτες σου Ἰσραηλινούς μέ ἀσφάλεια καί σιγουριά ἀπό τή γῆ τῆς Αἰγύπτου στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Στήν Ἑλλάδα, τόν 5ο π.Χ. αἰῶνα, τόν γνωστό ὡς χρυσό αἰῶνα τοῦ Περικλῆ, ἡ φράση «γνώθι σαυτῶ», πού ἀποδίδεται ἐδῶ στόν ὑπέρτατο τῶν φιλοσόφων, τόν Σωκράτη» δέσποζε στήν προμετωπίδα τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Ὁ Σωκράτης βέβαια πέθανε τῆς αὐτογνωσίας τοῦ ἀνθρώπου συνιστοῦσε καί «τό κατ' ἀρετήν ζῆν», τῆς ἀρετῆς ἐννοουμένης «ὡς τῆς σταθερᾶς ἕξεως τοῦ βούλεσθαι καί πράττειν τό ἀγαθόν». Κορυφαία ἀρετή θεωροῦσε τή σοφία, τήν ὁποία ἐξελάμβανε ὄχι μόνον ὡς πολυμαθία καί πολυγνωσία, ἀλλά καί ὡς ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νά διεισδύει στήν βαθύτερη οὐσία τῶν ὄντων. Μέ τήν σοφία ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νά γνωρίζει γνωρίζει τί εἶναι καλό καί τί κακό. Ὅποτε φυσιολογικά φερόμενος θά πράττει τό καλό καί θά ἀποφεύγει τό

κακό. Γι' αὐτό καί διακηρύσσει: «Οὐδεὶς ἐκὼν κακός». Κανένας, μέ τήν θέλησή του, δέν εἶναι κακός.

Τόν 4ον π.Χ. αἰῶνα ὁ Ἀριστοτέλης θά διατυπώσῃ τή ρήση «πάντες οἱ ἄνθρωποι φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπό φυσικοῦ τους εἶναι διαμορφωμένοι ἔτσι, ὥστε νά ἐπιθυμοῦν ἐντονα τήν ἀπόκτηση γνώσεων, περιλαμβάνοντας προφανῶς σ' αὐτές καί τήν αὐτογνωσία. Θεωροῦσε κορυφαία ἀρετή ὄχι τήν σοφία, ὅπως οἱ Σωκράτης καί Πλάτων, ἀλλά τήν μεσότητα, τήν ἀποφυγή μέ ἄλλα λόγια τῶν ἀκροτήτων καί τήν τήρηση τοῦ μέτρου κατὰ τό «πᾶν μέτρον ἄριστον». Ἕνας πρακτικός τρόπος διά τήν αὐτογνωσίαν εἶναι νά γνωρίσουμε μέ ἄλλα λόγια τόν ἑαυτό μας, εἶναι νά κάνουμε κάθε βράδυ τόν ἔλεγχο τῆς συμπεριφορᾶς τήν συγκεκριμένη ἡμέρα. Λέγει σχετικά ὁ Πυθαγόρας, φιλόσοφος καί μαθηματικός κατὰ τόν 6ο π.Χ. αἰῶνα, «πρὶν παραδώσετε τούς ὀφθαλμούς σας στόν γλυκό ὕπνο ἐξετάσητε τά ἔργα τῆς ἡμέρας αὐτοερωτόμενοι: πού ξέφυγα ἀπό τό σωστό, τί ἔπραξα, τί ἦταν νά κάνω καί δέν τό ἔκανα»; Καί ὁ Μέγας Βασίλειος στό ἔργο του «Πρόσεχε σεαυτῶ», συνιστᾷ ἐπίμονα τόν αὐτοέλεγχο, ἰδιαίτερα γιά παρπτώματα πού δέν φαίνονται καί εἶναι ἄγνωστα, ἐπαναλαμβάνοντας τόν ψαλμικό στίχο: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 49, 13). Ἀπό ὅσα ἀναγράφονται μέχρις ἐδῶ στό ἄρθρο αὐτό συνάγεται ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς αὐτογνωσίας μας. Ὅσοσο ἀναφύονται συχνά ἐμπόδια, πού παρακωλύουν τήν προσπάθειά μας γιά τήν πραγματοποίησή της. Τά συνηθέστερα

ἀπό αὐτά κατὰ τὴν ταπεινὴν μας γνώμην εἶναι:

1ον. Ἡ ὑπερβολικὴ ἀγάπη ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὸν ἑαυτό μας καὶ ἡ πλήρης ἀδιαφορία γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας. Ἡ ἀγάπη βέβαια γιὰ τὸν ἑαυτό μας εἶναι ἐπιτρεπτή καὶ ἐπιβεβλημένη καὶ ἀποτελεῖ προϋπόθεση διὰ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον μας, σύμφωνα μὲ τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν». Ὅταν ὁμως περιορίζεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον στὸν ἑαυτόν μας, τότε ὑπάρχει πρόβλημα. Ὁ λαὸς μας χαρακτηρίζεται ἀτομιστὲς καὶ συμφεροντολόγους ὅσους νοιάζονται μόνον γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

2ον. Ἡ ὑποδούλωση τοῦ ἀνθρώπου σὲ κάποιο πάθος, ὅπως εἶναι ὁ ἀλκοολισμός, ἡ χαρτοπαιξία, τὰ ναρκωτικά, ὁ πανσεξουαλισμός. Πῶς νὰ μιλήσεις σὲ ἕναν μεθυσμένο, ναρκωμανή, χαρτοπαίκτη γιὰ αὐτογνωσία;

3ον. Ὁ ἀγωνιώδης τρόπος ἐπιλύσεως τῶν προβλημάτων τῆς καθημερινότητος. Ὁ Κύριος μακαρίζει στήν ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλία Του τοὺς πρᾶεις, τοὺς ἡπιοὺς, τοὺς ἡρεμοὺς στὴ συμπεριφορὰ τοὺς ἀνθρώπους.

4ον. Ὁ δυσμενὴς σχολιασμός τοῦ ἡθους καὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν συνανθρώπων μας. Ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Ὁρους ὁμιλία Του λέγει: «μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε». Μὴν κρίνετε τοὺς ἄλλους μὲ κατακριτικὴ διάθεση. Καὶ ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος γράφει: «Δώρησαί μοι, Κύριε, τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ πταίσματα καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου».

5ον. Ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ μέρους μας ἐπαίνων καὶ κολκείας συνανθρώπων μας γιὰ τὰ ὑποτιθέμενα ἢ καὶ πραγματικὰ προσόντα μας καὶ ἡ κατηγορηματικὴ

ἀντίδρασή μας ὅταν ἐπισημαίνουν κάποιο ἐλάττωμά μας.

6ον. Ἡ ἐσφαλμένη ἐνασχόληση μὲ τὴν ἐπιστήμην. Μερικοὶ διατείνονται ὅτι ὑπάρχει ἀντίθεση μεταξύ πίστεως στὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιστήμης. Ὑπάρχουν βέβαια ἄθεοι ἐπιστήμονες, ὑπάρχει ὁμως καὶ καταπληκτικὴ πληθώρα κορυφαίων ἐπιστημόνων ποὺ εἶναι βαθύτατα πιστοί. Δὲν εἶναι σκόπιμον ἐδῶ νὰ κατονομάσουμε μερικοὺς ἀπὸ αὐτοὺς. Θὰ ἀναφερθοῦμε ἐπιλεκτικὰ σὲ ἕναν μόνον ἐκπρόσωπο τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, ποὺ ἔζησε τὸν περασμένον αἰῶνα, τὸν Φον Μπράουν, Ἀμερικανὸν Γερμανικῆς καταγωγῆς, ποὺ ἀνακάλυψε τοὺς πυραύλους τύπου «Κρόνος», μὲ τοὺς ὁποίους ἐξετοξεύονταν τὰ διαστημόπλοια στὸ διάστημα. Ὅταν λοιπὸν ἐκτοξεύθηκε τὸ διαστημόπλοιο ποὺ προοριζόταν γιὰ προσελήνωση, ἀπὸ τὸ ἀκρωτήριο Κανάβεραλ, τότε πλῆθος ἐπιστημόνων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων παρακολουθοῦσε ἀπὸ γιγαντοσκόπη μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα τὸ ἐγχεῖρημα τῆς προσελήνωσης. Καὶ ὅταν τὸ ἐγχεῖρημα στέφθηκε ἀπὸ πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ τὸ διαστημόπλοιο προσεληνώθηκε, τότε ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ξέσπασε σὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγές. Τὴν ἴδια στιγμὴ δύο δημοσιογράφοι ἀναζητοῦσαν τὸν Φόν Μπράουν. Τὸν βρῆκαν σὲ μία γωνιά τεράστιας αἵθουσας γονατιστό νὰ προσεύχεται. Κί ὅταν τὸν ἐρώτησαν τί ἔχει νὰ δηλώσῃ μετὰ τὴν καταπληκτικὴ ἐπιστημονικὴ καὶ τεχνολογικὴ ἐκείνη ἐπιτυχία του, ὁ Φον Μπράουν ἀπήντησε: «Σήμερον ἀνοίξαμε ἕνα παράθυρον πρὸς τὸ σὺμπαν γιὰ νὰ ἀναγνωρίσουμε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ».

Σερρών Θεολόγος: «Ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία μας εἶναι ὁ πολυτιμότερος πνευματικὸς καὶ ἔθνικός μας πλοῦτος!»

Πρώτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, γνωστή καὶ ὡς τῆς «Ὁρθοδοξίας», ἡ κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίτα συνεκλεκτὴ τίμησε ἱεροπρεπῶς τοὺς ἱερούς ἀγῶνες τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων ὑπερασπιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν νίκη τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, ἡ ὁποία ἐπισφραγίσθηκε λαμπρῶς μὲ τὴν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων (843 μ.Χ.), διὰ τῶν ὁποίων διδάσκεται καὶ φανερῶνεται τὸ μυστήριον τῆς θ. Ἐναγθρώπησεως.

Στὸ πλαίσιο τῆς λειτουργικῆς καὶ εὐχαριστιακῆς Συνάξεως στὸν ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Πάμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἐδῶ καὶ μία δεκαετία, μὲ Πράξη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, καθιερώθηκε, κατὰ

τὴν «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκάστου ἔτους, ἡ τέλεση ἱεροῦ Ἀρχιερατικοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν 102 ἱστορικῶς μεμαρτυρημένων αἰοιδίμων Τεσσαρχῶν, ποὺ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀκόμη χριστιανικοὺς αἰῶνες (4ος μ.Χ. αἰὼν) ἐκοπίασαν γιὰ τὴν σπορὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἁγίασαν Ἀρχιερατικῶς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, διεποίμαναν εὐαγγελικῶς καὶ ἀποστολομιμήτως τὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία.

Πρώτη Κυριακὴ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, σήμερον καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, ὅρισε νὰ τιμοῦμε λειτουργικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ καὶ ὠφέλιμα νὰ μᾶς διδάξει γιὰ τὸ χθές, ἀλλὰ καὶ τὸ σήμερον τῆς ζωῆς μας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τῆς ὁποίας χάριτι Θεοῦ εἴμεθα μέλη, ἡ μία καὶ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, φανερῶνει στὸν κόσμον τὸ ὑπέρογον καὶ φιλανθρωπότατον μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον βιοῦται ἡσυχαστικῶς, εὐχαριστιακῶς,

Λειτουργικῶς μέσα στόν ἁγιασμένο χώρο τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτή ἡ Ἐκκλησία, τὸ διδασκαλεῖο τῆς ἁγιότητος καὶ τὸ ἀγνευτήριο τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν διασώζει τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ὡς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυναμικὴ αὐτὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μὲ προορισμὸ τὸν Ἰδιο τὸν Χριστὸ κρύβει μέσα τῆς ἓνα πλοῦτο, ἓνα σωτήριο κάλλος, τὸ μεγαλεῖο τῶν ὁποίων ἴσως στόν παρόντα αἰῶνα ποτὲ δὲν θὰ ἀντιληφθοῦμε στὸ σύνολό του.

Ἡ ἁγία Μητέρα μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς τὸ θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πορεύεται δύο χιλιάδες χρόνια στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, παραμένουσα ὀρθία, ὑπηρετοῦσα τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, δεικνύουσα τὸν δρόμο γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀναπαύουσα τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ μας. Κατέκτησε τὶς πνευματικὲς τῆς περγαμηνὲς μὲ βαρὺ κάθε φορὰ φόρο αἱμάτων καὶ ἀγώνων. Ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς Αὐτὴν εἶναι σὺγχρόνως εὐλογία καὶ εὐθύνη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπερούσιες ἀλήθειες, ποὺ περιγράφουν τὸ κάλλος καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας ἐκφράζονται μέσα στὶς ἱερὲς παραδόσεις τῆς Πατρίδος μας, ἡ ὁποία ἔχει μπολιαστῇ ζωηφόρα, ἀπὸ τὴν εὐλογημένη διακονία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Κάνουν λάθος ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα ἐγκόσμιο μέγεθος. Πολλὲς φορές οἱ ἄνθρωποι, ἐγκλωβισμένοι στὸν μικρόκοσμο τῆς αὐτάρκειάς τους ἀγωνίζονται νὰ περιορίσουν, νὰ ἀπομειώσουν, νὰ θαμπώσουν καὶ νὰ πε-

ριθωριοποιήσουν τὸν Χριστό. Μάταιος καὶ ἐπιβλαβὴς κόπος. Τὸ μαρτυροῦν οἱ αἰῶνες, τὸ ἐπιβεβαιώνει ἡ σταυροαναστάσιμη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ ἀγιώτατο μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει τὴν ἀρχὴν τοῦ στόν ὑπέρφωτο γνόφο τοῦ μυστηρίου τῆς Παναγίας Τριάδος.

Οἱ Πατέρες μας μέσα ἀπὸ τὴν εὐσέβειά τους μὲ ἓναν ἀπλό, ἀνεπιτήδευτο, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸ τρόπο διέσωσαν τὴν ὁμορφιὰ τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας ὡς πορεία, ἐμπειρία, θεοκοινωνία. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἐμπειρία πίστεως καὶ ζωῆς, θεωρία καὶ πράξις, λόγος καὶ ἦθος, ἀλήθεια καὶ ἐλευθερία, κλήσις καὶ κοινωνία, ἀποστολὴ καὶ διακονία, μαρτυρία καὶ μαρτύριο, φῶς καὶ ἀνάστασις. Ἡ πολύτιμη Ὁρθοδοξία μας, ὁ πνευματικὸς καὶ ἐθνικὸς μας πλοῦτος, δὲν εἶναι θεωρητικὸ ἀφήγημα, οὔτε μουσειακὸ εἶδος, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δύναμη, τρόπο καὶ ποιότητα ζωῆς. Ὅτι πιστεύουμε αὐτὸ καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ ζοῦμε. Ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας εἶναι ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο ὁλόκληρης τῆς ζωῆς μας!.

Τέλος, μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε, ἡ πέριξ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, λιτάνευση τῶν πανσεβασμίων εἰκόνων, κατὰ τὴν ὁποία ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως» καὶ τὸ «Συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας», συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ παράδοση.

Κηφισίας Κύριλλος: «Σοὶ παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα Φιλάνθρωπε»

Ἡμέρα εὐφρόσυνος ἀνέτειλε γιὰ τὴν κατὰ Σέρρας φιλομάρτυρα Ἐκκλησία, τὸ Σάββατο Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθὼς πανευκλεῶς ἐόρτασε τὴν ἀνάμνηση τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, κατὰ τὴν ὁποία, μετὰ πάσης λαμπρότητος, πανηγυρίζει ὁ παλαίφατος ἱερός Καθεδρικός καὶ Προσκυνηματικός Ναός τῶν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, προστατῶν καὶ ἐφόρων τῆς ἱστορικής Μητροπόλεως τῶν Σερρών, Ἀγ. Θεοδώρων.

Τὸ Σάββατο 28 Φεβρουαρίου, στὸν ἐορτάζοντα ἱερό Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικό Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σερρών,

τελέσθηκε πανηγυρική, πολυαρχιερατική θ. Λειτουργία, συνιερουργησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Ὠρωποῦ καὶ Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Τὸν ἱεροψαλτικὸ χορὸ ἐκόσμησε λαμπρῶς ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανὸς Ζαχαρίου. Στὸ πλαίσιο, μάλιστα, τῆς πανηγυρικής αὐτῆς Συνάξεως, μετεφέρθη ἡ ἀκεραία καὶ ἄφθορος ἀριστερὰ χεὶρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προερχομένη ἐκ τῆς παλαιφάτου ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Πάντων Βαρλαάμ Μετεώρων, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς Τετάρτης 25 Φεβρουαρίου, εὐρίσκετο στὴν ἀνδρῶα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν εὐλαβῶν πιστῶν.

Στὴν ἐόρτιο λατρευτικὴ αὐτὴ Σύναξι παρέστησαν, ἐπίσης, μεταξύ ἄλλων καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἑσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νος Γκιουλέκας, οἱ Βουλευτὲς τοῦ Ν. Σερρών κ. κ. Αναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Αραμπατζή καὶ Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, Δημοτικοὶ καὶ Περιφερειακοὶ Σύμβουλοι, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, ἡ Αστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρών κ. Εὐαγγελία Δούμα, ἐκπρόσωποι τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ μέγα πλῆθος φιλαγίων χριστιανῶν, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάρη τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν Ἀγίων.

Τὸν θεῖο λόγο ἐκήρυξε ἐμπνευσμένως καὶ μὲ θεολογικὸ βάθος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας Ἐκκλησίας γιὰ τὴν εὐγενεστάτη καὶ φιλάδελφη, ὡς ἐτόνισε, πρόσκληση στὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἀναφέρθηκε στὴν ζεῖδωρη χάρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, καθὼς καὶ στὴν δύναμη τῆς ἱερᾶς ἀμεριμνησίας, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε, τῆς ἀπροϋπόθετης, δηλαδή, ἐμπιστοσύνης στὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἀπειρὸ ἔλεος τῆς θείας ἀγάπης.

«Ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, καλεῖται νὰ ἀγωνισθεῖ, μέσα στὸν ἀγιασμένο χώρο καὶ τρόπο ζωῆς τῆς

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ὄντολογικὴ του ἀνακαίνιση, ὥστε μὲ τὴν παντοδύναμη χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ συμπληρώνει τὰ ἐλλείποντα, νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία του.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς τὸ ἱερὸ πανδοχεῖο θεραπείας καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὑποστασιάζει τὸ αἰώνιο σήμερ' αὐτοῦ Θεοῦ, ὅπου κάθε ἄνθρωπος προσκαλεῖται μυστηριακῶς καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πίστὴ καὶ τὴν μετάνοια νὰ ἐπιστρέψει στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς του, στὸν Ὅποιο ἐμπιστεύεται ὁλόκληρη τὴν ζωὴ του, ὥστε νὰ τὴν διευθύνει κατὰ τὸ ἰδικό Του πανάγιο θέλημα. Ὅλη του τὴν ζωὴ ὁ πιστὸς τὴν ἀναθέτει στὴν πατρικὴ θεία ἀγάπη, χωρὶς καμιὰ ἐπιφύλαξη, χωρὶς κανένα δισταγμό».

Ἀκολούθως, εὐλογήθηκαν τὰ ἐόρτια κόλλυβα τῶν Ἀγ. Θεοδώρων καὶ τελέσθηκε ἱερὸ μνημόσυνο ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν 57 ἀθῶν θυμάτων κατὰ τὸ τραγικὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, ποὺ ἐπισυνέβη κατὰ μῆνα Φεβρουάριο τοῦ ἔτους 2023 στὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, καθὼς καὶ τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλης ἡρωικῆς μορφῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821, Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Συλλόγου Πελοποννησίων Ν. Σερρών.

Στὴν συνέχεια, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών εὐχαρίστησε, μὲ θερμοὺς λόγους τοὺς δύο ἐκλεκτοὺς Ἱεράρχες τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἐλάμπουν

μὲ τὴν ἱεροπρεπῆ καὶ ἀρχοντικὴ λειτουργικὴ τους παρουσίᾳ τὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες Κηφισίας κ. Κύριλλο καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεο.

Μὲ τὸν δυναμικὸ καὶ ἐπὶκαιρὸ λόγὸ του, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ἀναφέρθηκε καὶ στὸ πάντοτε ἐπὶκαιρὸ ζήτημα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν «Ἑλγινείων» τῆς Μακεδονίας, τῶν ἱερῶν δηλαδὴ κειμηλίων, ποὺ ἐκλάπησαν ἐκ τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ ὁμοδόξων γειτόνων ἐπιδρομέων, κατὰ τὰ ἔτη 1913, 1917 καὶ 1942 καὶ παρακρατοῦνται παρανόμως ἕως καὶ σήμερα στὰ Μουσεῖα καὶ τὶς Βιβλιοθήκες τῆς Βουλγαρίας.

«Εἶναι ἀνάγκη στὴν συνάφεια τοῦ λόγου, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, νὰ τονισθεῖ ὅτι, ὁ ἐνδοξὸς τόπος μας, ἡ ἑλληνικωτάτῃ Μακεδονία μας, ἡ περιβλεπτοσ γῆ ἡρώων καὶ ὁ ὀλόφωτος τόπος μαρτύρων, εἶναι αὐτή, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς αὐγῆς τῆς

ἐθνικῆς μας ἱστορίας, ἀπετέλεσε τὸν ἀκλόνητο προμαχῶνα καὶ τὸν ἰσχυρὸ κυματοθραύστη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἥρωικοὶ Μακεδόνες, τὸ περιδοξο αὐτὸ ἑλληνικὸ φύλο, μὲ αἷμα καὶ θυσιῆς πολλές, ἐσταμάτησαν τὶς ὀρδὲς τῶν παλαιῶν καὶ νεότερων ἐπιδρομέων.

Γιὰ τὸν λόγὸ αὐτὸ ὁ Ὑποπρόξενος τοῦ ἑλληνικοῦ Προξενείου τῶν Σερρών (1903), μεγάλος Ἕλλην λογοτέχνης, πολιτικός καὶ διπλωμάτης Ἴων Δραγούμης (1878-1920), στὸ ἐμβληματικὸ του ἔργο "Μαρτύρων καὶ Ἡρώων Αἷμα" ἔγραφε, "Τρέξτε Ἕλληνες νὰ σώσετε τὴν Μακεδονία, γιὰτὶ ἡ Μακεδονία θὰ σώσει τὴν Ἑλλάδα!".

Ὁ ἥρωικὸς λαὸς τῶν Σερρών ἔχει μίᾶ "πληγὴ" στὴν ψυχὴ του, ποὺ συνεχίζει νὰ πονᾷ! Τὸ πάντοτε ἀνοιχτὸ γιὰ ἐμᾶς ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν βιαίως ἀφαιρεθέντων Μητροπολιτικῶν καὶ μοναστηριακῶν κειμηλίων, ἀπὸ τὴν γείτονα χώρα Βουλγαρία στὰ πικρὰ καὶ

πέτρινα χρόνια τῶν πολέμων.

Τὰ ἱερὰ σεβάσματα καί κειμήλια τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, οἱ εἰκόνες, τὰ σκεύη, τὰ ἄμφια, τὰ ξυλόγλυπτα, τὰ αυτοκρατορικά χρυσοβούλα, τὰ πατριαρχικά σιγίλλια καί τὰ περγαμηνά, τὰ ἐκκλησιαστικά "Ἐλγίνεια" τῆς Μακεδονίας, πού ἔχουν "ψυχή" καί "φωνή" ἑλληνική, εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν στοὺς χώρους, πού ἀνήκουν! Στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών, στίς Μονές καί στοὺς παλαιφάτους Ναοὺς Τῆς καί στίς ὑπόλοιπες Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ανατολικῆς Μακεδονίας.

Τὸ θεοφιλές αὐτὸ αἶτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων, ὡς ἔργο δικαιοσύνης, εἶναι πάντα ἐπικαιρὸ καί ἀνοικτό! Παρακαλοῦμε τοὺς Ἀρχοντες σὲ τοπικὸ καί ἐθνικὸ ἐπίπεδο νὰ συνεχίσουν νὰ πράττουν τὰ ἀναγκαῖα ἀκόμη πιὸ δυνατὰ καί συντονισμένα γιὰ τὴν εὐτυχῇ κατάληξη τοῦ ζητουμένου. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγωνίζεται μὲ δύναμη καί συνέπεια, χωρὶς νὰ ὑποστέλλει τὴν σημαία τοῦ δικαίου αὐτοῦ πανσερραϊκοῦ αἰτήματος».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορὰ καί στὴν ἐξόχως θλιβερὴ παγκόσμια ἐπικαιρότητα, ὅπως αὐτὴ διαμορφώνεται, ἐξ αἰτίας τῆς πολεμικῆς συρράξεως στὴν Μέση Ἀνατολή καί εὐχήθηκε ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης, τῆς νηφαλιότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ψυχραιμίας καί τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως.

«Ἡ ὁλόθερμη προσευχή μας αὐτὴν τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι

καί γιὰ τὸ παλαίφατο ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί τοὺς Ἀγιοταφίτες πατέρες στὴν Ἀγ.Γῆ.

Ὁ πόλεμος εἶναι μία πραγματικὴ τραγωδία, ἓνας παραλογισμὸς ἀναιρετικὸς τοῦ θείου θελήματος καί τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσει τὸν κόσμον Του καί νὰ ἀποσοβῇ μία τέτοια καταστροφικὴ ἐξέλιξη. Παρακαλοῦμε θερμῶς, ἰδιαίτερως σήμερα, μετὰ καί τὶς τελευταῖες θλιβερὲς ἐξελίξεις στὴν Μέση Ἀνατολή, τὴν Κυρία Θεοτόκο, τοὺς Ἀγ. ἐνδόξους μεγαλομάρτυρες Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καί Θεόδωρον τὸν Στρατηλάτη, πού σήμερα ἐορτάζουν καί ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ καταπαύσουν τὸν πολεμικὸ κλύδωνα καί νὰ ἀποσοβῇσουν μία περαιτέρω κλιμάκωσή του, ὥστε ἡ εἰρήνη, ἡ σύνεση, ἡ ἀσφάλεια καί ἡ δικαιοσύνη νὰ κυριαρχήσουν στὴν ταραγμένη αὐτὴ περιοχὴ».

Ἀπευθυνόμενος ὁ Σεβασμιώτατος στὸν συμπροσευχητικῶς παριστάμενον Ὑφυπουργὸ Ἑσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νο Γκιουλέκα, τὸν καλωσόρισε στὴν ἁγιοτόκο καί ἡρωτόκο πόλιν τῶν Σερρών, προσφέροντάς του ἓνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς Παναγίας «ΠΟΝΟΛΥΤΡΙΑΣ», τῆς ὁποίας τὸ χαριτόβρυτο καί θαυματοργό, ἀνάγλυφο εἰκόνισμα (11ος μ.Χ. αἰών) φυλάσσεται στὸν ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῶν Σερρών.

Ἀντιφωνώντας ὁ κ. Γκιουλέκας, εὐχαρίστησε μὲ θερμοὺς καί ἐγκαρδίους λόγους τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκλησή του νὰ συμμετάσχη συμ-

προσευχητικῶς στὴν ἐόρτια Σύναξη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, γεγονός τὸ ὁποῖο πολὺ τὸν ἐχαροποίησε καὶ τὸν ἀνέπαυσε πνευματικῶς.

«Ἡ ἀκοίμητος προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶπε ὁ κ. Ὑφυπουργός, ἀποτελεῖ ἀσφάλεια καὶ πνευματικὴ ἀσπίδα γιὰ τὴν ζωὴ ὅλων μας, θεῖα δωρεὰ γιὰ τὴν εὐημερία καὶ τὴν προκοπὴ τοῦ εὐλογημένου τόπου μας, πὺν διατελεῖ πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴν κραταιὰ σκέπη τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ θωρακίζεται πνευματικῶς, ἀπὸ τίς εὐχὲς καὶ τίς εὐλογίες τῆς Μητέρας μας Ἐκκλησίας».

Τέλος, πραγματοποιήθηκε, στὶς πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ὁδοῦς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τερπνῆς, ἡ λιτάνευση τῆς ἀφθάρτου ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῶν Ἀγ. Θεοδώρων καὶ τῆς χαριτοβρύτου Κάρας τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τιμαλφειστάτου δώρου βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος στὸν περιώνυμο Καθεδρικό Ναὸ τῶν Σεργῶν.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς λιτανείας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος εὐχαρίστησε ὅσους ἠργάσθησαν φιλοτίμως γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἀρτία προετοιμασία τῆς ἐφειτεινῆς ἐκκλησιαστικῆς πανηγύρεως.

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος:
«Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων
βεβαιώνουν ὅτι ὁ Θεὸς
εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας,
εὐεργετικά
καὶ προστατευτικά»

Μὲ λειτουργικὴ λαμπρότητα καὶ σεμνοπρεπὴ ἱεροπρέπεια ἐορτάζει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας τὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, ἀλλὰ καὶ τὴν λαμπρὰ Σύναξη τῶν Ἀγ. ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, τοῦ Τήρωνος καὶ τοῦ Στρατηλάτου. Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ φύλακες, οἱ προστάτες καὶ οἱ πρεσβευτὲς τῆς ἱστορικῆς πόλεως καὶ Μητροπόλεως τῶν Σεργῶν.

Τὴν Παρασκευὴ 27 Φεβρουαρίου, παραμονὴ τῆς μεγάλης ἀγωνύμου ἐορτῆς, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός, πολυαρχιερατικός Ἑσπερινός, στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σεργῶν, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου, συγχοροστατησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Ὠρωποῦ καὶ Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Στὸν Ἑσπερινὸ παρέστησαν, ἐπίσης, μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σεργῶν κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου, ὁ Δήμαρχος Ἑμμ. Παπᾶ κ. Δημήτριος Νό-

τας καὶ μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ λάβουν την χάρη τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν Ἀγίων.

Στὸ πλαίσιο, μάλιστα, τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς λατρευτικῆς Συνάξεως, μετεφέρθη ἡ ἀκεραία καὶ ἄφθορος ἀριστερὰ χεὶρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προερχομένη ἐκ τῆς παλαιφάτου ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Πάντων Βαρλαάμ Μετεώρων, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς Τετάρτης 25 Φεβρουαρίου, εὑρίσκετο στὴν ἀνδρῶα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν εὐλαβῶν πιστῶν.

Μετὰ τὴν εὐλόγηση τῆς ἐόρτιας ἀρτοκλασίας, τελέσθηκε ἡ ἀκολουθία τῶν Α' Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, χοροστατήσαντος τοῦ Σέβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου.

Ἀκολουθῶς, ὁ Σέβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος,

στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του, καλωσόρισε μὲ θερμούς λόγους τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς στὴν ἁγιοφύλακτη πόλιν τῶν Σερρών, ἐκλεκτὰ καὶ διακεκριμένα μέλη τῆς Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἁγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχαρίστησε τὸν φιλάγιο λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ὅλως συγκινητικὴ συμμετοχὴ του στὶς ἐφτερινὲς ἐορταστικὲς ἀκολουθίες τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.

Ὁ Σέβ. κ. Θεολόγος ὑπογράμμισε, ἐπίσης, τὴν μεγίστη πνευματικὴ ὠφέλεια, ποὺ λαμβάνουν οἱ πιστοί, ἀπὸ τὴν βιωματικὴ συμμετοχὴ τους στὶς μνήμες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ἀγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζει ὅτι, ὅπως ὁ ταξιδιώτης χρειάζεται τὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ ξεκουρασθεῖ ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ὁδοιπορίας, ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη, ἀπὸ τὴν συμ-

μετοχή του στὶς ἐορτὲς τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ, ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες, νὰ ἀνανεωθεῖ πνευματικά, νὰ στηριχθεῖ καὶ νὰ ἐμπνευσθεῖ στὸν πνευματικὸ του ἀγῶνα, νὰ παρηγορηθεῖ, ἀπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι μέλος τίμιό τῆς μεγάλης Οἰκογένειας τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἐχομε ἀνάγκη, ἀπὸ τὴν φιλάνθρωπη καὶ φιλόστοργη, πρεσβευτικὴ μεσιτεία τῶν ἁγίων μας, τῶν μεγάλων καὶ σπουδαίων ἀδελφῶν μας γιὰ τὸν προσωπικὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ συνολικῶς γιὰ τὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, ὡς φωτεινοὶ ὁδοδείκτες μας δείχνουν μὲ ἀσφάλεια τὸν δρόμο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό, πὺν ἱεροποιοῦν, ὁμορφαίνουν καὶ ἀγιάζουν τὸν ἄνθρωπο».

Στὴν συνέχεια, ὁ χοροστατήσας Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας Ἐκκλησίας γιὰ τὴν εὐγενεστάτη καὶ φιλάδελφη, ὡς ἐτόνισε, πρόσκληση στὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο, ἀναφερόμενος μὲ γλαφυρότητα καὶ θεολογικὴ ἐνάργεια στὸ ἐορταζόμενο γεγονός τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ στὴν ζεῖδωρη χάρη τῶν ἁγίων, καθὼς καὶ στὴν δύναμη τῆς πίστεως, προτρέποντας τοὺς πιστοὺς νὰ μὴν χάνουν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία τους, ἔχοντες βαθιὰ πίστη στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ Χριστό.

«Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς

μας, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὀδηγοῦν ὅλους μας σὲ πνευματικὸ ἀναβαπτισμό, ἐπικαιροποιοῦν καὶ παροντοποιοῦν, μὲ ἕναν τρόπο μοναδικὸ καὶ συγκλονιστικὸ τὸ μυστήριό τῆς πίστεώς μας στὸν Χριστό. Μᾶς στερεώνουν στὴν πίστη μας στὸν Θεὸ καὶ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας, εὐεργετικὰ καὶ προστατευτικὰ.

Ὁ Κύριός μας διὰ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας Του, πὺν εἶναι ἡ ταμιούχος τῆς χάριτος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τῶν ἁγίων Της, πὺν εἶναι βλαστήματά Της, ἐργάζεται τὸ μυστήριό τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Τὸ μυστήριό αὐτὸ κρύπτει μίᾳ ἀκαταγνώστη δύναμη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμπνεύσθηκαν, ὀπλίσθηκαν καὶ θωρακίσθηκαν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὡς οἱ τιμώμενοι Ἀγ. Θεόδωροι, οἱ ὅποιοι ἐθυσιάσαν καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας».

Ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν φιλόστοργη παρουσία τῆς υπεραγίας Θεοτόκου στὴν ζωὴ τῶν πιστῶν κάτω ἀπὸ τὴν Ὅποία διατελεῖ διαχρονικῶς καὶ θωρακίζεται πνευματικῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

«Στὴν ὑπερευλογημένη Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, τὴν χαρὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ σκέπη τῶν ἀνθρώπων, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, μὲ εὐλάβεια, σεβασμό, τιμὴ καὶ ἀγάπη, ἀναπέμπουμε ἀπόψε ἱκετήριες ὠδὲς καὶ δεήσεις. Ἀπὸ Ἐκεῖνη, πὺν εἶναι τὸ ἀσφαλέστατο καταφύγιο τῶν ἀπελπισμένων, ἡ κραταῖα προστασία καὶ τὸ καύχημα τῶν πιστῶν, ἡ ἀνεξάντλητη βοήθεια τῶν ἀβοήθητων, ἡ σκέπη τοῦ

κόσμου καὶ τὸ ἀπροσμάχητο τεῖχος, ἐκζητοῦμε, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας, νὰ πρεσβεύει συνεχῶς πρὸς τὸν Υἱὸ Της, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν Κύριο καὶ Θεό μας Ἰησοῦ Χριστό, νὰ ἀγιάζει, νὰ περιφρουρεῖ καὶ νὰ προστατεύει τὴν κληρονομία Της. Ἀμήν!».

**«Ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης
πρότυπο ἀληθοῦς ποιμένος,
διδασκάλου, ὁμολογητοῦ»**

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, ποιμαντικῶς ἀποβλέπουσα στὸν ἀγιασμό, τὴν πνευματικὴ στερέωση καὶ ἐνίσχυση τῶν πιστῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ψυχосωτήριο αὐτὴν περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τιμὴ, εὐλαβικὸ σεβασμό, ἀλλὰ καὶ βαθιὰ κατάνυξη, ὑποδέχθηκε τὴν ἀκεραία καὶ ἀφθορο ἀριστερὰ χεῖρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ

τὴν παλαιάτο ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Πάντων Βαρλαάμ Μετεώρων, στὴν ἀνδρώα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών, τὴν Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου, στίς 5:30 τὸ ἀπόγευμα.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ θαυματοβρύτου λειψάνου, πραγματοποιήθηκε μέσα σὲ κλίμα βαθιᾶς συγκινήσεως καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο, μὲ τὴν παρουσία τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς, τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου, τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχου Σερρών κ. Παναγιώτου Σπυροπούλου, καθὼς καὶ πλήθους εὐσεβῶν χριστιανῶν, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ λάβουν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλου Τεράρχου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀκολουθῶς, τελέσθηκε ἐπίσημος Δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, στὸ τέλος τῆς ὁποίας, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε, διὰ θερμῶν

λόγων, τόσο τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Θεόκλητο καὶ τὸν σεπτὸ Καθηγούμενο τῆς Μονῆς Αγ. Πάντων Βαρλαάμ, πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτη π. Βενέδικτο, ὅσο καὶ τοὺς κομίσαντες τὸ ἱερὸ λείψανο, π. Βαρλαάμ καὶ π. Σάββα, ὁμίλησε πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εὐρισκόμενοι ἤδη, μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, στὸ μέγα πέλαγος τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τέσσαρακοστῆς, στὸν καιρὸ τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων, ἡ ἁγία Μητέρα μας Ἐκκλησία ἐντατικοποιεῖ τὴν προσφορὰ Τῆς γιὰ τὴν πνευματικὴ μας θωράκιση καὶ ἐνδυνάμωση, ὥστε ὁ ἀγῶνας αὐτὸς νὰ εἶναι καρποφόρος καὶ σωτήριος. Αὐτὸς ὁ ἱερὸς σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται μὲ ὅλα τὰ σωτήρια μέσα καὶ τὶς ἱερὲς πνευματικὲς παραδόσεις, πὺν διαθέτει ἡ Ἐκκλησία μας αἰῶνες τώρα καὶ πὺν προσφέρονται στὴν καλὴ διάθεση καὶ ἐλεύθερη βούληση τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Συμπαράστατες ἐνθερμοὶ στὸν εὐλογημένο αὐτὸν ἀγῶνα μας εἶναι οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Οἱ ἅγιοι, παλαιότεροι καὶ νεότεροι, καρποὶ εὐλογημένοι τοῦ θεοφύτευτου δένδρου τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ φιλόθεοι ἀγωνιστὲς καὶ φιλάνθρωποι προστάτες τοῦ κόσμου, μᾶς ἐνισχύουν, μᾶς διδάσκουν ἐμπειρικῶς, μᾶς ἐμπνέουν δημιουργικῶς καὶ μᾶς σκεπάζουν φιλοστόργως μὲ τὶς θεοπειθεῖς καὶ ἐνδύναμες προσευχὲς τοὺς πρὸς τὸν Θεό. Τὰ δὲ ἱερά τοὺς λείψανα, στὰ ὁποῖα ἐπαναπαύεται ἡ παντοδύναμη καὶ πανσθενὴς χάρις τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν

ἀστείρευτους ποταμοὺς θαυμάτων καὶ ἱαμάτων γιὰ ὅλους ἐκείνους, πὺν τὰ ἀσπάζονται μὲ αὐθεντικὴ εὐλάβεια καὶ ὑγιὴ πίστη, ζητῶντας μὲ θερμὴ καρδιάς τὴν πρὸς τὸν ἅγιο Θεὸ μεσιτεία τοὺς.

Μέσα, λοιπόν, σὲ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ πλαίσιο καὶ πρὸς πνευματικὴ ἐνίσχυση τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, μὲ αἰσθήματα βαθυτάτης συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ δοξολογίας πρὸς τὸ ὑπερῡμνητο Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑποδεχθήκαμε τὸ χαριτόβρυτο ἱερὸ λείψανο τοῦ Αγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ὁποῖο ἦλθε, ὡς μία εὐλογία ἐξαιρετικὴ, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Σταγῶν καὶ Μετεώρων, μὲ τὴν φιλάδελφη εὐχή τοῦ ἐπιχωρίου Σεβ. Μητροπολίτου κ. Θεοκλήτου, πρὸς ἁγιασμὸ καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διςχιλιόχρονη παράδοση τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, διδάσκει τὴν βαθιὰ τιμὴ, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ἐνθερμὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἁγίους μας, πὺν ὡς ζωντανὲς καὶ ἀκέραιες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, κατὰ χάριν Χριστοῦ, βάδισαν μὲ πιστότητα καὶ ἀφοσίωση ἕως θανάτου στὰ χνάρια τοῦ Κυρίου μας καὶ δοξάσθηκαν ἀπὸ Αὐτὸν καὶ ὅσο ζοῦσαν καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸ τοὺς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ, μὲ πλῆθος σημείων καὶ θαυμάτων.

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία φροντίζει μὲ πολὺ στοργὴ καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία καὶ ἐνίσχυση ὅλων μας, ὥστε μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σκέπη τῶν ἁγίων μας νὰ μποροῦμε νὰ ὠριμάζουμε πνευματικῶς, "ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ". Στὸν

καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ἐπαφίεται πλέον, ἐὰν καὶ πὼς θὰ ἀξιοποιήσουμε αὐτὴν τὴν δυνατότητα, πὺ μᾶς χαρίζεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Δοξάζουμε τὸ ὑπερύμνητο Ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ, μὲ εὐγνώμονα διάθεση καὶ βαθιὰ εὐλάβεια, τιμοῦμε καὶ σεβόμεθα ὑπερβαλλόντως τοὺς ἁγίους μας, ὡς φανερώσεις τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου μας, ὡς πολυτίμητα δῶρα τοῦ Του, ὡς διδασκάλους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς θεογνωσίας, ὡς ἀπλανεῖς ὁδηγοὺς στὴν χριστοζωή, ὡς φιλοστόργους εὐεργέτας καὶ φύλακας τῆς ζωῆς μας, ὡς ὁμολογητὰς τῆς σωζούσης πίστεως, ὡς ὑφηγητὰς τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς, ὡς νοητὸν νέφος προστασίας καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐχαριστοῦμε, ἀπὸ μέσης καρδίας, τὸν πολὺ ἀγαπητὸ μας ἀδελφό, Μητροπολίτη Θεόκλητο, στὸν ὁποῖο ἐγκαρδίως εὐχόμεθα καὶ γιὰ τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του, ἔτη πολλὰ, σωτήρια, ἀγλαόκαρπα καὶ ἀπὸ Θεοῦ δαψιλῶς εὐλογημένα

στὴν Ἀρχιερατικὴ του διακονία στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Ἄς προσέλθουμε λοιπὸν, στὴν ἀρχὴ τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου, μὲ ταπεινὸ φρόνημα καὶ πίστη θερμή, ὥστε νὰ λάβουμε τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς μετανοίας, τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, γιὰ νὰ διαπλεύσουμε μὲ ἀσφάλεια τὸ ψυχοφελὲς πέλαγος τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς "πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα ἀναστάσεως".

Ἀμέσως μετὰ, ἀντιφώνησε ὁ ἱερομόναχος π. Βαρλαάμ μὲ ὠραῖο, γλαφυρὸ καὶ πνευματικὸ λόγο. Στὴν συνέχεια, μετὰ τὴν πάνδημη Δοξολογία, ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, τελέσθηκαν, μὲ τὴν πολυπληθεῖ παρουσία εὐλαβῶν χριστιανῶν, οἱ ἀκολουθίες τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου καὶ τῶν Προηγιασμένων Τίμ. Δώρων, ἱερουργήσαντος τοῦ

Σεβ. Ποιμενάρχου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγου.

«Ἄγια καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή: Καιρὸς συγχωρήσεως καὶ νηστείας, ὑψοποιοῦ ταπεινώσεως, ἁγιασμοῦ»

Τὴν Κυριακὴ τῆς «Τυρινῆς», 22 Φεβρουαρίου, στὶς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε, μὲ Ἀρχιερατικὴ χοροστασία καὶ ἐποικοδομητικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ὁ Α' Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τοὺς ὥραιό-

τατους ὕμνους περὶ νηστείας, μετανοίας, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρητικότητος, ποὺ καλλιεργοῦν στὴν ψυχὴ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστό.

Νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, εἶχαν τοποθετηθεῖ στὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἡ θαυματουργὸς βυζαντινὴ εἰκόνα τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, προερχομένη ἀπὸ τὸ χωρίο των Στεφανίνων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῶν Σερρῶν καὶ χαριτόβρυτα ἀποτμήματα ἱερῶν λειψάνων, πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τοῦ μεγάλου πλήθους πιστῶν, ποὺ εἶχε κυριολεκτικῶς κατακλύσει τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Σερρῶν.

Στὸ τέλος, ἀναπέμφθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο, ἡ συγχωρητικὴ εὐχή καὶ πραγματοποιήθηκε, κατὰ τὸ ἱερὸ ἔθος, ὁ ἀσπασμὸς τῆς συγχωρήσεως, πρὶν τὴν εἴσοδο στὴν ἀγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Λαμπρὸς ἑορτασμὸς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Νιγρίτης καὶ Σύναξη κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν

Μὲ δοξολογικὴ διάθεση προσευχῆς πρὸς τὸν Τρισάγιο Θεό, γιὰ τὸ μεγάλο ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας, πολύτιμο δῶρο τῆς φιλοστόργου προνοίας Του, ἀλλὰ καὶ μὲ αἰσθήματα ὀφειλομένης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐνδόξους πατέρες της, γιὰ τὴν μέχρι αἵματος θυσία τους, ἡ ἡρωικὴ πόλις τῆς Νιγρίτης, ἐόρτασε καὶ ἐφέτος τὴν 113ῃ ἐπέτειο,

ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της, ἀπὸ τῶν βουλγαρικῶν στρατευμάτων κατοχῆς (1913).

Τὸ Σάββατο 21 Φεβρουαρίου, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου Νιγρίτης, πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας, τελέσθηκε ἐπιμνημόσυνος δέηση ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου ὀπλαρχηγοῦ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, Γεωργίου Γιαγκλή (1869 – 1946), καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἡρωικῶν μορφῶν, ποὺ ἀγωνίσθηκαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τόπου καὶ θυσιάσθηκαν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος. Ὁ ἡρωικὸς αὐτὸς Ἕλλην Μακεδονομάχος, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη εἰρηνικῶς, ἀσκούμενος ἐν Ἀγ. Ὁρει Ἄθω τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ μὲ τὸ μοναχικὸ ὄνομα Γαβριήλ, εἰσῆλθε ὡς ἐλευθερωτὴς στὴν πόλη τῆς Νιγρίτης, τὴν 24ῃ Ὀκτωβρίου 1912, κατόπιν νικηφόρου μάχης, ποὺ ἔδωσε γενναίως

μαζί με ἄλλους Νιγηριτικούς ἄνδρες, ἐναντίον ἐνόπλου τουρκικοῦ σώματος, ἐνῶ τὴν 20η Φεβρουαρίου 1913, σὲ σφοδρὴ σύγκρουση στὴν θέση «ΠΛΑΤΑΝΟΥΔΙΑ» στὴν Τερπνὴ Βισαλτίας, κατόρθωσε νὰ κατανικήσῃ τις δυνάμεις τῶν Βουλγάρων ἐπιδρομέων, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀτακτὴ ὑποχώρηση τῶν κατόχικῶν τῶν στρατευμάτων.

Στὴν ἐπίσημη Δοξολογία, ποὺ τελέσθηκε στὶς 11:00 τὸ πρωί, στὸν ὡς εἴρηται ἱερὸ Ναὸ τῆς Νιγηρίτης, χοροσταστήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγηρίτης κ. Θεολόγου, παρόντες μεταξὺ ἄλλων ἦταν καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἑσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νὸς Γκιουλέκας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Βουλευτὲς Ν. Σερρών κ. κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Αραμπατζῆ καὶ Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Ἡρακλείας κ. Κλεάνθης Κοτσακιάχιδης, Ν. Ζίχνης κ. Παντελεῖμων Μπόζης, Ἑμμ. Παπᾶ κ. Δημήτριος Νότας καὶ Βισαλτίας κ. Εὐανθία Πλιάκου, Δημοτικοὶ καὶ Περιφερειακοὶ Σύμβουλοι, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, ἡ Ἀστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρών κ. Εὐαγγελία Δούμα, ὁ Διοικητὴς τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Πρόδρομος Καλαϊτζίδης, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖες σχολικῶν τμημάτων μὲ τις γαλανόλευκες σημαῖες καὶ Πολιτιστικοὶ Σύλλογοι μὲ τις παραδοσιακὲς φορεσιὲς καὶ τὰ λάβαρα τους.

Τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας λόγο,

ἐξεφώνησε ἡ ἐκπαιδευτικὸς κ. Σουλτάνα Αρβανιτάκη, Διευθύντρια τοῦ 2ου Δημοτικοῦ Σχολείου Νιγηρίτης.

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος, μαζί με τὸν ἱερὸ Κλῆρο, τοὺς Ἀρχόντες καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, μετέβησαν ἐν πομπῇ, στὸν χώρο τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς Νιγηρίτης. Ἐκεῖ, ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέηση, κατετέθησαν στέφανοι, τηρήθηκε ἐνὸς λεπτοῦ σιγῇ στὴν μνήμη ὅλων ὧν θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Βισαλτίας, ἐψάλη ὁ Ἐθνικὸς μας Ὕμνος καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη παρέλαση τῶν μαθητικῶν, στρατιωτικῶν καὶ πολιτιστικῶν τμημάτων.

Ακολουθῶς, στὶς 12:30 τὸ μεσημέρι, στὸ προσφάτως ἐγκαινιασθὲν (2-11-2025), πολυδύναμο πνευματικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐκκλησιαστικὸ Κέντρο «ΕΣΤΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ» τῆς πόλεως τῆς Νιγηρίτης, ἔλαβε χώρα ἡ Γενικὴ Σύναξη τῶν ἐφημεριῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγηρίτης, ἐν ᾧ ψεῖ καὶ τῆς εἰσόδου στὸ φιλόνητρο πο στάδιο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Μετὰ τὴν ἐναρκτήριον προσευχή, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε διεξοδικὰ στὴν ἐπὶ θύραις εὐρισκομένη ψυχωφελὴ περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθὼς καὶ σὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς κληρικούς, σὲ σύγχρονα προβλήματα καὶ προκλήσεις, ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐκκλησία μας, δίδοντας τις ἀπαραίτητες κατευθύνσεις καὶ διευκρινήσεις, εὐχήθηκε δὲ πατρικῶς κάθε ἀπὸ Θεοῦ εὐλογία καὶ ἐνίσχυση στὸ προκείμενο

πνευματικό, ἀγιαστικό καὶ ἱεραποστολικό ἔργο τους, κατὰ τὴν κατανυκτικότετη περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

«Τὸ πνευματικό μας ἔργο κατ' αὐτὴν τὴν ἀγία καὶ κατανυκτικὴ περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔτους, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ἔχει συγκεκριμένο πνευματικό στόχο, τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν χώρα τῆς ἀπαράκλητης πνευματικῆς φτώχειας καὶ σκλαβιάς καὶ τὴν διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστροφή μας στὸν Οἶκο τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μας.

Ὁ πνευματικὸς ἀγὼνας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μᾶς ὁδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια, διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, στὸ ὁλόφωτο κατώφλι τῆς Ἀναστάσεώς Του, πὺν σηματοδοτεῖ τὴν νίκη κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τὸ σωτήριο πέραςμᾶ μας στὴν πληρότητα τῆς ζωῆς».

Ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψη τῆς νέας Ἀστυνομικῆς Διευθύντριας στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών

Τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο, ἐπισκέφθηκε, τὴν Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου, στὶς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὸ Ἐπισκοπεῖο Σερρών, ἡ νέα Ἀστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρών κ. Εὐαγγελίᾳ Δούμα, στὸ πλαίσιο τῶν ἐθιμοτυπικῶν ἐπισκέψεων, πὺν πραγματοποιεῖ, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν νέων τῆς καθηκόντων, μετὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρόσφατη προαγωγή στὸν βαθμὸ τοῦ Ὑποστρατήγου τοῦ ἀπερχομένου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Σερρών κ. Εὐαγγέλου Τσιώτα.

Ἡ κ. Δούμα εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχή, καθὼς καὶ γιὰ τὶς πολýτιμες σκέψεις του καὶ τὸν γόνιμο διάλογο. Ἐξέφρασε δὲ τὸν σε-

βασμό της πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθιὰ ἐκτίμησή της γιὰ τὸ ἐπιτελούμενο ποιμαντικό, φιλανθρωπικὸ καὶ ἐν γένει πνευματικὸ ἔργο Της.

Ὁ Σεβασμιώτατος, συνεχάρη ἐγκαρδίως τὴν νέα Διευθύντρια τῆς Αστυνομίας Σερρών, γιὰ τὰ νέα καθήκοντά της, εὐχόμενος τὴν ἐνίσχυση καὶ εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ στὸ ὑψηλὸ καὶ εὐθυνοφόρο ἔργο της.

Τέλος, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, προσέφερε στὴν κ. Δούμα, σὲ ἀνάμνηση τῆς συναντήσεως, ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς Παναγίας «ΠΟΝΟΛΥΤΡΙΑΣ», τῆς ὁποίας τὸ χαριτόβρυτο καὶ θαυματουργό, ἀνάγλυφο εἰκόνισμα (11ος μ.Χ. αἰών) φυλάσσεται στὸν ἱερό Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σερρών.

Εὐλόγησις τῆς ἁγιοβασιλειόπιτας στὸ ΔΙ.ΠΑ.Ε. Σερρῶν

Μὲ τὴν παρουσία τοῦ Πρυτάνεως κ. Σταματίου Ἀγγελοπούλου, τῶν Ἀντιπρυτάνεων, μελῶν τοῦ Συμβουλίου Διοικήσεως, τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Διευθυντοῦ, διοικητικῶν στελεχῶν καὶ λοιπῶν μελῶν τοῦ Διεθνoῦς Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Βουλευτοῦ Ν. Σερρῶν κ. Θεοφίλου Λεονταρίδη, τῆς Δημάρχου Σερραίων κ. Βαρβάρας Μητλιάγκα, ἐκπροσώπων τῶν στρατιωτικῶν, αστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, πραγματοποιήθηκε, τὴν Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου, στὶς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὴν ἐπίσημη αἴθουσα δεξιώσεων τοῦ ὡς εἴρηται πανεπιστημιακοῦ Ἰδρύματος τῶν Σερρῶν, ἡ εὐλόγησις τῆς πατροπαράδοτης ἁγιοβασιλειόπιτας, ἀπὸ τὸν Σέβ. Μητροπολίτη Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο.

Στὸν σύντομο καὶ ἐγκάρδιό χαιρε-

τισμό του, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση τοῦ κ. Πρυτάνεως, εὐχήθηκε πατρικῶς, τὴν ἐξ ὕψους εὐλογία, δύναμη καὶ φωτισμὸ στὴν ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα, υἡγεία καὶ πρόοδο στοὺς φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες τοῦ ΔΙ.ΠΑ.Ε. Σεργῶν, τὸ ὁποῖο, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐτόνισε, κατέχει σπουδαία θέση ἀνάμεσα στὰ Πανεπιστήμια τῆς Πατρίδος μας.

«Τὸ Διεθνὲς Πανεπιστήμιο τῆς Ἑλλάδος στὶς Σέρρες, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, καλεῖται, ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς ἐκπαιδευτικοῦ τοῦ ἔργου, νὰ λειτουργήσῃ ἀκόμη περισσότερο καὶ ὡς ἓνας ἰδιαίτερος χρήσιμος καὶ ἀποδοτικὸς μοχλὸς ἀνάπτυξης τῆς πρωτεύουσας πόλεως τοῦ Νομοῦ Σεργῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι κοντὰ σας μὲ ἀγάπη καὶ διάκριση, μὲ τὴν προσευχή Της, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν βαθιὰ Τῆς ἐκτίμηση γιὰ τὸ οὐσιαστικὸ ἔργο, ποὺ ἐπιτελεῖται στὸ σπουδαῖο αὐτὸ πανεπιστημιακὸ Ἰδρυμα τῆς πόλεως τῶν Σεργῶν, ὅπου σπουδάζουν πάνω ἀπὸ 6.500 φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα».

Ἀκολούθησε δεξίωση καὶ συνομιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου μὲ τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὲς τῆς πόλεως τῶν Σεργῶν σὲ ἐγκάρδιο καὶ ζεστὸ κλίμα.

**«Βαθὺς ὁ παραπικρασμὸς μας
γιὰ τὴν ἀκατανόητη καὶ ἄδικη
ἐπίθεση ἀπὸ ὁμόδοξα
χείλη κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου!»**

Στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Μητροπολίτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σεργῶν, ἱερούργησε τὴν Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σεργῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς ἁγίας Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς συνάξεως τῆς χαριτοβρύτου εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς «Ἱεροσολυμιτίσσης».

Ὁ Σεβασμιώτατος, στὴν σύντομη ἀλλὰ μεστή νοημάτων ὁμιλία του, εὐχήθηκε ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ παναγιοσκεπάστα στὶς χριστιανὲς μητέρες, ἐπικαλούμενος σ' αὐτὲς τὴν κραταιὰ προστασία καὶ σκέπη τῆς μεγάλης Μητέρας ὅλου τοῦ κόσμου, ὑπεραγίας Θεοτόκου, σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στὸ πρόσωπο τῆς Μάνας-Παναγίας, σήμερα, ἐορτάζουν κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, οἱ μάνες ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες φέρουν μέσα τους τὴν ἴδια τὴν ζωὴ καὶ κρατοῦν στὴν ἀγκάλη τους τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, οἱ μητέρες ὅλων μας, εἴτε αὐτὲς εὐρίσκονται κοντὰ μας καὶ μᾶς ἐνισχύουν μὲ τὴν στοργή καὶ τὴν θαλπωρή τους, εἴτε εὐρίσκονται πλησίον τῆς μεγάλης Μητέρας ὅλου τοῦ κόσμου, τῆς Παναγίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μᾶς σκεπάζουν μὲ τίς προσευχὲς καὶ τὴν

ἀγάπη τους, καθὼς ἡ πιὸ φωτεινὴ καὶ ἡ πιὸ ἀγνὴ ἀγάπη, αὐτὴ τῆς μητέρας εἶναι ἰσχυροτέρα καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς μάνες, τὶς "μικρὲς Παναγίες" τῆς ζωῆς μας, ὑποκλινόμεθα, σήμερα, μὲ βαθύτατο σεβασμὸ καὶ ἀσπαζόμεθα μὲ εὐγνώμοσύνῃ τὸ χέρι τους! Χρόνια πολλὰ κι εὐλογημένα στὶς μάνες ὅλου τοῦ κόσμου! Ἰδιαίτερος στὶς πονεμένες μάνες τῆς Ἑλλάδος, στὶς βασανισμένες μάνες, τῶν ὁποίων τὶς καρδιὲς διαπερνᾷ ἡ δριμύεια ρομφαία τοῦ πόνου γιὰ τὰ παιδιὰ τους.

Ἐορτάζει ὁμως καὶ ἡ πνευματικὴ Μητέρα μας Ἐκκλησία, ἡ Ὅποία μᾶς κρατᾷ μὲ ἀγάπη μέσα στὴν στρογγυλὴ ἀγκάλῃ Τῆς, μᾶς ἀναγεννᾷ στὴν αἰώνια ζωὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μᾶς τρέφει πνευματικῶς διὰ τῶν θείων μυστηρίων Τῆς, μᾶς ὑπομένει μακρόθυμα παρὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀτέλειά μας, μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς ἐνισχύει, μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς περιμένει πάντοτε, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς διδάσκει, μᾶς καταλαβαίνει, μᾶς θεραπεύει, μᾶς χειραγωγεῖ στὴν ἀλήθεια, σκουπίζει τὰ δάκρυά μας καὶ ἐπουλώνει τὶς πληγές μας».

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στὴν σκληρότατη καὶ ἄδικη λεκτικὴ ἐπίθεση ἀπὸ κρατικὰ κέντρα μεγάλης ὁμόδοξης χώρας κατὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τροφοῦ καὶ μητρὸς πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένη καὶ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, Παναγιώτατου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Κίνηση ἀκατανόητη, ἄδικη, ἀχρείαστη καὶ ζημιογόνος, πὺν ἀποτελεῖ ἀφορμὴ πικρίας καὶ βαθυτάτου προβληματισμοῦ γιὰ ὁλόκληρη τὴν χριστιανοσύνη, τὴν Ἐκκλησία μας, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμια Ὁρθόδοξη κοινότητα, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε ὁ Σεβασμιώτατος, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κινήσεις ὅπως ἡ συγκεκριμένη εἶναι πολλαπλῶς ἐπιζήμιες καθὼς δημιουργοῦν ἐπικίνδυνα ρήγματα στὴν ἐνότητα τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λαῶν τους, ἀποσταθεροποίηση καὶ ἔνταση, συνθηκὲς διχασμοῦ, ἐργαλειοποίησης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαράδεκτης πρακτικῆς ἀπ' ὅπου κι ἂν προέρχεται.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σώτεια τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει πικρὰν πείραν, μέχρι καὶ προσφάτως, ἀκαίρων καὶ θλιβερῶν παρεμβάσεων καὶ ἐπεμβά-

σεων κρατικῶν ἐξουσιῶν στὰ ἐσωτερικά Της, πού Τήν ἐπύκρναν, τραυμάτισαν τήν ἀξιοπιστία τοῦ ἥθους καί τῆς μαρτυρίας Τῆς ἀνά τόν κόσμο. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος νά μὴν ἐπιτρέψει νά ἐργαλειοποιηθεῖ ἀπὸ κανέναν! Στις ἀδίκες ἐπιθέσεις ἡ Ἐκκλησία ἀπάντᾳ πάντοτε μὲ τὴν προσευχή Της, τὴν μακροθυμία καί τὴν ἀγάπη Της.

Στὴν ἀγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας, στὴν οἰκουμενικότητά Της, εἴμεθα μία οἰκογένεια πίστεως, ἀγάπης καί ἀδελφосύνης. Αὐτὴ τὴν ποιότητα ἥθους καί μαρτυρίας πρέπει νά διαφυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ!».

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς πανηγυρικῆς θ. Ἱερουργίας τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ μνημόσυνο ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πασῶν τῶν ἀειμνήστων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν μητέρων.

Ἀκολούθως, στὶς 11:30 τὸ πρωί, ὁ Σεβασμιώτατος δέχθηκε στὸ γραφεῖο του στὸ Ἐπισκοπεῖο Σερρών τοὺς ἄρτι ἐγκατασταθέντες νέους Διοικητὲς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππο Γιαλαμά καί τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Πρόδρομο Καλαϊτζίδη, στοὺς ὁποίους εὐχήθηκε πατρικῶς τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυση καί εὐλογία τοῦ ἀγίου Θεοῦ στὴν ἀνάληψη τῶν νέων ὑψηλῶν καθηκόντων τους.

«Ἀγαπῶ, ἄρα ὑπάρχω!»

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καί Νιγρίτης, μὲ ἀφορμὴ τὴν μεγάλη Δεσποτοθεομητορική ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ ἐπικέντρο τὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ὅπου φυλάσσεται τὸ περίπυστο εἰκόνισμά τῆς Παναγίας «Ἱεροσολυμιτίσσης», ἀκριβὲς ἐκτύπωμα τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Θεοτόκου στὸ πάνσεπτο θεομητορικὸ μνῆμα στὴν Γεθσημανή, ἐτίμησε καί ἐφέτος ἱεροπρεπῶς καί ἀξιοχρέως τὸ σεβάσμιο πρόσωπο τῆς μητέρας.

Συγκεκριμένως, τὴν Κυριακὴ 1 Φεβρουαρίου, στὶς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν ὡς εἴρηται ἐορτάζοντα Μητροπολιτικὸ Ναὸ τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός Ἑσπερινός, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Παρόντες ἦταν ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρῶν κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, καθὼς καί μέγα πλῆθος φιλοπάρθενων χριστιανῶν.

Μετὰ τὴν εὐλόγηση τῆς ἐορτίας ἀρτοκλασίας, ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν «ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ ΠΙΟΝΟΛΥΤΡΙΑ», αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Χριστόδουλος Καμπερίδης ἀναφέρθηκε μὲ ἀναλυτικὰ στοιχεῖα καί τεκμηριωμένο λόγο στὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πού

πραγματοποιεῖται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ πρὸς ἀνακούφισή τῶν ἐμπεριστατών ἀδελφῶν μας. Ὁμίλησε γιὰ τὶς δράσεις φιλανθρωπικοῦ χαρακτήρος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού συνολικῶς ἀγγίζουν τὶς 783.000,00€ γιὰ τὸ ἔτος 2025, ὅσο καὶ γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἐπιτυχῇ καὶ ἀυξητικῇ, σὲ ἀποτελεσμα, ἔκβαση τοῦ διενεργηθέντος «Ἐράνου Ἀγάπης».

«Καὶ τὸν παρελθόντα χρόνο, εἶπε ὁ π. Χριστόδουλος, μὲ τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Θεοῦ, παρὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἀντίξοες συνθήκες, χορηγήθηκαν χρηματικὰ ποσά, τόσο ἀπὸ τὸ Γενικὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπτωχα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, γιὰ τακτικὰ καὶ ἑκτακτὰ οἰκονομικὰ βοηθήματα, γιὰ τὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο "ΚΙΒΩΤΟΣ ΑΓΑΠΗΣ", γιὰ τὸ Διαμητροπολιτικὸ Συσσίτιο "Ὁ ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ", γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ Κατασκήνωση "ΓΑΛΙΛΑΙΑ", γιὰ τὸν Ξενῶνα φιλοξενίας "ΣΤΟΡΓΗ", γιὰ τὴν τράπεζα ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως "ΑΓ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΕΛΕΗΜΩΝ", γιὰ τὸ Κοινωνικὸ Ἰατρεῖο καὶ Φαρμακεῖο, γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή, γιὰ ἀποφυλακίσεις κρατουμένων καὶ γιὰ ἄλλες φιλανθρωπικὲς δράσεις, ὅπως αὐτὲς κατεγράφησαν ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν τους. Ἐπίσης, ἐδόθησαν ὑποτροφίες-φοιτητικὰ ἐπιδόματα σὲ 55 συνολικῶς φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες τῆς περιοχῆς, πού διακρίνονται γιὰ τὴν πρόοδο στὶς σπουδές, τὸ ἥθος τους καὶ ἀντιμετωπίζουν σοβαρὲς οικονομικὲς δυσκολίες, ὡς προσφορά τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν σπουδάζουσα νεολαία τοῦ τόπου μας».

Ἀκολουθῶς, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπηύθυνε τὸν δίκαιο ἔπαινο τῆς Ἐκκλησίας τόσο στὸν ὑπεύθυνο τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου, π. Χριστόδουλο, ὁ ὅποιος ἔχει ἐπωμισθεῖ μὲ φόβο Θεοῦ, φιλότιμο καὶ ἀποτελεσματικότητα τὸν συντονισμό τῆς φιλανθρωπικῆς διακονίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ στοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀφοσιω-

μένους ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν, πού μὲ ἔνθεο ζήλο, αὐταπάρνηση, ἀρχοντικό φιλότιμο καὶ ἐνθουσιασμό διακονοῦν τὸ φιланθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Εὐχαριστοῦμε ὅλους σας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, κληρικούς καὶ λαϊκούς, οἱ ὅποιοι ἐμπνέεσθε ἀπὸ τὸ ἱερὸ ὄραμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Παρὰ τίς δυσκολίες τῶν ἡμερῶν ἐξακολουθεῖτε νὰ κρατᾶτε τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης ζωντανὸ μέσα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, γιατί ἂν πάψει νὰ ὑπάρχει ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ νὰ θερμαίνει τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, τότε ἡ ἐλπίδα θὰ χαθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἡ κόλαση θὰ ἔχει ἀνοίξει. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργο ἑνός, εἶναι ἔργο συλλογικὸ καὶ κυρίως τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιο πρέπει εὐγνωμόνως νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ δοξολογήσουμε. Μὴν σταματήσετε νὰ ἀγαπᾶτε μὲ ἀγάπη χριστοειδῆ, ἀνιδιοτελεῆ, ἀρχοντική, διακριτική, εὐγενική. Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγάπη εἶναι προϋπόθεση ζωῆς. Ἡ μεγίστη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης συγγενεύει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεό. Ζοῦμε μόνον ὅταν ἀγαπᾶμε. Συνεχίστε αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς ἀγάπης καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μαζί σας».

Ἰδιαίτερους, ἐπίσης, λόγους εὐχαριστίας ἀπηύθυνε ὁ Σεβασμιώτατος καὶ στὴν Πρόεδρο κ. Στέλα Ἐλευθεριάδου καὶ στὰ ἔντιμα μέλη τοῦ «ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ» Σεργῶν, τόσο γιὰ τὴν σπουδαιότητά, πολυετῆ, πολιτιστικὴ καὶ πνευματικὴ προσφορὰ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Συλλόγου στὴν κοινωνία τῶν Σεργῶν, ὅσο καὶ γιὰ τὴν προσφορὰ,

ὅπως κάθε χρόνο, τῆς ἐορτίας ἀρτοκλασίας, σὲ ἔνδειξη τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, πού ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἀξεπέραστο πρότυπο τῆς χριστιανῆς μητέρας.

Ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχήθηκε ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ παναγιοσκέπαστα στὶς μητέρες ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπικαλούμενος σ' αὐτὲς τὴν κραταιὰ προστασία καὶ σκέπη τῆς μεγάλης Μητέρας Παγαγίας, σημειώνοντας μεταξύ ἁλλῶν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στὸ πρόσωπο τῆς μεγάλης Μητέρας, τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐορτάζουν κατὰ τὴν Δεσποτικὴ καὶ Θεομητορικὴ ἐορτὴ τῆς ἀγίας Ὑπαπαντῆς καὶ οἱ μάνες ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες φέρουν μέσα τους τὴν ἴδια τὴν ζωὴ καὶ κρατοῦν στὴν ἀγκάλη τους τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, τὰ παιδιὰ τους. Ἡ μητέρα τοῦ καθενός μας, εἴτε εὐρίσκεται κοντά μας καὶ μᾶς ἐνισχύει μὲ τὴν προσευχή, τὴν στοργὴ καὶ τὴν θαλπωρὴ της, εἴτε εὐρίσκεται στὸν οὐρανό, ἀπὸ ὅπου μᾶς σκεπάζει μὲ τίς προσευχὲς καὶ τὴν ἀγάπη της, εἶναι τὸ ἱερότερο καὶ πιὸ γλυκὸ ὄνομα καὶ πρόσωπο στὴν ζωὴ μας. Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας εἶναι ἰσχυρότερα καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Χρόνια πολλά κι εὐλογημένα σ' ὅλες τίς μάνες, ἰδιαίτερος στὶς πονεμένες καὶ βασανισμένες, τῶν ὁποίων τίς καρδιές διαπερνᾷ ἡ δριμεῖα ρομφαία τοῦ πόνου γιὰ τὰ παιδιὰ τους, πού χάνονται στὸν παραλογισμό τῶν πολέμων, τῶν τραγικῶν ἀτυχημάτων, τῶν ναρκωτικῶν, τοῦ παρασιτικοῦ βίου, ἑνὸς ἀβίωτου βίου χωρὶς πίστη, ὄραμα, προοπτικὴ,

ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Τὸ ἀγιώτατο καὶ προσφιλέστατο σ' ὅλους μας πρόσωπο τῆς μητέρας ἀποτελεῖ τὸ ἀξεπέραστο πρότυπο τῆς θυσιαστικῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, φωτεινὸ μετέωρο ζωῆς, καταφύγιο ἐλπίδος καὶ παρακλήσεως».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, μὲ βαθιὰ συγκίνηση στὶς πέντε ἐργαζόμενες μητέρες, ποὺ προσφάτως βρῆκαν τραγικὸ θάνατο σὲ ἐργατικὸ ἀτύχημα στὰ Τρίκαλα, τονίζοντας τὸ ἱερὸ καθῆκον τῆς ὀλοθύμου προσέυχῆς γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους καὶ παρακλήσεως τῶν περιλειπομένων τέκνων καὶ οἰκείων τους, καθὼς καὶ στὶς μητέρες, ποὺ θρηνοῦν ἐπάνω στοὺς νωποὺς τάφους τῶν ἐπτὰ νέων, ποὺ ἄνοιξαν τόσο πρόωρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στοὺς οὐρανοὺς σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν χώρα τῆς Ρουμανίας.

«Ἰκετεύουμε θερμῶς τὴν Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴν Μητέρα τοῦ ἐλέους, τὴν φιλόστοργη Μάνα τοῦ πόνου καὶ τῆς καρτερίας νὰ ἔχει στὴν ἀγκαλιά Της στὸν οὐρανὸ τίς ψυχές ἐκείνων τῶν μητέρων, ποὺ προσφάτως ἔχασαν τὴν ζωὴ τους, τόσο τραγικὰ καὶ ἀπροσδόκητα τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας τους, ἀλλὰ καὶ νὰ παρηγορήσει τίς κομματιασμένες ἀπὸ τὸν πόνο ψυχές ἐκείνων τῶν μητέρων, ποὺ σήμερα θρηνοῦν ἐπάνω στὰ μνήματα τῶν παιδιῶν τους, ἐπισταλάζουσα τὸ βάλαμο τῆς θείας ἐνισχύσεως καὶ παρακλήσεως», ἐτόνισε χαρακτηριστικῶς ὁ Σεβασμιώτατος.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ

Σεβασμιώτατος πραγματοποίησε τὴν κοπὴ τῆς πατροπαράδοτης Ἀγιοβασιλειόπιτας γιὰ τοὺς ὑπευθύνους κληρικούς καὶ τὰ μέλη τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών καὶ Νιγρίτης, τῶν συνεργείων τοῦ «Ἑράνου Ἀγάπης» καὶ γιὰ τὰ μέλη, ποὺ ἐθελοντικῶς διακονοῦν στὸ Κοινωνικὸ Συσσίτιο, Ἰατρεῖο, Φαρμακεῖο καὶ Παντοπωλεῖο, προσέφερε δὲ στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ καὶ Ἀρχαγγελικὸ Ναὸ τῶν Σερρών, κατ' ἰδίαν φιλοτιμία καὶ προαίρεση, ἀπότμημα ἐκ τῶν χαριτοφόρων λειψάνων τοῦ ἐκ Πλατάνου Τρικάλων καταγομένου νέου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, Δημητρίου τοῦ φιλαγγέλου (Γκαγκαστάθη, +1975), ὡς μόνιμο σημεῖο εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν. Τὸ χαριτόβρυτο αὐτὸ ἱερολειψανικὸ θησαυρίσμα, ἀποθησαυρισμένο στὴν ἱερᾷ Μονῇ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Ζάρκου Τρικάλων ἐδωρήθη προφρόνως ἀπὸ τὴν σεβαστὴ Ἡγουμένη τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς, Γερόντισσα Ἰσιδώρα, μὲ τὴν ἄδειά καὶ εὐλογία τοῦ φιλαγίου καὶ σεπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Τρικκαίων, Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκης, Γαρδικίου καὶ Πύλης κ. Χρυσοστόμου στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο καὶ ἀποτελεῖ πλέον, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε ὁ Σεβασμιώτατος, τιμαλφέστατο πνευματικὸ θησαυρὸ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, μόνιμη καὶ ἀπτή πηγὴ ἁγιασμοῦ, δοχεῖο χωρητικὸ καὶ παρεκτικὸ τῆς ἁγιάζουσας καὶ σώζουσας τὸν ἄνθρωπο, θείας χάριτος.

«Ἱστορική Μητέρα μας Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν βαθιὰ Τῆς συμπάθεια καὶ λύπη γιὰ τὰ δύο τραγικὰ ἀτυχήματα»

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ ὁ σεπτὸς τῆς Ποιμενάρχης κ. Θεολόγος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς πικρᾶς συγκυρίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τῆς τραγικῆς δηλαδὴ ἀπώλειας πέντε ἐργαζομένων γυναικῶν σὲ ἐργατικό ἀτύχημα, ποὺ συνέβη σὲ γνωστὴ βιομηχανία τῶν Τρικάλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀδοκίμου θανάτου ἑπτὰ νέων σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν χώρα τῆς Ρουμανίας, δέονται ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀδικοχαμένων κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν παρηγορίας καὶ στηριγμοῦ τῶν οἰκογενῶν καὶ οἰκείων τους.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, εὐρισκόμενος

στὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, τὴν Τρίτη 27 Ἰανουαρίου, στὴν προσλαλιά του κατὰ τὴν θ. Λειτουργία, ποὺ τελέσθηκε στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ πολιούχου τῆς Αἰαϊκῆς πρωτεύουσας, Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀναφέρθηκε στὸ ἱερὸ καθήκον τῆς ὁλοθύμου προσευχῆς γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν τόσο ἀδόκητα καὶ τραγικὰ κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας καὶ παρακλήσεως τῶν περιλειπομένων ριχείων τους.

«Γιὰ τοὺς ἀδελφούς καὶ τίς ἀδελφές μας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ποὺ βρῆκαν βίαιο καὶ τόσο ἀδόκητο θάνατο, ποὺ ἄνοιξαν τόσο πρόωρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στοὺς οὐρανούς, ἡ Ἐκκλησία, ὡς φιλόστοργη Μητέρα, ἐκφράζει τὴν βαθιὰ Τῆς συμπάθεια καὶ λύπη.

Συμπονοῦσα ἡ Ἐκκλησία μας, μαζί με τοὺς ψυχικῶς καταρρακωμένους γονεῖς καὶ οἰκείους, δέεται πρὸς τὸν Κύριο νὰ τοὺς παρηγορήσει μετὰ τὸ βάλσασμα τοῦ θείου ἐλέους Του, γιὰ δὲ τοὺς πολυτραυματίες τῶν δύο τραγικῶν ἀτυχημάτων, εὐχεται τελεία ἀνάρρωση καὶ ταχεῖα ἀποκατάσταση τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν πληγῶν καὶ τραυμάτων τους».

«Ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ
συνεργατικῶς τὴν κοινωνία
μὲ κάθε ἄνθρωπο καὶ θεσμικὸ
φορέα καλῆς διαθέσεως»

Τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα γιὰ τίς Σχολές καὶ τίς κοινωνικὲς καὶ φιланθρωπικὲς δράσεις τοῦ «ΜΑ-

ΕΙΜΕΙΟΥ» Ἰδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, εὐλόγησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Κυριακὴ 25 Ἰανουαρίου, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, στὴν αἴθουσα «ΑΡΧΙΕΠΙ-ΣΚΟΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ» τῆς ἐκκλησιαστικῆς Βιβλιοθήκης «ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ».

Μεταξὺ ἄλλων παρέστησαν καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ νέος Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμᾶς, ἐκπρόσωπος τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρθάρα Μητλιάγκα, ὁ νέος Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σερρών κ. Αθανάσιος Παπαδόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως Σερρών κ. Ἰωάννης Καραβασίλης, ὁ Γεν. Γραμματέας τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν, Βιοτεχνῶν, Ἐμπόρων Ἑλλάδος (Γ.Σ.Ε.-Β.Ε.Ε.) καὶ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματικῶν, Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Σωματείων Σερρών (Ο.Ε.-Β.Ε.Σ.) κ. Σωτήριος Κοτσαμπᾶς, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Παραρτήματος Σερρών, Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι καὶ πλήθος κόσμου.

Τὸ «ΜΑΞΙΜΕΙΟ» Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πὺν ἐφέτος συμπληρώνει 28 χρόνια συνεχοῦς καὶ καρποφόρου λειτουργίας, ἐγκαίνιασθηκε ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸ Χριστόδουλο, τὸν Νοέμβριο τοῦ ἔτους 1998 καὶ ἀπετέλεσε καρπὸ τῆς ἀγάπης,

τῆς ἀνύστακτης ποιμαντικῆς μερίμνης καὶ τῆς προσωπικῆς φιλοτιμίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα φέρει.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸ αὐτὸ Καθίδρυμα συνιστᾷ μία δημιουργικὴ πνευματικὴ κυψέλη, ὅπου ὑπηρετοῦνται καὶ διδάσκονται οἱ ἐκκλησιαστικὲς τέχνες καὶ ὁ πολιτισμός, δηλαδὴ ἡ πατροπαράδοτη βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἡ παραδοσιακὴ δημοτικὴ καὶ ἔντεχνη κοσμικὴ μουσικὴ, ἡ ἀγιογραφία κ.λπ..

Παράλληλα, στὸν ἴδιο φιλόξενο χῶρο, μὲ τοὺς δύο ἐπιπλέον ὀρόφους, πὺν προσετέθησαν τὸ ἔτος 2009, στεγάζονται καὶ ἄλλες πνευματικὲς, κοινωνικὲς καὶ πολιτιστικὲς δραστηριότητες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, ὅπως λ.χ. ἡ πολυθεματικὴ Βιβλιοθήκη «ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ» μὲ 40.000 βιβλία, οἱ συνάξεις τῆς Σχολῆς γονέων, τὰ μαθήματα σπουδῆς στοὺς ἀρχαίους κλασσικοὺς συγγραφεῖς, τὸ ἱατρεῖο καὶ τὸ φαρμακεῖο κοινωνικῆς ἀντίληψης, ἡ χορωδία νέων «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ», ἡ παραδοσιακὴ χορωδία, ὁ Σύλλογος Τριτέκνων Σερρών, ἡ Σχολὴ παραδοσιακῶν χορῶν καὶ ὀργάνων, τὰ Τμήματα τῆς Ρομποτικῆς καὶ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν εἰσαγωγή τῶν μαθητῶν στὰ μουσικὰ σχολεῖα κ.λπ..

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς τῶν Σερρών καὶ Νιγρίτης Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας εὐχαρίστησε διὰ θερμῶν λόγων τὰ ἐντιμα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ», τοὺς διδασκάλους

καί διδασκόμενους, τὸ Διοικητικὸ καὶ λοιπὸ προσωπικόν, τοὺς φίλους, τοὺς συνοδοιπόρους καὶ συμπαραστάτες τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Κέντρου, ἀλλὰ καὶ τὴν Σερραϊκὴ κοινωνία, πού στηρίζουν μὲ ἕναν συγκλονιστικὸ τρόπο, ἠθικὰ καὶ ὕλικά αὐτὴν τὴν προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας, γεγονός, πού γεμίζει ὅλους μὲ ἐλπίδα καὶ χαρά. «Ἀς δοξάσουμε, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, τὸ ὑπερύμνητο ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ μας γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ εὐλογία Του στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία».

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ἐμνημόνευσε, ἐπίσης, τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια καὶ εὐλόγησε Πρωθιεραρχικῶς τὸ «ΜΑΞΙΜΕΙΟ» Ἰδρυμα, τοῦ ἀειμνήστου κτίτορος, Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐμπνευση καὶ τὸ ὄραμα τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ ὁποῖου διέθεσε ἱκανὸ μέρος τῆς οἰκογενειακῆς του περιουσίας καὶ τοῦ τέως

Δημάρχου Σερραίων (1991-1994, 1999-2002) κ. Ζήση Μητλιάγκα, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδική του πρωτοβουλία καὶ κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σερρών, προσέφερε προφρόνως τὴν ἔκταση τοῦ οἰκοπέδου στὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνέγερση τοῦ πνευματικοῦ Ἰδρύματος.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ εὐχήθηκε πλούσια καρποφορία στὶς δραστηριότητες τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» γιὰ τὸ νέο πολιτικὸ ἔτος 2026, διένειμε τὰ εὐλογημένα τεμάχια τῆς Ἀγιοβασιλειόπιτας, ἐπικαλούμενος σὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκόμενους, τὸ Διοικητικὸ καὶ λοιπὸ προσωπικόν, δαψιλὴ τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

**«Ἡ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου,
μάθημα ζωῆς, δυνατὸ καὶ
πάντοτε ἐπίκαιρο»**

Στὸν ἱερὸ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἀγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ, ἱερούργησε,

τὴν Κυριακὴ 25 Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Τεουργίας, στὴν ὁποία συμμετεῖχε μετὰξὺ ἄλλων καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Αναστάσιος Χατζηβασιλείου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τοῦ «Ζακχαίου» (Λκ. ιθ', 1-10), ἀνέφερε μὲ λόγῳ διδακτικὸ καὶ ἐλπιδοφόρο:

«Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ "Ζακχαίου", γνωστὴ καὶ προσφιλὴς σὲ ὅλους μας, προβάλλει τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς μετανοίας, τῆς ἐλπίδος στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ καλὸς Ποιμένας, ὁ φιλάνθρωπος Ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, διερχόμενος τὴν Ἱερὴν ἀπενθύνει κάλεσμα μετανοίας στὸν ἀρχιελὼν Ζακχαῖο, ἀψηφώντας προκαταλήψεις, ἰδεολογικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀγκυλώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ταπείνωση τοῦ ἁμαρτωλοῦ Ζακχαίου, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ μία ἐσωτερικὴ συντριβή, μετάνοια καὶ ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν του, ἐπιβεβαιώνει, ὄχι μόνον διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν πράξεων, τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἀλλάξει τρόπο ζωῆς.

Ὁ Κύριός μας, σήμερα, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία, ποὺ μπορεῖ νὰ ὑπερβεῖ τὴν ἄπειρην φιλάνθρωπίαν Του. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἢ χωρὶς δικαιολογίες καὶ ὠραιοποιήσεις, αὐτὴ, ποὺ συνοδεύεται μὲ ταπείνωση καὶ συντριβὴ καρδίας, ἐλκύει τὴν συγχώρεση τοῦ Θεοῦ. Ἡ μετάνοια, ὅταν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα αἶσθημα μεταμέλειας,

ἀλλὰ στιβαρὴ κίνησις ἐπιστροφῆς στὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμετακίνητη ἀπόφασις ἐγκατάλειψης τῆς ἁμαρτίας, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀναστήσει τὴν νεκρωμένη ἀπὸ τὰ πάθη καρδιά μας, νὰ μεταμορφώσει τὴν ζωὴ μας, νὰ διαγράψει ὅλα ἐκεῖνα τὰ λάθη, ποὺ μᾶς βαραίνουν καὶ φαντάζουν ἀνυπέρβλητα. Ἐφ' ὅδ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ὑπαρξιακῆς φτώχειας εἶναι ἡ βαθιὰ πίστις, ἡ ὑποποιὸς ταπείνωση, ἡ ἀμνησικακία, ἡ σωφροσύνη, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἡ μυσταγωγικὴ συμμετοχὴ στὴν θεραπευτικὴ χάρις τῶν θείων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψις στὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ποὺ κεφαλοποιεῖ καὶ περιφρουρεῖ ὅλες τὰς ἀρετές.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε καὶ στὸ δημογραφικὸ πρόβλημα, στὸ φλέγον θέμα τῆς ὑπογεννητικότητος, τὸ ὁποῖο, ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, καθίσταται ὅλο καὶ περισσότερο, ὡς τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος, ἀφοῦ συναρτᾶται μὲ τὸ ἴδιον τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους μας, ταλανίζει τὴν Πατρίδα μας καὶ χρήζει προσεκτικῆς καὶ ὑπευθύνου μελέτης καὶ προσεγγίσεως ἀπὸ ὅλους, στὸ μέτρο τῆς εὐθύνης βεβαίως τοῦ καθενός. «Καθημερινῶς γινόμεστε μάρτυρες τοῦ μείζονος αὐτοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, τὸ ὁποῖο πλήττει τὴν Πατρίδα μας, θέτει ὅλους μας πρὸ τῶν εὐθυνῶν μας γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς συνεχιζόμενης αὐτῆς δημογραφικῆς ἀπομειώσεως τοῦ ἔθνους μας.

Ἡ Πατρίδα μας βρίσκεται ἀντιμέτωπη πλέον μέ ποικίλες καί σοβαρές προκλήσεις, ὡς εἶναι ἡ σημαντική μείωση τῶν γεννήσεων, ἡ γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ οἰκονομική καί ἠθική κρίση, ἡ φυγή τῶν νέων μας στό ἐξωτερικό πρὸς ἀναζήτηση ἐργασίας, τὰ ζέοντα ἔθνικά μας θέματα. Ἡ πολιτεία καί ἡ κοινωνία μας καλοῦνται νά δοῦν τήν δύσκολη αὐτή κατάσταση μέ μεθοδικότητα, ἀποφασιστικότητα, ὁμοψυχία, ἐγρήγορηση, μελετημένες πρωτοβουλίες καί οὐσιαστικές προτάσεις, προκειμένου ἐγκαίρως νά ἀντιμετωπισθεῖ τὸ δημογραφικό θέμα στήν ὁλότητά του καί ἀπὸ τήν βάση του.

Ἡ Ἐκκλησία μας παραμένει ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἐνισχύει πνευματικά, ἠθικά καί ὑλικά μέ τήν παρουσία καί τὸ ἔργο Της τήν ἐπαρχία καί λειτουργεῖ, ὡς ἓνα ἀνασχετικό φράγμα ἐλπίδος στό μέγα πρόβλημα τῆς πληθυσμιακῆς συρρικνώσεως τῆς περιφερείας, πού ἀποκτᾷ καί ἄλλες διαστάσεις, ὅταν μιλοῦμε γιά

τίς ἀκριτικές περιοχές τῆς Πατρίδος μας.

Στήν ἐπαρχία, πού καθημερινῶς φυλλοροεῖ πληθυσμιακῶς, ὅπου τὰ σχολεῖα κλείνουν, οἱ δομές διοικήσεως ἀπομειοῦνται, ἡ ἐπιχειρηματικότητα φθίνει, ἡ νέοι ἀναζητοῦν ἐργασιακή διέξοδο στὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα, ἐντὸς καί ἐκτὸς Ἑλλάδος, εὐτυχῶς, πού ὑπάρχει καί ἐργάζεται ὁ ταπεινὸς ὀρθόδοξος ἱερέας στὰ χωριά μας, ὅπου χτυπώντας τήν κᾶμπάνα τῆς Ἐκκλησίας κρατᾷ μέ θυσίες καί πολλές δυσκολίες τήν ἐλπίδα ζωντανή!».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε διὰ πατρικῶν λόγων τὸν καλὸ ἐφημέριο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Αγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ, αἰδεσιμ. Σταυρ. Οἰκονόμο π. Ἀντώνιο Παπαγερίδη καί τοὺς καλοὺς του συνεργάτες γιά τὸ πλούσιο καί καρποφόρο ἔργο, πού μέ φόβο Θεοῦ ἐπιτελεῖται στὸν λατρευτικό, φιλανθρωπικὸ καί πνευματικὸ τομέα τῆς ἐνορίας.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη στήν Μονάδα Φροντίδος Ἡλικιωμένων «ΑΛΚΜΗΝΗ» στήν Τερπνὴ Βισαλτίας, ὅπου κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τῆς Διευθύντριας κ. Ἀλκινόης Ἀναστασιάδου, εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα γιά τὴν διοίκηση, τοὺς ἐργαζομένους καί τοὺς τροφίμους τῆς πρότυπης προνοιακῆς αὐτῆς δομῆς, πού ἀποτελεῖ στολίδι γιά τὴν περιοχή τῶν Σερρών, ἀλλὰ καί τὴν εὐρύτερη περιοχή τῆς Μακεδονίας.

«Ἡ ἀγιότητα εἶναι τὸ ἀεὶ τῆς Ἐκκλησίας»

Στὸν πανηγυρικό Ἑσπερινό, ποὺ τελέσθηκε στὸν ἐορτάζοντα ἱερό Ναὸ Αγ. Ἀντωνίου καὶ Μαρίνης Σερρών, χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Παρασκευὴ 16 Ἰανουαρίου. Συγκινητικὴ ὑπῆρξε ἡ συμμετοχὴ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσήλθαν ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ νὰ συμπανηγυρίσουν στὴν χάρη τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ Αγ. Ἀντωνίου. Μεταξὺ τοῦ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος, παρέστη καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος ὁμίλησε μὲ δυνατὸ, ἀφυπνιστικὸ τρόπο στοὺς πολυπληθεῖς πιστοὺς, τονίζοντας, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι οἱ

μνήμες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀφορμὴ γιὰ τὸν προσωπικὸ μας ἁγιασμὸ καὶ τὴν φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐργαστηρίου ἀγιότητος, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκαιρία γιὰ πνευματικὴ ἀφύπνιση, διδασχὴ καὶ οἰκοδομὴ.

«Ὁδηγοὶ στὴν πορεία μας νὰ γνωρίζουμε τὸν Θεό, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι οἱ ἅγιοι, τὸ πνευματικὸ φῶς καὶ τὸ ἅλας τοῦ κόσμου, τὰ ὑπαρκτὰ καὶ ἀξεπέραστα πρότυπα τῆς χριστοζωῆς, οἱ ἀληθινοὶ εὐεργέτες τῶν ἀνθρώπων, σ' ἕναν κόσμον, ποὺ κλυδωνίζεται μέσα στὰ κύματα τῆς ἀπιστίας, τῆς παρακμῆς, τῆς ἀντινομίας, τῆς ἀχαριστίας, τῆς ἀποστασίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐμπειρικὸ διδασκαλεῖο τῆς ἀγιότητος, τὸ ἀκένωτο θησαυροφυλάκιο τῶν θείων εὐλογιῶν μέσα στὸν κόσμον. Αὐτὴ πλουτίζει τὸν οὐρανὸ μὲ ἁγίους, ποὺ φανερώνουν στὸν κόσμον τὴν παρουσία, τὴν δόξα, τὴν δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ μέγας στὴν ἀρετὴ, τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπομονή, ἀσκητὴς Ἀντώνιος, ὁ προστάτης καὶ ἔφορος τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐνορίας τῆς Μητροπολιτικῆς μας παροικίας, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, ποὺ κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ, ἀπὸ φλογερὴ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφιερώθηκε ἀποκλειστικὰ στὸν Θεὸ καὶ διὰ τῆς ἐνθέρμου προσευχῆς του καὶ τῶν θαυμαστῶν ἀσκητικῶν του ἀγώνων στὴν ἀφιλόξενη ἔρημο, εἴλκυσε τὴν πα-

ντοδύναμη χάρις τοῦ Θεοῦ. Ὑπομένοντας μάλιστα μὲ θαυμαστὴ καρτερίαν ὀγκόντα καὶ πλέον ἔτη τὸ ψῦχος τῆς νυκτός, τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, κυρίως δέ, τὴν σφοδρότητα τῶν ἐπιθέσεων τοῦ μισόκαλου καὶ μισάνθρωπου πονηροῦ, ἀνεδείχθη ἀστέρας ὁλόφωτος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὸν Χριστό, τὸν μόνον Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγιότητα εἶναι μία συνεχὴς πρόσκληση τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, συνιστᾷ τὴν κατ' ἐξοχὴν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, δὲν περιορίζεται σὲ μία μόνον ἐποχὴ, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀγ. Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι ἓνα ξεχασμένο ὄραμα, δὲν εἶναι τὸ χθές, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μόνη πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας, ὁ καθημερινός μας ἀγώνας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοὺς ἀγίους μᾶς, ὅπως καὶ οἱ ἀπὸ ἀπόψε λαμπρῶς τιμώμενοι ἅγιοι. Ὁ μέγας καὶ θεοφόρος Ἀντώνιος (251 μ. Χ. – 356 μ. Χ.), ὁ ἱερὸς Ἀντώνιος ὁ νέος, ὁ ἐν Βεροίᾳ ἀσκήσας (9ος μ. Χ. αἰών.) καὶ ὁ σεπτὸς νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἐν Ἰωαννίνοις μαρτυρήσας (1810 μ. Χ. – 1838 μ. Χ.), χάρισε ὁ ἅγιος Θεὸς στὴν ζωὴ καὶ τὸν πνευματικὸν μας ἀγῶνα, ὡς προστάτες, φύλακες, ἐμπνευστὲς καὶ φίλους ἀληθινούς.

Στὴν βαρὴ σημερινὴ ἀτμόσφαιρα τῆς βαθιᾶς καὶ πολυεπίπεδης κρίσεως, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τὸ ἦθος καὶ τὸ κάλλος τῆς πίστεως στὸν θεάνθρωπο

Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀγάπης, ὡς κινητηρίου δυνάμεως μεταμορφώσεως τῆς ζωῆς μας, ὅπως τὰ ἔζησαν οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, οἱ θεούμενοι ἄνθρωποι.

Τιμοῦμε μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ πνευματικὴ ἀγαλλίαση τὸν μέγα καθηγητὴ τῆς ἐρήμου, Ἀγ. Ἀντώνιο, τὸ καύχημα τῆς Βεροίας, Ἀγ. Ἀντώνιο τὸν νέο, τὸν ἔνδοξο νεομάρτυρα Ἀγ. Γεώργιο, ποὺ ἐμαρτύρησε στὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων κατὰ τοὺς ἀσέληνους χρόνους τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, ἐκζητοῦντες μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας τίς φιλανθρωπότητες πρεσβεῖες τοὺς πρὸς τὸν Θεὸ γιὰ ἐμᾶς, τὴν Ἐκκλησίαν Του, τὸν κόσμο ὁλόκληρο».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν ἱερὰ ἀποδημία στοὺς Ἀγ. Τόπους, ποὺ διοργάνωσε, ἐφέτος, ἡ κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίτα Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸ Σάββατο 17 ἕως καὶ τὴν Παρασκευὴ 23 Ἰανουαρίου, μὲ ἀφορμὴ τὴν πάνσεπτη Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων (19 Ἰανουαρίου μὲ τὸ π. ἡμ.). Ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος συνόδευσεν, ὅπως κάθε χρόνο, τὴν προσκυνηματικὴ θεωρία στὴν Ἀγ. Γῆ, εὐχήθηκε τὸ ἱερὸ αὐτὸ προσκύνημα ἀποβῇ κατὰ πάντα εὐλογημένο μὲ πλούσιο καὶ καρποφόρο πνευματικὸ ἀμνητό.

Ἀκολουθῶς, ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη στὴν Λέσχην Ἀξιωματικῶν Φρουρᾶς Σερρῶν, ὅπου, κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τοῦ Διοικητοῦ τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Γεωργίου Λιάμπα, εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα.

«Τὸ ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, δομικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας»

Πραγματοποιήθηκε, τὴν Κυριακὴ 11 Ἰανουαρίου, στὶς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, ἡ γενικὴ Σύναξη τῶν κληρικῶν – Προέδρων καὶ λαϊκῶν – Ἐπιτρόπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ Παρεκκλησιῶν τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίτα Ἐκκλησίας στὸν ἱερό Ναὸ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σερρῶν.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα, εὐχήθηκε πατρικῶς πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ καὶ καρποφόρο ἀμητὸ στὴν διακονία τῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὴν νέα ἐπιτροπικὴ περίοδο 2026–2028.

Ἀκολουθῶς, ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Γαβριὴλ Παλιούρας, Πρωτοσύγκελλος τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας,

μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁμίλησε γιὰ τὶς βασικὲς πνευματικὲς, ἐκκλησιολογικὲς, κανονικὲς καὶ νομικὲς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιτροπικῆς διακονίας συνολικῶς, τὶς προϋποθέσεις καὶ τὶς προοπτικὲς τῆς.

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ὁμίλησε ἐπικαίρως γιὰ τὸ λειτούργημα τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τὸ ἱερό καὶ σπουδαῖο ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, ὡς ἔκφραση τῆς συμμετοχικῆς λειτουργίας τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στὴν ζωὴ καὶ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας μας, πρέπει νὰ ὑπηρετεῖται κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πάντοτε "εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν" (Α' Κόρ. 14, 40). Ὡς ἐκκλησιαστικὸ ἔργο, πρέπει νὰ διακονεῖται μὲ δοξολογικὴ διάθεση, ταπεινὸ φρόνημα καὶ ὑψηλὴ συναίσθηση τῆς τιμῆς, τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐθύνης ἔναντι τοῦ Κυρίου μας, τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἱερό αὐτὸ ἔργο γιὰ νὰ τελεσφορήσει προϋποθέτει, βαθιὰ πίστη καὶ ἀγάπη στὸν θεῖο Δομήτορα Χριστό, ἅγιο-πνευματικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ ποιότητα ζωῆς, ὁλόθυμη προσευχή, λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἐμπειρία, ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἐπίσκοπο, ἐπιμέλεια, θυσιαστικὸ φρόνημα καὶ ζήλο, ἔμπνευση, ταπείνωση, γνώση τῆς συγχρόνου πραγματικότητος, σοβαρότητα, πνεῦμα συνεργατικότητος, ὑπομονή, ἐργατικότητα.

Τὸ ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅταν ἐπιτελεῖται μὲ αὐτὲς τίς προϋποθέσεις εἶναι μία ἀξιόπιστη μαρτυρία καὶ προσφορά τῆς Ἐκκλησίας μας στὸν σύγχρονο κόσμο. Ὁ ἅγιος Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος, ποὺ εὐλογεῖ τοὺς κόπους καὶ τίς ἀγωνίες αὐτοῦ τοῦ ἔργου καὶ τὸ κάνει νὰ καρποφορεῖ. Διότι σὲ ὅλα τὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας ἰσχύει ἡ Παύλειος διαπίστωση: "οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ" (Ρωμ. 9, 15–16)».

Σὲ ἀποστροφή τοῦ λόγου τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος, δὲν παρέλειψε νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη ὅλους τοὺς παρισταμένους, τοὺς συνεργάτες του στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς γιὰ τὴν καρποφόρο συνεργασία καὶ συνοδοιπορία τῶν 23 ἐτῶν στὴν Ἀρχιερατικὴ διακονία του στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, ἀπευθύνοντας πρὸς ὅλους πατρικὲς εὐχὲς καὶ πολλὰς εὐχαριστίες γιὰ τὴν εὐλογημένην συνεργασία τους πρὸς δόξαν Θεοῦ, χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ στηριγμὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σεβα-

σμιώτατος ὁμίλησε, ἐπίσης, γιὰ τὴν πνευματικὴ σχέση τοῦ Ἐπισκόπου μὲ τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

«Ἡ σχέση Ἐπισκόπου μὲ τοὺς κληρικούς του καὶ τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι μία σχέση ἱερή, ἐξαγιασμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, μία σχέση γεμάτη Χριστό, στοργή, ἐνδιαφέρον, ἀγάπη, ἀλληλοπεριχώρηση, κατανόηση, μὲ ξεκάθαρο ἅγιοπνευματικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ ὑπόβαθρο καὶ θεμέλιο. Ἡ κοινωνία αὕτη δὲν ἐξαντλεῖται μόνον σὲ διοικητικὲς ἀποφάσεις καὶ ὑπηρεσιακὲς συνεργασίες, ἀλλὰ φανεροῦνται καὶ ὁλοκληροῦνται, πρωτίστως συλλειτουργικῶς καὶ προσευχητικῶς περίξ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἀπ' ὅπου ἀναβλύζουν ἀενάως ὅλες οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἔργο μαρτυρίας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἡ Ἐκκλησία στολίζεται, ἡ ἐνότητα διασώζεται, τὸ ἔργο καρποφορεῖ, ἡ μαρτυρία πιστοποιεῖται, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται ἀναπαυμένος καὶ ἀσφαλής».

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέδωσε τὰ διοριστήρια ἔγγραφα στοὺς ἐκκλησιαστικούς Συμβούλους καὶ διένειμε τὰ τεμάχια τῆς εὐλογημένης Ἀγιοβασιλειόπιτας, ἐπικαλούμενος σὲ ὅλους δαψιλήν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

Πανηγυρική Πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία εις τὸν ἐορτάζοντα Ἱερὸν Καθεδρικὸν καὶ Προσκυνηματικὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Σερρῶν (28-02-2026).

Θεία Λειτουργία εις τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Σερρῶν (01-03-2026).